mircea
marian

mircea marian

noveste dragoste cu ^{3}

andra ... cantuniari

Editura Dacia
Cluj-Napoca
1978

Coperta de *Ovidiu Magheran*

1. Deşi a trecut aproape un an (mai precis: unsprezece luni) de cînd scurta mea poveste de dragoste cu Andra Cantuniari a luat sfîrşit, totul mi se pare extrem de — risc cuvîntul: actual; de parcă s-ar fi întîmplat ieri, alaltăieri, acum o săptă- mînă. Nimic, nici un amănunt, nici o nuanţă, nici un accent nu şi-a pierdut precizia, uitarea nu şi-a aşternut aripile peste nimic din ceea ce, cu un singur cuvînt, am să-l numesc astăzi: trecut!

înainte de toate, cred, ar fi necesar să-i schiţez portretul — aşa cum era el în realitate sau aşa cum îl descoperisem eu, deşi nu ştiu dacă o astfel de treabă are, realmente, vreun rost. Dar cîte lucruri nu facem, într-o zi sau alta, fără a merita cea mai mică osteneală ... Prin urmare, Andra Cantuniari a fost... Nu, nu pot vorbi despre ea la trecut deşi cele ce urmează, cum am mai spus, s-au petrecut cu mult timp în urmă. Să revin deci: Andra Cantuniari *este* **femeia pe care o iubesc ... Ce-aş putea mărturisi mai mult: că am iubit-o cu disperare, că ne-am iubit** *în patima?* **... Ar mai fi, cred, cîteva amănunte, chiar dacă nu revelatoare, totuşi, necesare: Andra iubea marea, păsările cerului, norii, depărtările, muzica cîntată de Jimmy Hendrix, dintre flori prefera frezia, îi plăcea să danseze, niciodată istovită, o dată pe an, toamna, pentru cîteva zile, cînd plecau păsările, devenea tristă, fugea suta de metri în unsprezece şi opt, vorbea la perfecţie franceza şi engleza, era tandră, sensibilă, schia, patina, îi plăceau la nebunie filmele poliţiste, romanele de dragoste o făceau să caşte, îl adora pe Cassius Clay, cînta la pian Palestrina şi Bocherini, cădea în extaz citind** *Cîntarea cîntârilor,* **pe clasici îi privea destul de ireverenţios, era afurisit de lucidă, chiar cinică, îşi bătea joc de fricoşi, de**

caiafe, nu se temea de nimic — poate de asta, dintre, probabil, miile de versuri citite, nu reţinuse decît unul singur: „moartea e o parte a vieţii — mai grea!". . .

Fără îndoială portretul pe care am încercat să i-1 schiţez e destul de superficial: dacă ar fi să citească ea, acum, aceste rînduri, nu ştiu dacă s-ar arăta deosebit de mulţumită. O, dar ce n-aş da, cu orice risc, ca Andra să poată citi aceste însemnări, să mă certe, să-mi smulgă părul din cap, să arunce cu pietre în mine. . . Dar de-acum e prea tîrziu, aşa cum am mai spus, povestea mea de dragoste cu Andra Cantuniari a luat sfîrşit. Definitiv!

Totul a început în urmă cu cinci ani, în ziua în care, spre sfîrşitul unui turneu nefericit întreprins în vestul Franţei, echipa noastră a pierdut şi cel de-al treilea meci la un scor greu de acceptat: patru la zero! Deşi vina nu-mi aparţinea sau, mai exact, nu-mi aparţinea în totalitate, ca de fiecare dată în astfel de situaţii, tot în capul portarului s-au spart toate! De parcă n-aş fi fost şi aşa suficient de cătrănit de cele întîmplate, băieţii m-au mai amărît manifestîndu-şi ostentativ nemulţumirea, chiar duşmănia lo**. în această situaţie nu-mi rămînea decît să mă spînzur, să-mi dau foc, să mă arunc în apele oceanului — dar nu pentru asta făcusem cu avionul peste două mii de kilometri pînă în vestul cel mai de vest al bătrînului continent! în consecinţă nu m-am spînzurat, nu m-am aruncat în Atlantic, nici măcar nu mi-am înecat necazul în alcool ci, profitînd de prezenţa (şi invitaţia) lui Sergiu Anastasescu, unul dintre cei mai autoritari comentatori sportivi ai televiziunii noastre, aflat întîmplător la Rouen, avînd şi o duminică liberă în faţă, am pornit hai-hui prin lume. Departe de privirile, cum am mai spus, duşmănoase ale băieţilor cu care împărţisem, totuşi, ani şi ani, atîtea bune şi rele ... Dar nu e după cum vrem noi, viaţa îţi joacă feste cînd nici nu te aştepţi. Parcă întîlnirea de mai tîrziu cu Andra Cantuniari n-a fost şi ea o festă pe care mi-a jucat-o viaţa?!

Prin urmare fusese o duminică albastră de septembrie, ultima duminică, cred, a lunii, mă aflam într-un *Peugeot* 204 alb împrumutat de Sergiu Anastasescu de la unul din colegii lui francezi; dormitam, dată fiind ora matinală la care pornisem din Caen, în timp ce maşina înghiţea, nesăţioasă, kilometru după kilometru.

— Nu fi trist, bătrîne, încercase el să mă liniştească, în viaţă sînt nenorociri mai mari decît acest patru la zero! Pînă mîine lumea are să le şi uite .. . Dealtfel, tu nu poţi să-ţi reproşezi decît cel mult un gol, restul le-ai încasat din vina împiedicatului de Cipariu, ăla nu e bun nici să vîndă vechituri! Prin urmare lasă grijile şi *oboseşte-ţi* ochii cu toate frumuseţile astea, să ai şi tu vreun folos.. .

— Ţie îţi vine uşor să vorbeşti. . .

— Hai să nu dramatizăm ...

■— Lasă-mă! ...

Imaginile din ziua trecută erau neclare. Fusese călătoria aceea chinuitoare cu maşina, era spre asfinţit, cerul negru coborîse adînc-jos, priveam indiferent peisajul ce se derula cu repeziciune în jurul meu şi nu simţeam nici o emoţie. . . Honfleur, sute de bărci priponite la ţărm, case, stîlpi, steaguri, afişe, vopsite în culori stridente, în cenuşiul din jur, indecente. . . Trouville, Deauville, localităţi care altădată mi-ar fi stîrnit ciudate pasiuni.. . Alături de noi se zbătea oceanul vînăt şi ameninţător, plaja era murdară, păstra resturile unei îndelungi promiscuităţi, din cer păsări nevăzute ţipau urît, a sfîrşit de lume ... A urmat apoi landa întinsă, dezolantă, prin livezile întinse arborii dezmăţaţi îşi zvîrleau la pămînt frunzele uscate, pavilioanele albe aveau geamurile oarbe, oattt'em i,trişti si însinguraţi treceau strîngîndu-se în hainele uşoară ale verii ce trecuse, maşini mari ca nişte pacheboturi transportau ultimii turişti... Seara am ajuns într-un oraş mare, era Caen, am rătăcit destul de mult în căutarea unui hotel, în sfîrşit am găsit camere libere, am coborît din maşină culegîndu-mi de pe bancheta din spate un sac de voiaj în care nici nu ştiu, în grabă, ce-mi aruncasem şi, cu gesturi mecanice, l-am urmat pe Sergiu Anastasescu. Aveam camerele alăturate: o sută treisprezece — eu, o sută cincisprezece — el.

— Te aştept jos la bar, mi-a spus. Poate găsim nişte fete şi-ţi trece supărarea ...

— Nu, nu vin. Vreau să dorm.

— Hai, lasă nazurile, prea te laşi rugat. ..

— Iartă-mă, acum trebuie să dorm! şi i-am închis uşa în nas.

— M-ai dezamăgit, băiete, cumplit ce m-ai dezamăgit. .. îmi zise Aniastasescu a doua zi, în maşină. Cine şi-ar fi

imaginat că ai să pui totul la inimă..... Unde sînt timpurile cînd urlai cit era ziua de lungă: „Vremea vine, vremea trece / şi noi facem ce ne place ...“?

— Uite ce e, nu mă mai tot pisa ... Ţi-ai făcut un pustiu de bine cu mine, nu zic ba, dar de-acum gata, nu aştepta veşnică recunoştinţă! Dacă nu încetezi, mă azvîrlu chiar acum pe uşă afară . .. S-o găsi să mă ducă cineva mai departe ...

Pesemne Sergiu Anastasescu se atacase ca nimeni altul, nu ştiu ce anume voise să facă: să oprească, să mă arunce pe marginea drumului sau, pur şi simplu, să depăşească o maşină; cert e că am văzut zburînd pe lîngă noi, strîns, un *Mercedes* **gri-metalizat, care ne închise drumul, obligîndu-1 pe Sergiu să frîneze de moarte. Cînd ne-am revenit, fiara era deja departe.**

— Asasino! ţipă vînăt Sergiu. Ţi s-a făcut de dric de cu dimineaţă? Să ne frîngem gîtul din cauza unei idioate! se năpusti apoi asupra mea. Care, pe deasupra, mai e şi de-a noastră! *De acasă!* **I-ai văzut numărul, da?**

— După ea, bătrîne! am urlat, brusc cuprins de pofte agresive. De-o prindem, nu mă las pînă nu-i rad două palme! Aşa, de învăţătură!

— După ea! urlă la rîndu-i Sergiu Anastasescu, lansîndu-se într-o urmărire ca în filmele poliţiste.

— Ţine-te strîns după ea! i-am biciuit avîntul. Apoi, pe geamul coborît, am scos pistolul mitralieră (!) *n im* **încercat să ochesc pneurile de la maşina din faţă. La! moment dat Sergiu părea să se fi dat bătut: ce faci, vrei să ne scape? am strigat.**

— Nu scapă, n-are voie să ne scape . .. Aici, vezi şi tu, toate drumurile duc la Roma! încercă să mă liniştească. După ce punem mîna pe ea, îţi dau, voie să-i faci felul... Pînă atunci hai să oprim la *station-service* **şi să bem o cafea!**

— Mă rog, tu eşti *boss-\A,* **tu hotărăşti.. .**

— Pînă la urmă am să regret că te-am luat cu mine ... Trebuia să te fi lăsat printre ai tăi, să colinzi magazinele în căutare de suveniruri de duzină, să scotoceşti după reviste sexy, iar seara, pe şest, să nu se afle cumva acasă, să fi mers şi tu la *Ultimul tango la Paris***, că era sfîrşitul lumii de nu-1 vedeai pe Marlon Brando! Ce face văru-tău Dinu? trecu brusc la altceva. Nu l-am mai întîlnit de cîţiva**

ani...

— Habar n-am, nu vezi şi tu, toată ziua sînt pe drumuri! Dă-i şi tu un telefon, fă-i o vizită ... Ce-ar fi s-o pornim, totuşi, mai departe, i-am spus după ce ne-am băut cafelele. Ziceai că vrei să-mi arăţi cea de a opta minune a lumii! l-am luat în derîdere.

— Ei da, chiar aşa e . . . Şi dacă n-am dreptate, să nu-mi spui tu pe nume... Deşi, căpăţînos cum te ştiu, ai fi în stare . ..

— Gata, fără pronosticuri. . . Am să joc cinstit, i-am promis. Dar mai întîi, să prindem „criminala"!

Peste o jumătate de oră o uitasem însă cu totul pe individa din pricina căreia era să ne frîngem gîtul şi care nici n-avusese măcar bunul simţ să oprească şi să-şi ceară scuze: ceea ce se zărea în depărtare îmi luase cu totul minţile! Catedrala aceea stranie cocoţată pe vîrf de stîncă, ţîşnită brusc din apele oceanului sau ale landei pustii, era de o frumuseţe care-ţi tăia respiraţia.

— Trebuia să fi pariat pe o sticlă de şampanie! spuse Sergiu, intuindu-mi emoţia. O bem acolo, da?

— Ce mare lucru?! am ripostat răutăcios. Decor de teatru, nimic altceva ... Prost gust cu carul... Marfă excelentă pentru provinciali şi pentru gură-cască de aiurea! ...

— îţi rîzi de mine, individ scîrbos şi afurisit! Şi ziceai c-o să joci cinstit... De-aş fi ştiut...

— Uf, pisălogule ...

— Nu ştiu dacă n-ai merita să întorc în clipa asta... Să regreţi o viaţă întreagă de-acum înainte că n-ai fost *acolo* . . . Ei, ce zici, rişti?

Riscînd, continuînd jocul meu stupid şi inutil, acceptînd să mă întorc din drum,, să nu mă mai duc *acolo*, ei bine, în acest caz n-aş mai fi întîlnit-o pe Andra Cantuniari. Şi toată viaţa mea, a mea şi, poate, a ei, ar fi luat un alt curs ... Mai bun, mai rău, nu-mi dau seama . . . Nu ştiu dacă trebuie să regret alegerea făcută, pentru că nu mă pricep să citesc viitorul în tainiţele a fel de fel de amănunte ... Nu, nu regret nimic din ce s-a întîmplat, pentru că puţinul, atît de puţinul răgaz de .fericire ce mi s-a acordat, a fost atît de plin, atît de intens, încît...

— Ai avut dreptate, o să bem şampanie! ...

— Perfect, acceptă el scuzele. Şi-acum gata,

debarcarea. Tu ia-o înainte, te-ajung eu din urmă ... Gred că am făcut o pană ...

— Vrei să te ajut? m-am oferit de îndată.

— Nu, nu e nevoie. Hai, du-te!

Era tot .ce-mi doream. Sergiu mai fusese *acolo* **de cîteva ori, s-ar fi simţit obligat, probabil, să-mi dea explicaţii, să-mi spună istorii, ori eu n-aveam nevoie de aşa ceva. îmi plăcea să descopăr lumea de unul singur! De asta, chiar şi mai tîrziu, în timp ce urcam spre catedrală, văzîndu-1 căutîndu-mă prin mulţimea pestriţă şi gălăgioasă, m-am refugiat într-un magazin cu suveniruri.**

Mă *pierdeam* **de fiecare dată în astfel de** *boutiquc-\in>* **mă atrăgeau sumedenia de fleacuri, de minuni fără de importanţă, care, tîrziu peste ani, atît de banale şi stupide cum erau, îmi reaminteau de anumite momente din viaţa mea. Iată azvîrlite de-a valma ceasuri de nisip, brichete, brelocuri, pipe, păpuşi, eşarfe, maşinuţe de concurs, scoici, flori uscate, sticle purtînd în pîntecele lor vaporaşe cu pînze, evantaie, păsări împăiate, ilustrate, pliante, hărţi. . . Priveam micul babilon fermecat întrebîndu-mă de cîţi bani dispuneam, calculînd cîte obligaţii mondene aveam, cînd o lungană cît se poate de bine făcută mă interpelă obraznic:**

— Ei, băiatu' n-ai de gînd să te hotărăşti odată? Vrei să ne apuce prînzul aici pe amîndoi?

Acestea au fost primele cuvinte ale Andrei. Nu erau dintre cele care să-ţi rămînă în memorie prin profunzimea lor, prin inteligenţa lor; cum de le-am reţinut, totuşi, nu ştiu. în schimb ştiam cu toată certitudinea că individa din *Mercedes***-ul gri metalizat se afla acum în faţa mea.**

— Ei, ce-ai rămas cu gura căscată? M-am exprimat pe româneşte, vezi bine! Nu te simţi obligat să-mi răspunzi în limbi străine! Sau de cînd ai încasat patru boabe ţi-ai pierdut şi graiul?!

— Bravo, eşti a-ntîia! mi-am spus. Prin urmare fîţa asta ştie cine sînt, de unde sînt şi mai ştie şi de nenorocirea ce mi se întîmplase. Dar cine dracu' era de-şi permitea să-şi bată joc de mine? Ce fiică de ministru sau mai ştiu eu ce ştab o fi fiind de se lega aşa de sufletul omului?

— Idei, băiatu', eşti şi surd pe deasupra?

— Ce-ţi pasă cum sînt? După ce era să ne dăm peste cap din pricina dumitale, acum ţi-ai găsit sa-ţi şi baţi joc

de mine! Află că prietenul meu te caută înnebunit prin toată insula. Şi-a procurat o armă automată şi o să te facă strecurătoare!

— Foarte nostim! Oricum, sper ca tipul să fie mai amuzant ca tine, băiatu'!

In timp ce-mi alegeam cuvintele — voiam să-i arunc o replică sclipitoare, usturătoare — individa mi-a întors spa^ tele şi a plecat. în clipa în care schiţasem şi eu cîţiva paşi spre uşă, mi-am dat seama că, prins de dispută, era s-o şterg cu fleacurile pe care le aveam în mină. Am zîmbit încurcat, le-am pus înapoi în raft, apoi, cu ochii în pămînt, m-am strecurat afară. în stradă, scăpat de privirile ucigătoare ale doamnei în vîrstă care mă servise, am luat-o la fugă după individă! Hotărît s-o strîng de gît, s-o calc în picioare, s-o azvîrl de pe cea mai înaltă turlă direct în ocean! Am descoperit-o la cîţiva paşi de mine: mă aştepta!

— Te-am aşteptat, vezi? N-am vrut să spui că sînt o fată rea ...

— Nu eşti în toate minţile, nu-i aşa? în fond ce doreşti de la mine? Ce vrei? Nu te cunosc, nu ştiu cine eşti...

— în schimb eu ştiu cine eşti. Şi dacă ai avea ceva mai multă memorie, ţi-ai aminti că într-un prilej oarecare am fost împreună o seară întreagă. Sau n-ai ţinere de minte?

Individa îşi pusese în gînd, văd bine, să mă scoată din sărite. Şi ce dacă petrecusem cu ea o seară — ce înţelegea ea prin asta, doar nu mă culcasem, sper, cu ea? în rest cunoşteam un milion de fete, de ce trebuia s-o fi reţinut tocmai pe ea? Sir Stanley Mathews (cum îi spuneam noi antrenorului) zicea cîndva că fotbalistul e ca marinarul: are o iubită în fiecare oraş! Uite că mi-a fost dat să-mi găsesc o iubită chiar şi la Mont Saint Michel!

— Nu ştiu cine eşti şi nici nu ţin să aflu! m-am răstit la ea. Individe ca dumneata — chiar aşa i-am spus, bănuiam că asta are s-o enerveze — am mâi văzut eu! Le-am fumat cu secole în urmă! Prin urmare, ar fi bine ca de-acum înainte să mă ocoleşti! Dacă soarta a făcut să ne întîlnim aici la capătul lumii, mă doare undeva de această doamnă soartă!

— Băiatu', eşti de-a dreptul fermecător! Regret din inimă faptul de a nu te fi cunoscut pînă acum! îşi rîse ea pe mai departe de mine.

— Naiba să te ia, lungano! i-am mai strigat şi, întorcîndu-i spatele cu o evidentă satisfacţie, am pornit în sus spre catedrală. N-am întors capul chiar dacă mi s-a părut că fusesem strigat pe nume. Gata, n-are decît să-mi stea de-acum şi în genunchi, pe mine unul nu mă mai prinde de fraier!

— Ei, vorbeşti de unul singur? mă interpelă Sergiu Anasta- sescu apărut, pe neobservate, lîngă mine. Mă uit de două minute la tine şi nu ştiu ce să cred. Trebuie să ţi se fi dereglat o rotiţă ...

— N-o începe şi tu, nu-mi arde de sfaturi... Mi-a fost destul pentru astăzi! şi i-am povestit tot ce se întîmplase, cum mă luase necunoscuta — deoarece habar n-aveam cine era — peste picior, cum nu izbutisem să-i răspund nimic mai ca lumea, ce mai, toată istoria tîmpită de adineaori.

— Cum arată individa? Merită măcar să-ţi faci sînge rău şi din pricina ei?

— Ştiu eu?! Mă rog, tipa nu e *rele*, şi am încercat să i-o descriu, deşi nu ştiu dacă descrierea mea se potrivea prea bine cu realitatea. Adevărul e că fusesem atît de iritat de obrăznicia — cu totul inexplicabilă pentru mine — încît stătusem mai mult cu ochii în pămînt.

— O ştii? O cunoşti de undeva?

— Nu. Deşi ea susţine că ne-am cunoscut cîndva. Tot ce e posibil, eu unul însă nu-mi aduc aminte de ea.

— Nu ştii cine e, nu ştii ce voia de la tine, nu ştii nici măcar cum arată — ce să zic, ai făcut o cucerire a-ntîia! Ştii ce, las-o şi hai să ne vedem de-ale noastre!

— Ai dreptate, bătrîne. Deşi nu-mi ardea de nimic. Povestea fusese atît de idioată încît nu mai eram bun de nimic. De asta n-am reuşit să-mi încarc ochii şi sufletul — cum zicea Sergiu Anastasescu — cu toate frumuseţile ce se ofereau — impudic — de peste tot şi, ca să spun adevărul, m-am întors de acolo mai prost decît plecasem! Dar pînă a doua zi, izbutisem s-o uit pe nesuferita de lungană!

2. Patru luni am izbutit să mă ţin de cuvînt, deşi, la urma urmelor, n-a fost vorba de o promisiune în adevăratul sens al cuvîntului; dar după cele întîmplate atunci demult, pe ţărmul oceanului, cine şi-ar mai fi dorit să se gîndească măcar la ea?! Cu toate astea, într-o bună zi mi-a fost dat s-o reîntîlnesc pe Andra şi din acel moment nu ne-am mai despărţit vreodată!

Patru luni, asta vrea să însemne ianuarie; evident: octombrie, noiembrie, decembrie şi ianuarie. în acest caz mă înşel: n-au fost patru luni ci de-abia trei. Ne-am revăzut într-una din ultimele zile ale lui decembrie, perioada aceea tulbure dintre Crăciun şi Anul Nou cînd, fără să vrei sau fără să-ţi dai seama, o duci într-un veşnic şi nesăţios carnaval.

Mai tîrziu Andra mi-a precizat că de fapt înainte cu cîteva saptămîni (cînd anume, nu ştia nici ea cu absolută certitudine) ne văzusem o dată sau de două ori. Sînt înclinat să cred că amintirile Andrei au fost exacte deoarece în acea perioadă, îmi spun acum, mi s-a întîmplat ceva ciudat, poate nu chiar ciudat, ci întrucîtva neobişnuit. Treceam pe stradă, tocmai se lăsase seara, veneam de la un antrenament cînd Ovidiu Cosma, filologul convertit la politehnică pentru a se reîntoarce din nou la filologie, prietenul meu din copilărie dealtfel, mă atenţiona:

— Ce faci, dom'le, mai nou nu vezi lumea pe stradă?

— Ce vrei să spui? m-am răstit la el.

— Dacă nu eşti beat şi n-ai nici orbul găinilor, de ce nu ţi-ai căscat cît de cît botul? Fata numai că nu ţi-a spus „sărut-mîna"!

— Cine, domnule?

— Andra ... Andra Cantuniari!

Atunci aflasem pentru prima dată numele ei.

— Regret, nu cunosc ...

— Chiar nu-ţi spune nimic numele ei?

— Cantuniari... Cantuniari ... Am auzit de un doctor Cantuniari... Prof. univ. — nu-i aşa?

— Exact. Şi tovarăşa de care-ţi vorbesc e fiica domniei sale!

— Da? îmi pare bine. Dar tot n-o cunosc.

— Atunci ce căsca ochii la tine de parcă te-ar fi ştiut de undeva? Sau la urma urmelor o ştii şi nu vrei s-o cunoşti!

S-o *mai* **cunoşti!**

— **Prostii! în fond mă cunoaşte un oraş întreg, o ţară, ce mare lucru să mă cunoască şi fata unui** *prof?!*

M-am oprit, am privit îndărăt, dar fata care se numea Andra Cantuniari dispăruse.

— **Treaba ei, dacă voia să mă cunoască, n-avea decît să mă oprească în drum. Doar nu mănînc oameni!**

Scena s-a mai repetat (de data asta eram cu Sir Stanley Mathews) cîteva zile mai tîrziu. Fără a izbuti s-o întîlnesc nici de astădată pe Andra.

— **Bravo, domnule, felicitări! mă bătu pe umeri Sir Stanley Mathews. Văd că ţinteşti sus, aşa şi trebuie, şi eu dacă aş fi** mai tînăr aş proceda la fel, dar ce vrei, sînt bătrîn, părul şi dinţii mă lasă, mă mai lasă şi altele, he-he, şi rîse stupid, nici nu ştii ce te fixa tipesa! Dacă pui mîna pe ea, ai dat lovitura, eşti cineva!

— Ce tot vorbeşti, domnule! Fii bun şi lămureşte-mă şi pe mine.

— N-o să-mi spui că nu ştii . . . Dar, dacă aşa doreşti, eu n-am să mai scot o vorbă . . . Deşi nu e cazul să te ascunzi tocmai de mine . . . Un secret nu e secret dacă nu-1 ştiu măcar doi oameni! îmi servi apoi panseul zilei. Treaba ta, băiete, în orice caz primeşte felicitările mele şi să ştii că Sil* Stanley Mathews e domn, la nuntă am să vin cu un cadou de să vă rup gura, pentru tine am avut din totdeauna toată consideraţia!

— Mă rog, mă rog, şi cu asta am considerat discuţia încheiată. Apoi, văzînd autobusul în staţie, mi-am luat rămas bun de la antrenor şi in-ani aruncat în maşină.

Ajuns acasă — eram obosit, nu-mi doream nimic altceva decît sa mă arunc în pat, sa dorm pînă la ziuă — am găsit un plic pe numele meu. L-am cercetat pe faţă şi pe dos fără a găsi vreo menţiune privind persoana expeditorului sau locul de unde fusese trimis. Calitatea plicului, eleganţa literelor ca şi parfumul delicat, dar persistent pe care-1 degaja, m-au făcut să nu-1 sfîşii, ca de obicei, cu degetul arătător, ci să folosesc, evident, *coupe-papier*-ul. Am scos hîrtia, şi ea de cea mai bună calitate, am avut satisfacţia de a descoperi parfumul folosit: de fresii — şi am citit următoarele: „îmi este deosebit de plăcut să vă invit la aniversarea zilei mele de naştere care va avea loc sîmbătă 29 decembrie a c., în salonul albastru al vilei din strada Ateneului nr. 14. Ţinuta obligatorie. Rugăm

comunicaţi în scris participarea. Andra Cantuniari/'

Primul lucru după ce am înjurat insolenţa neobişnuită a acestei misterioase Andra Cantuniari, a fost să-i telefonez lui Sir Stanley Mathews: cunoştea foarte multă lume, ştia tot, avea relaţii inimaginabile, ce mai, era tocmai ce-mi trebuia mie acum!

— N-ai vrea să-mi spui şi mie cine e de fapt această domnişoară Cantuniari? — apoi i-am citit şi lui scrisoarea tocmai primită. Spune-mi şi mie ceva despre ea, scoate din *fişierul* dumitale toate datele pe care le ai.

— Ei, băiete, vezi că tot la vorbele mele ai ajuns? Ce ţi-am spus? (Nu ţin minte să-mi fi spus ceva pe această temă).
Uite ce cred eu.: fata s-a prins mortal de tine! De unde te cunoaşte, nu mă întreba, asta n-am aflat-o încă, dar dacă vrei, pot să mă interesez şi în cîteva zile îşi spun tot-tot; dar faptul că te-a invitat de ziua ei, în casa ei, a *profuhu* adică, asta se poate tălmăci uşor, chiar şi unui orb i-ar sări în ochi. Ţi-a pus gînd rău, ăsta e adevărul, a pus ochii pe tine şi nu A rea să te scape.

— Mie spune-mi de altele, de rest aflu eu singur . . .

— Cc vrei să-ţi spun? Fata e înaltă — gen sportiv, practică şi ceva sport, înot şi tenis, dar nu prea mult, atît cît e la modă, e frumuşică, asta da, frumuseţea e de la maică-sa, se spune că era printre cele mai frumoase femei de prin partea locului. .. Aşa, fata e în ultimul sau penultimul an de medicină, *proful* ţine la ea în sălbăticie deşi nu prea e mulţumit că n-are un băiat să-i ducă mai departe numele. Se zice că fata e voluntară, modernă, n-o doare nici în cot de sfaturile lui taică-său sau a numeroaselor rudenii care li se învîrt prin casă ... Nu ştiu să fi avut aventuri, cel puţin nu de nivelul celor care să scandalizeze un tîrg puritan ca al nostru, nici iată mare nu cred să fie, nu se mai poartă şi n-o fi ea chiar atît de retrogradă să . . . mă rog . . . înţelegi şi tu, băiete ... Mai vrei şi altceva?

— Nu, Sir, mulţumesc, asta e tot ce voiam să ştiu.

— Prea multe nu aflasem, nu mai bîjbîiam însă în tenebre, ceea ce, la urma urmelor, însemna un pas înainte.

— Dacă vrei informaţii mai detaliate, eu mă angajez să le obţin în timp util . . . Adică pînă sîmbătă ... Şi nici nu
costă cine ştie ce, eu sînt negustor cinstit . . .

— Nu, nu e nevoie . . . Tot n-am de gînd să răspund la apel . . . Aşa că nu te mai osteni degeaba . . . Salut! Şi, spre

surprinderea lui, am pus receptorul în furcă. Mă hotărîsem chiar din primul moment să nu accept invitaţia, mi se părea de prost gust, ne mai vorbind de tonul de-a dreptul jignitor pe care-1 folosise! Ce însemnau aerele pe care şi le dădea? Şi ce-mi păsa mie că era fata profesorului Cantuniari? N-aveam unul cu altul nici în clin, nici în mînecă, nu-1 cunoşteam, nu mă cunoştea, dacă era s-o luăm pe adevăratelea, el trebuia sa mă cunoască, cîţi mai erau ca mine în tîrgul ăsta, cînd apăram cîte un gol gata făcut, zeci de mii de oameni scandau în delir numele meu . . . Şi-atunci ce însemnau ifosele de casă mare a fecioarei suspomenite? Iar ultimele cuvinte de pe hîrtie — *ţinuta obligatorie* erau cu totul inacceptabile. Ce-şi închipuia înălţimea sa, cu cine mă confunda, ce şi-o fi vîrît în cap în ceea ce priveşte persoana mea? Să fie sănătoasa cucoana, pe mine n-are să mă prindă în ţarc, chiar să fie aurit! Pesemne, scriind ce scrisese, voia să-şi rîdă, să-şi bată joc de mine ... Credea că aveam să vin în tricou, maieu şi ghete cu crampoane? Se temea să nu-i zgîriu parchetul? Nimeni nu-şi permisese pînă atunci să mă ia peste picior, nici chiar cel mai bun prieten. Să fi încercat numai, şi-l pocneam de nu se vedea bine!

Sîmbătă, puţin după ora prînzului, m-a sunat Sir Stanley Mathews.

— Am noutăţi, domnul meu. Marfă sigură, garantată! Absolut autentică!

— Regret, nu mă interesează.

— Faci foarte rău. Se pare că ţi se pregăteşte un viitor cum nu mai e altul în lume.

— Te-am rugat să mă laşi afară din orice combinaţie! Ţi-aş fi recunoscător dacă n-ai insista ...

— Cum doreşti. Deşi, după cîte am mirosit eu, are să fie aşa cum vrea domnişoara Cantuniari. . . Este o persoană căreia nu i se poate refuza nimic.

— Această domnişoară să-şi vadă mai bine de-ale ei decît să mă tot piseze la cap! Mi-e lehamite de cît tot aud vorbindu-se de ea. Ai devenit cumva impresarul Andrei Cantuniari? De parcă respectiva persoană ar fi fost de faţă, am rostit replica cu o evidentă duşmănie.

— Intr-un fel, da. Ştiind că ne cunoaştem, m-a rugat sa te sun . ..

Pe moment n-am fost în stare să casc gura, cuvintele lui Sir Stanley Mathews mă luaseră prin surprindere. Care va să zică

pînă aici ajunsese cu îndrăzneala domnişoara Andra Cantuniari?! Ei bine, asta era prea de tot!

— Nu, n-am să mă duc, am spus drept concluzie. Adio, domnule impresar! şi i-am trîntit receptorul în furcă.

Telefonul a sunat în mai puţin de un minut, dar n-am mai ridicat receptorul. Aveam certitudinea că nu putea fi decît Sir Stanley Mathews. L-am lăsat să sune îndelung. Abia **în** clipa în care a încetat să mai sune, m-am întrebat dacă nu cumva fusese Andra Cantuniari?!

La urma urmelor cine era fata asta care de cîte va zile mă **călca** pe nervi?! Măcar de-aş fi ştiut cum arată pe dinafară, **ce** hram poartă

!Pentru a afla îăspunsul, seara, cu puţin după ora opt, m ţinuta obligatorie, cum se specificase cu atîta impertinenţă în invitaţie, sunam la uşa vilei din strada Ateneului nr. 14. Mi-a deschis cea care, după toate probabilităţile, trebuia să fi fost Andra Cantuniari.

— Dumneata?! am rostit stupefiat de cum am văzut-o. Nici o secundă, atunci sau mai înainte, nu mi-aş fi imaginat că Andra Cantuniari era una şi aceeaşi persoană cu individa din *Mercedes-u*\ gri metalizat din vară care ... Nu, era de necrezut. Şi totuşi...

— Intră. Ce-ai încremenit în prag? Doar ne-am mai întîlnit, îţi aminteşti?

Prin urmare ea era. Nu-i fusese suficient de cît îşi bătuse joc de mine la Mont Saint Michel, acum îşi pusese în cap să continue şi aici. Se înşela, eu unul nu eram dispus să înghit insolenţa nimănui. Clar?!

— Eram convinsă că ai să vii...

— în locul dumitale n-aş fi fost atît de convins, şi i-am întors spatele.

— Ce faci? Doar n-ai de gînd să pleci...

— E mult mai bine. Pentru dumneata. Eu sînt un tip dur, brutal — un monstru! Nu *fac* de înalta dumitale societate!

— Hai, nu fi ridicol! şi, luîndu-mă de braţ, mă conduse prin hol spre — probabil — salonul albastru.

— N-ai fi dispusă să-mi explici...

— Nu. Cel puţin nu acum ... Mai tîrziu... Mă aşteaptă ceilalţi musafiri, n-aş vrea să mi se reproşeze că nu sînt o gazdă bună. Mă bucur că ai venit.

— S-o lăsăm! i-am răspuns dur. Nu te cred ... Şi nu mă mişc de-aci pînă nu ...

— Cum doreşti. Cînd te-ai hotărît să intri, n-ai decît să deschizi această uşă, şi-mi arătă o splendoare de lucrătură în lemn cum nu mai văzusem pînă atunci- Nuţi fă griji, n-are să te muşte nimeni! şi mă lăsă singur.

Am aprins o ţigară, m-am aşezat într-un fotoliu, am tras cîteva fumuri, am aruncat-o apoi într-o scrumieră broască- ţestoasă şi am sărit în picioare. Am aşteptat cît am mai numărat pînă la treizeci, după care am pătruns în salonul albastru (cîte alte saloane şi ce culori o fi avînd ele? m-am întrebat în clipa aceea). Ei bine, apariţia mea n-a stîrnit senzaţie, ba, aş spune, a trecut neobservată de parcă aş fi fost

ultimul dintre nevertebrate! Las’ că şi era o atmosferă leşinată, mulţi universitari, asistenţi, şefi de lucrări, babaci în toată firea, indivizi din ăia care (asta am observat-o mai tîrziu) se înghesuiau prin colţuri mai întunecoase să pipăie pipiţele răspîndite ici-colo! Cu toate că cei mai mulţi mă cunoşteau, ştiau cine sînt, nici unul n-a schiţat nici cel mai mic gest de bun venit; întorcîndu-mi onorabilele spinări, discutau fel de fel de savantlîcuri, fiecare era geniu, unul ca altul vorbeau de parcă ar fi avut premiul Nobel în buzunar — aiurea, poze de pagina întîi! Şi pentru ca plictiseala să fie totală, din difuzoare picura muzică preclasică interpretată la clavecin! Asta era una din serile sofisticate despre care mă prevenise Sir Stanley? Naiba să le ia, dar mie unul, aşa ceva nu-mi făcea nici o plăcere. Culmea, aşa cum mi-am dat seama pe parcurs, nici Andra nu părea cine ştie ce încîntată: împărţea zîmbete cu nemiluita, dar aceste zîmbete nu făceau nici doi bani! Un tip la vreo patruzeci de ani făcea oficiul de gazdă: el umplea paharele, el *revigora* atmosfera în momentele de extremă plictiseală. Părea pajul Andrei — era rolul pe care ea mi-1 pregătea mie? Să fim sănătoşi, cucoană, îmi iau geamantanul şi plec!

— Şi tu te plictiseşti, scumpule? mă acostă o blondă cu un trup cum n-am văzut multe la viaţa mea, deşi n-aş putea spune că sînt tocmai novice!

— Mi-e teamă că am încurcat invitaţiile, i-am mărturisit destul de convins. Dumneata de asemenea?

— Spune-mi pe nume, scumpule, mă cheamă Stela! Eu te cunosc, ştiu cine eşti. . .

— Excelent. Sînt singur, nimeni — cu excepţia ta — nu pare să-şi fi dat seama de prezenţa mea, nu cunosc regulile casei . . . Vrei să bei ceva cu mine?

— Cu o singură condiţie: să nu mai vorbeşti atît de mult, mă oboseşte, nu suport, zgomotele, ţipetele. . . Vino să ne aşezăm în fotoliile acelea, lumina mă oboseşte şi ea . . . Andra şi cu mine sîntem verişoare, îmi spuse apoi în chip de prezentare.

— Mulţumesc pentru informaţie, apoi am furat de pe cea mai apropiată masă o sticlă abia începută de coniac. (Hm, *Curvoisier!* minam lins buzele. Se respectă *pro ful!)*

— Aşa, puiule, îmi place că dovedeşti iniţiativă ... Dacă

mai aduci şi două pahare, eşti cineva! Ia din alea grele de cristal, poate mă pilesc şi mai sparg vreunul, spre bucuria vară-mi!

— întru fericirea dumitale! i-am urat politicos.

— Te trimit in mă-ta daca mă iei ca pe-o bunică! şi, furioasă, goli paharul pe nerăsuflate.

— Iartă-mă, scumpo, n-am să mai greşesc.

Am turnat în mine două pahare pline-ochi şi de-abia după aceea am început să mă simt în apele mele.

— îmi place de tine, murmură Stela, mă bucur că ai venit, cu mutrele astea amare mă apucase durerea de burtă! Numai că n-am dat afară tot ce-am băut pînă acum . . . Andra a avut o idee de milioane de te-a invitat, deşi unii dintre dumnealor — şi-i arătă pe scrobiţii de alături — au cam strîmbat din nas. Eu te-am sprijinit, aşa să ştii! Pentru că eşti băiat drăguţ, amabil, şi-mi placi! Dacă vrei să te culci cu mine, să-mi spui, am să fiu bună cu tine, am să te învăţ multe .. . Dar de ce nu mai bei, dacă nu bei ai să rămîi trist... în seara asta nu vreau să te văd trist.

— Nu beau, i-am spus fără a mă mai obosi să-i furnizez vreo explicaţie. Dacă, în primul moment, sperasem ca Stela să mă amuze, să mă recreeze, în momentul următor mi-am dat seama că era cumplit de vulgară, de dezgustătoare. Nu m-a amuzat niciodată acest gen de femeie, preferam o măsură în toate.

— Vrei să-ţi arăt salonul galben?

— Există şi un salon galben?

— Desigur. în casa asta există tot ce doreşti. Hai, vino, n-ai să regreţi.

— Sînt nevoit să plec, i-am spus, am trecut pe-aci atît doar să mă scuz ... A intervenit ceva de ultimă oră, mi-a fost imposibil să refuz. De fapt Andra nici n-are să-mi simtă lipsa . . .

— Dar am s-o simt eu, rîse calin Stela.

— Ai să mă ierţi, scumpo. Iar dacă ai să-mi dai telefonul tău, mîine sau într-una din zilele viitoare am să te caut. . — Minţi. Ştiu că n-ai să mă cauţi niciodată. Simt asta din ochii tăi. Din vorbele tale. Dar mi-ajunge că mi-ai spus-o. La revedere, scumpule! şi dispăru pe nesimţite între ceilalţi invitaţi. în faţa cărora, mai tîrziu,

după o anumită oră, avea să se producă cu un scurt „spectacol sexual de sunet şi lumină"!

— îmi vine greu să-mi explic aici prezenţa dumitale! mă acostă individul care făcea pe gazda.

— Sînt detectivul particular angajat pentru astă-seară! Si pare că printre cei ce frecventează casa se află şi cîţiv; cleptomani. I-am servit replica fără cea mai mică ezitare ceea ce l-a lăsat, spre evidenta mea satisfacţie, cu gura căscată

— Te crezi grozav de spiritual, izbuti tipul să-şi găseasd într-un tîrziu vorbele. Eu sînt doctorul Sebastian Todiraşcu ai auzit, sînt convins, de mine?

— Nu, n-am auzit.

Şi, de fapt, nici nu auzisem.

— Sînt viitorul soţ al Andrei. E bine să ştii asta de la bun început pentru a nu-ţi mai face cine ştie ce planuri ... în seara asta eşti invitatul Andrei, de asta nu vreau să intervin ...

— Da, ar fi mai bine .. .

— N-are nici un rost, zău, crede-mă. Eu nu-ţi vreau decît binele, încerc să te feresc de viitoare deziluzii... De asta te sfătuiesc să stai cît mai retras şi, la momentul potrivit, s-o ştergi pe neobservate. Dacă vrei, uite nişte bani pentru taxi, ştiu că stai departe ...

în clipa aceea am văzut negru înaintea ochilor şi am izbit. Pesemne nu-mi economisisem puterile, pentru că l-am văzut pe Todiraşcu întins pe jos. Se stîrni agitaţie, izbucniră cîteva ţipete, dar, în secunda următoare, cineva potrivi potenţiome- trul magnetofonului şi acutele clavecinului anihilară orice alte sunete. Considerînd că făcusem tot ce trebuia făcut, am întors spatele întregii asistenţe şi am pornit calm spre ieşire. în timp ce-mi îmbrăcam paltonul (unde naiba era valetul de mă lăsa să scotocesc singur prin garderobă? m-am întrebat iritat) m-a ajuns din urmă Andra.

— Doar n-ai de gînd să pleci...

— Ai vreo idee ce-ar trebui să mai fac? Accept sugestii! am răspuns rînjind.

— Nu fi caraghios. în fond, Todiraşcu a primit ceea ce merita. I-am recomandat, şi nu odată, să-şi vadă de-ale

lui...

— M-ai invitat să-ţi rezolv problemele sentimentale? în acest caz trebuia să mă fi prevenit, izbeam mai cu duhul blîndeţii...

— Lasă asta. Hai, vino înapoi, daţi-vă mîinile, împăcaţi-vă, Todiraşcu va accepta să te ierte, tu vei accepta să-l ierţi, apoi beţi împreună o sticlă cu vin! Iar ca divertisment va urma spectacolul pe care — conform unui străvechi obicei **— ni-1 va oferi Stela. Ai cunoscut-o, o cunoşti, nu-i aşa? V-am văzut într-un fermecător** *tete-a-tete!* **Apoi: după ce totul se va termina, am să încerc să-ţi explic ...**

— De ce crezi că am nevoie de vreo explicaţie? Mă confunzi, m-ai luat drept altcineva ...

— Of, eşti de-a dreptul insuportabil ... Pricepe bine, e ziua mea, astăzi trebuie să fiu amabilă cu absolut toată lumea ... Doar nu era să le fi trîntit uşa în nas! Chiar dacă — ţie pot sa-ţi mărturisesc — cei mai mulţi vin pentru tata ... E o deosebită favoare să fii primit în casa Cantuniari... Apropo, îl cunoşti pe tata, l-ai întîlnit vreodată? Vreau să i te prezint. Presimt că are să-ţi (placă de el. De asta te-am rugat să ră- mîi... Va veni numaidecît. Are să-şi facă o apariţie triumfală, mă va săruta extrem de duios şi extrem de patern pe frunte, va accepta un pahar cu vin, un singur pahar cu vin, va închina cu absolut toţi cei de faţă, apoi se va retrage. Nu se simte bine printre noi, îi părem goi, lipsiţi de orice ideal... El are lumea lui în care — egoist — pe noi nu ne acceptă ...

— Nu te simţi obligată să-mi faci confidenţe .. . Sînt în treacăt, am vrut doar să văd cine se ascunde sub numele Andrei Cantuniari... Bănuiesc că e numele tău, da?

Evident, e al meu. îţi place?

— - Nu. Mi se pare de împrumut, un nume de artistă de cinema ...

— Nici eu nu sînt cine ştie ce încîntată de el, dar e al meu, n-am ce face. Cîndva am să-mi aleg altul . . .

— Dacă *pro ful* **are să-ţi permită! i-am aruncat obraznic.**

— Ce vrei să spui cu asta? a tresărit ca muşcată. în clipa aceea mi-am dat seama că lovisem la fix. De unde ştii?... Dar uite-1 pe tata... Şi în capul scărilor îşi făcu apariţia un domn bătrîn, înalt, extrem de distins. Vino, mă chemă Andra.

Luîndu-mă de braţ, am ieşit împreună în întîmpinarea profesorului Cantuniari.

„Jos pălăria! mi-am spus văzîndu-1, arată cum nu se poate mai bine! Un adevărat *prof!*[u] **•>**

— Andra mi-a vorbit de dumneata, spuse acesta întinzîn- du-mi mina. Se pare că v-aţi cunoscut în Franţa, dacă nu mă înşel.. .

Prin urmare Andra nu ezitase să-i amintească pînă si tîmpenia aceea de demult.

— Da. Deşi nu ştiu dacă ne-am întîlnit cu adevărat.

— Nu trebuie să te miri, prietene, Andra are momente cînd — şi, deloc academic, se aplecă spre mine şi-mi şopti — pare să-şi fi pierdut minţile. în rest e fată bună — de data asta vocea îi revenise la normal. Dar ce faci, te pregăteşti sa pleci? Andra, sper că n-ai să-i permiţi să dezerteze atît de curînd . . .

— Voia să plece! mă trădă, cred că din răzbunare, Andra.

— Ai să accepţi să închini cu mine un pahar cu vin, nu-a aşa? Vrei s-o supărăm pe Andra?

— Nu, nu vreau, am acceptat supus. Nu înţelegeam atitudinea *profului.* Cum nu înţelegeam nici purtarea Andrei: ce i se păruse atît de deosebit în întîlnirea aceea stupidă şi de prost gust de pe ţărmul oceanului, de-i vorbise despre ea pînă şi tatălui ei?! Eu o uitasem atunci imediat, ori chiar dacă n-aş fi uitat-o, tot nu m-aş fi apucat să le-o vîr pe gît alor mei!

Cu Andra înaintea noastră, am trecut toţi trei în salonul albastru. Lumea gomoasă de dincolo sări de îndată în picioare; zărindu-1 pe Todiraşcu cu o vînătaie de toată frumuseţea, m-a umflat rîsul.

— Ce-i, Totoraşcu? îl întrebă *proful* pe acesta, stîlcindu-i intenţionat numele. Ai căzut cumva pe scări? Nu strică să fii mai precaut, astfel de treburi pot avea repercusiuni asupra viitorului tău. Şi nu e bine ...

Doamne, ce mă mai umflam în piele auzindu-1 pînă şi pe

prof vorbind astfel. Prin urmare nu eram singurul care nu-l înghiţea pe Totoraşcu — iată-mă împrumutîndu-i şi eu numele-bătaie-de-joc. Cînd te gîndeşti că eu eram autorul acestui spectacol de milioane!

— Şi-acum, Andra, dacă vrei să ne oferi cîte un pahar cu vin .. • Pe urmă îmi veţi permite să mă retrag, mai am foarte mult de lucru.

Am făcut tot ce era posibil să ajung în imediata lui apropiere, îmi devenise dintr-o odată extrem de simpatic. Printre toate mutrele simandicoase, scrobite, de nesuportat, *profu*l ră- mînea cel mai tînăr, mai viu, mai adevărat!

— Dragi prieteni, împreună cu voi vreau să-i urăm Andrei

..imitate, fericire şi multe bucurii în viaţă. Nu-mi stă în obicei i vorbesc în afara catedrei, cu atît mai puţin acasă. Prin •irniare să ridicăm paharele şi să bem.

Se apropie de Andra, o sărută pe frunte, îşi apropie cu • n uită delicateţe paharul de al ei — cît de frumos, de curat era sunetul cristalului, mi-am spus în acel moment — apoi se întoarse spre ceilalţi. La mulţi ani, dragii mei! şi-şi întinse paharul spre mine, luîndu-i la rînd apoi pe ceilalţi.

Peste cinci minute *profu*l, **condus pînă la uşă de toată uita de viitori academicieni, se retrase în apartamentul său.**

1)intre noi toţi nu dăduse mîna decît cu mine, cu ceilalţi prea e întîlnea des şi prea erau, probabil de-ai casei, mi-am spus drept explicaţie. Toate aceste semne de simpatie — deşi nu le cerşisem şi de care nici n-aveam nevoie — mi-au făcut realmente plăcere, determinîndu-mă să rămîn pînă la sfîrşitul petrecerii. Şi dacă va fi să fie, chiar şi pînă mai tîrziu. Doar \ndra îmi promisese că *mai tîrziu* **avea să-mi facă destăinuiri. м ce poate fi mai frumos şi mai plăcut decît să asculţi confidenţele unei fete îneîntătoare cum era Andra Cantuniari?**

Dar înainte de toate a trebuit să suport — şi de ce să 1 iu fariseu, nu cu neplăcere — spectacolul sexual de sunet d lumină al domnişoarei Stela — cum fusese prezentată —, primit *cu* **multă satisfacţie de masa bărbaţilor scăpaţi acum de teroarea posibilei apariţii a**

profesorului şi care deveniseră pe dată dezgustători de vulgari. în locul Andrei i-aş fi aruncat pe uşa afară — dar de ce îmi tot spuneam ce anume aş face in locul Andrei, de unde ştiam eu ce voia ea, cum era ea? Anticipam oare o posibilă comuniune între noi doi? Puţin probabil, mai ales că pînă în seara aceea nu mă gîndisem la ea nici de doi bani.

— De nu pleacă odată, mă împuşc! îmi şopti la un moment dat Andra.

M-am uitat la ceas, se făcuse trei şi jumătate, Stela îşi terminase programul stîrnind la treburi asemănătoare cele cî- teva june pe care abia le deosebeam în semiobscuritatea salonului. Dorinţa de a o ajuta pe Andra m-a făcut să provoc o diversiune. Şi, spre stupoarea generală, am aprins dintr-o dată luminile.

Nu mi-aş fi imaginat că am să stîrnesc un astfel de vacarm: fetele, mai mult dezbrăcate, izbucniseră în ţipete încercînd să culeagă de peste tot *dessous-uri,* domnii monoclaţi şi cu ştai de mai înainte se dădeau de ceasul morţii să-şi tragă cît ma repede pantalonii pe care, în gest de total libertinaj, îi lepă daseră după prea multele pahare cu *whisky.* Andra rîdea ci sughiţuri de spectacolul pe care-1 creasem şi m-am trezit rîzînc şi eu cu ea. Poate din pricina asta n-am sesizat decît în ultimi clipă sticla care zbura spre mine. Proiectilul m-a izbit în plin am simţit o durere ucigătoare, mi se păruse că fruntea sat^ întreg capul îmi sare în ţăndări, apoi am căzut moale la păn mînt.

M-am trezit tîrziu, în casă era linişte, ba nu, de undeva — fără a putea preciza locul, se auzea o melodie interpretată la clavecin (doar n-aveau de gînd să înceapă din nou totul, mi-am spus), eram întins pe o dormeză peste care era aruncată o cergă lila, cineva îmi scosese pantofii din picioare si mă acoperise cu o pătură groasă.

— Bună dimineaţa! îmi ură Andra de cum am deschis ochii. Am descoperit, indignat, pe faţa ei, un zîmbet complice.

— Ce ţi se pare atît de amuzant? m-am răstit la ea. îţi place cum arăt?

îmi simţeam capul de o tonă. Primisem lovituri în viaţă, multe şi variate — vorbesc dintre cele fizice — dar cea de acum mi se părea cea mai dureroasă. Am ridicat mîinile de

sub pătură şi am încercat, prin bandaj, să descopăr dimensiunile exacte ale catastrofei.

— Nu-ţi fă griji, nu e nimic grav. Ai un cap pentru care nu trebuie să-ţi faci probleme. Te-ai ales în schimb cu o vînătaie de toată frumuseţea . . Asta, ca să fii chit cu Todiraşcu!

— Atunci ce dracu m-ai pansat de parcă mi-ar curge creierii pe jos? m-am zborşit la ea. Furia mi-o stîrnise mai degrabă amintirea lui Todiraşcu. După toate, mai ai chef să-ţi şi baţi joc de mine! am continuat arţăgos.

— Eşti piai sensibil decît fecioara din Orleans! Orice fac, orice îţi spun, tu te simţi lezat în virginitatea ta sufletească...

— Uite ce e, am izbucnit în timp ce mă ridicam de pe pat, te-ai ţinut de mine nu ştiu cîte săptămîni, mi-ai trimis scrisori, ţi-ai pus oamenii să mă încolţească, nu te-ai lăsat pînă nu m-ai văzut în salonul albastru din vila asta împuţită! Dracu ştie de ce naiba ai făcut asta! Tot ce ştiu e că m-am ales cu capul spart şi cu o durere de-mi vine să sar pe geam afară!

— **Isteric şi grandoman! mă diagnostică în clipa următoare Andra. Am vrut să te cunosc — ei şi, ce e cu asta? Credeam i i e ceva de capul tău, dar nu merită să-mi pierd vremea hi tine! Prin urmare, fă bine ridică-te şi şterge-o cît mai L urind.**

— **Plec pentru că vreau eu să plec! Pînă acum nu m-a dat nimeni afară! Şi n-am să-ţi permit tocmai ţie! Ce dacă işti fata profesorului Cantuniari? Cu ce e el mai grozav decît mine?**

— **După toate cele, nu e cazul să fii grosolan! Nu se cade, tata n-are nici un amestec.**

— **Mă rog, ai dreptate, am retractat de îndată. De fapt mi am nevoie de explicaţiile tale. Şi cu asta ţi-am zis tot rc-am avut. Mi-am smuls bandajul, l-am aruncat pe pat şi m-am îndreptat spre uşă. M-au ajuns din urmă cuvintele ei.**

— **îmi pare rău de cele întîmplate. Te rog să mă ierţi...**

— **Nu e cazul să-ţi ceri scuze, nu s-a .întîmplat cine ştie ; e tragedie.**

— **Perfect. în acest caz îţi doresc însănătoşire**

grabnică.

— Sper să fie cît mai grabnică. Altfel... Şi am lăsat fraza iii-icrminată. Pur şi simplu pentru că nu ştiam ce aş fi făcut m acea altă situaţie.

în holul mare, pustiu, paşii noştri stîrneau ecou prelung. Am îmbrăcat grăbit paltonul, mi-am tras în faţă căciula pentru i masca vînătaia şi a o feri de frigul de afară şi am întins mina spre uşă.

— Ce-ar fi să-mi urezi totuşi ceva pentru ziua mea. Un i'.ind bun . . . N-ai făcut-o toată seara . . .

— A făcut-o Todiraşcu în numele meu! i-am trîntit-o, de ■ iudă, pentru că avea perfectă dreptate. Uitasem să fac asta, «Ieşi venisem de ziua ei. Iartă-mă, sînt prost crescut şi gro-

• >lan.

Andra deschise larg uşa.

— Noapte bună. Şi de-acum înainte nu te simţi obligat i mă mai cauţi. Şi pentru ca totul să fie cît mai clar, trînti

u'„i dinspre curte cu atîta putere îneît fără îndoială îl făcu l>(* bietul *prof* **să sară din pat de spaimă.**

Prin urmare astfel a decurs prima — ba nu, a doua — mea miîlnire cu Andra Cantuniari. Doamne, şi cu ce vînătaie frumoasă şi cu ce durere de cap mă alesesem!

3. Cine m-a pus să mă iau după Sergiu Anastasescu, **atunci** vara, în Franţa şi, părăsindu-i pe băieţi, s-o pornesc hai-hul prin Bretania la vînat muşte?! Nu m-am înbogăţit cine ştii ce, pe plan spiritual, vreau să spun, în schimb mi-am legat c piatră de gît. Piatră care se numeşte Andra Cantuniari!

A doua zi după cele întîmplate, cînd l-am întîlnit pe Sii Stanley Mathews, numai că nu şi-a dat sufletul de rîs. Arătam de parcă aş fi venit de la o întîlnire cu Cassius Clay nicidecum de la o gingaşă aniversare dintr-o prea onorabili casă burgheză! Nu vreau să mai zic ce ochi au căscat ai mei le-am îndrugat o poveste oarecare fără a furniza vreun amă< nunt şi cu asta am considerat discuţia încheiată.

Şi, pentru a doua oară (a doua oară?), mi-am spus că Andra devenită blestemul, piaza rea a vieţii mele, trebuia declaraţi *persona non grata* şi eliminată definitiv din

gîndurile mele Da, aşa trebuie! Şi aşa va fi! am adăugat cu foarte mulţi convingere.

A trecut Anul Nou, au trecut săptămîni şi săptămîni, iarnj a fost urîtă şi grea, stătusem ca ursul mai mult în vizuină cînd şi cînd îmi mai făceam cîte o seară de cap, în rest studiu, somn şi antrenament! Pe i\ndra am întîlnit-o de cîtevi ori, dar am trecut unul pe lîngă celălalt abia salutîndu-ne pesemne şi ea, ca şi mine, se hotărîse să pună capăt unei istorii care se dovedise de la bun început fără rost.

L-am întîlnit în schimb pe Sebastian Todiraşcu. Plătindu-m cu aceeaşi monedă — sticlă contra pumn, vînătaie contrj vînătaie! — nu mai avea nimic cu mine. în principiu, vreai să zic, pentru că el rămăsese încredinţat că îi pusesem gînj rău Andrei — şi prin ea şi lui.

— Regret cele întîmplate, mi-a spus. Mi-am ieşit din fin asta e tot.. .

— îmi cer şi eu scuze! m-am arătat domn. Nu fuseser în apele mele . . . am catadixit să-i dau lămuriri suplimentam

— Perfect. în acest caz vino să bem ceva. Deşi sînt ma bătrîn decît dumneata, spune-mi pe nume. Prietenii îmi zi Simi. Şi Andra îmi spune tot aşa.

Ultimele cuvinte voiau, pesemne, să mă avertizeze asupri unui clar şi indiscutabil drept de proprietate asupra ei: doa şi Andra îi spunea pe nume!

— Cu o condiţie: plata o fac eu! Detestam să fiu plătit indiferent de cine, pe indiferent ce motiv.,Simplul fapt de j Miporta un tip plicticos şi murdar nu voiam să se datoreze unui pahar cu coniac sau vodcă.

— **N-o să facem o supărare tocmai din asta . . . acceptă I odiraşcu. Sînt cu maşina, ce-ar fi să urcăm la Făget? Vrei?**

— **Mi-e absolut indiferent, şi l-am urmat pînă la maşină. Din păcate n-am să pot întîrzia prea mult, sînt aşteptat în seara asta undeva.**

— **Nici eu nu am prea mult timp, trebuie s-o întîlnesc pe**

A nara.

Pînă sus la Făget am schimbat idei de doi bani legătura: un căzut de acord asupra componenţei viitoarei naţionale de lotbal şi am izbutit chiar să facem un tur de orizont al evenimentelor internaţionale!

— **Ei bine . . . începu Todiraşcu cu o voce nesigură**

după
• o ne-am aşezat la o masă mai retrasă.
— **Ei bine? l-am îngînat cu bună intenţie, decis să-l scot**
• lin. sărite cu orice preţ. Punînd capăt astfel unei întîlniri care mii stîrnea lehamite.
— Ai dreptul să-ţi baţi joc de mine, m-am purtat cum MI se poate mai nesăbuit atunci la Andra. Prestigiul meu nu-mi mgăduia să-ţi răspund cu aceeaşi monedă. Regret nespus, am încercat să-i explic şi Andrei cît de mult regret... Dar ce
iei, s-a întîmplat, s-a întîmplat! Şi n-o să facem din asta o i .igedie, nu-i aşa?
— **S-o lăsăm uitată. N-are nici un rost, zău aşa ...**
— **Te înşeli, pentru mine are o mare importanţă. Din seara ceea Andra a refuzat să mă mai întîlnească. Pur şi simplu ni-a interzis accesul în casă. Or, asta, mai mult ca sigur, va i ca repercusiuni asupra viitorului meu. E drept, profesorul**
• .mtuniari ţine la mine, mi-a dat, nu o dată, evidente semne Ic simpatie, mă cunoaşte bine, chiar mă apreciază, dar în cazul ncu aspectul profesional al problemei este legat şi de aspectul
niimental! O vorbă, un gînd duşmănos al Andrei, chiar o i «ginere, o neparticipare a ei, poate însemna o modificare de iiiiudine a profesorului. Vezi, prin urmare, cum se leagă lucrurile între ele, vezi cum apelul pe care ţi-1 fac nu este ■ Idoc gratuit.
— Ce-ar trebui să fac? Ar fi bine să spunem lucrurilor v nume . ..

Da, da, ai dreptate. Deşi, cum să-ţi spun, gîndurile îmi [1] ni', anapoda, nici eu nu ştiu prea bine ce-a*r trebui să fac.Dn singur lucru e clar: am nevoie de ajutorul tău! Şi asta acum, imediat!

— Am să încerc. Deşi nu sînt persoana cea mai indicată.. . Nu mă pricep la astfel de treburi...

— Hai să nu pierdem vremea. Am să-ţi spun în două cuvinte ce vreau. Ştiu că voi doi, Andra şi cu tine...

— Cred că e o confuzie la mijloc, l-am întrerupt.

— Te înşeli, nu e nici o confuzie. Deocamdată nu vrei să se **afle, îţi place să faci pe misteriosul, dar ştiu precis că te-ai hotărît să pui mîna pe Andra... Da, ştiu, e o bucăţică cît** se **poate de bună ... De mare viitor ...**

— Nu ştiu dacă Andra ar fi încîntată de astfel de vorbe, m-am arătat cumplit de moralist, ceea ce, de obicei, nu-mi stătea în caracter.

— Nu te mai formaliza, sîntem doar între bărbaţi. Am înţeles din cuvintele Andrei că nu-i eşti indiferent, ştiu, eşti o mai veche pasiune a ei — mi-a spus pînă şi asta! în ultimele luni după întîlnirea voastră din Franţa — s-a schimbat cu totul... Pricepe: fără ea, eu sînt un om mort! ...

Ce minciuni i-o fi înşirat Andra? m-am întrebat. Abia de-i reţineam chipul, n-am schimbat cu ea mai mult de zece cuvinte, nu m-am gîndit vreodată mai serios la ea — or, din spusele lui Sebastian Todiraşcu reieşea că Andra şi cu mine eram mai mult decît intimi...

— Ce doriţi în fond? l-am întrebat obraznic, decis dintr-o dată să-l joc cum îmi vine mie mai bine. îşi închipuia acaj demicianul ăsta în eprubetă că am să-i permit orice? Ia sa fac eu pe durul, pe interesatul, pe tipul de lume mare . . .

— în două vorbe: vreau să renunţi la ea!

— Nici vorbă de aşa ceva, mi-a scăpat fără să vreau. Şl pentru a nu mă da de gol, am reluat cuvintele cu tonul duo pe care mi-1 impusesem adineaori: Da, da, nici vorbă .. Nu se poate ...

— Ei, nu se poate ... Totul se poate ... Şi bun, şi rău dar totul se poate ... Depinde doar de cei doi parteneri.. Şi mai depinde şi de sumă!

— Evident, nici o sumă nu e de lepădat...

— Prin urmare eşti de acord? sări în sus de bucurie Todi raşcu. Ştiam că eşti un tînăr rezonabil...

Deocamdată nu înţeleg tocmai bine... şi am lăsat in< tenţionat fraza neterminată.

L-am surprins strivind o înjurătură în colţul gurii, dar continuă tot cu zîmbetul pe buze:

— Ştiu, eşti un tînăr descurcăreţ, căruia îi place să-şi trăiască viaţa ... Am cules despre tine cîteva date, omul, cînd trece la afaceri, trebuie să fie bine informat... De erai un tip oarecare, rezolvam totul în doi timpi şi trei mişcări: îţi •coteam ochii cu un fleac şi gata! Tu eşti însă altfel, ştii cu ce se mănîncă viaţa, ai învăţat să ţinteşti spre sensurile superioare ale existenţei!

— *C'est la vie!* nu m-am putut stăpîni să nu-1 aplaud şi, •pre surpriza mea, Todiraşcu m-a luat în serios.

— Ei da, ne potrivim într-o oarecare măsură. La douăzeci de ani eram şi eu ca şi tine . .. Pe atunci însă vremile erau altele, de asta n-am făcut pînă astăzi cine ştie ce ... Acum cînd mi se oferă ultima şansă — vezi bine, nu mai sînt tînăr — n-am voie s-o pierd. Şi-acum cărţile pe faţă: îţi ofer zece mii de lei!

Prin urmare cam atîta valorez, mi-am spus nu prea mulţumit. La suma amintită se mai pot adăuga, încă, eventual, alte cinci mii pentru faptul că Totoraşcu nu mă înghiţea şi din această pricină mă subaprecia.

— Aş mai putea oferi în plus încă cinci mii, adăugă Todiraşcu de parcă mi-ar fi citit gîndurile. N-ai să-mi spui că nu e o afacere rentabilă...

— Cincisprezece m i i... am mimat chipul unui om chinuit de calcule. Cincisprezece mii? şi am rîs gros. Eşti lipsit de tact, domnule, iau de trei ori pe-atît dacă mă transfer la .. . şi i-am amintit numele unei echipe de fotbal din Capitală. E destul să accept să mă transfer la ei şi pe moment îmi pică în inînă un *cec* de cinci sute de albastre! în această situaţie, crezi că mă poţi cumpăra cu mizilicul de care mi-ai vorbit?

— Să nu-ţi imaginezi ca mă poţi duce ... Ai tupeu, atîta t o t... Asta cu banii oferiţi pentru transfer — basme! Poveşti de adormit copiii! Am aflat eu foarte bine chiar şi cum eşti cotat pe piaţă, de totul m-am interesat... începe să-ţi apună steaua, nu mai ai reflexele de altădată, de la o vreme nu mai eşti în formă ... Prin urmare, fă bine şi caută-ţi pe altcineva dacă vrei să-l prosteşti. Nu ştiu dacă cineva ar oferi pe tine chiar cît îţi ofer e u... Şi eu nu-ţi pretind mare lucru: vreau doar să-i scrii Andrei cîteva rînduri, aducîndu-i la cunoştinţă că renunţi la ea ...

Eventual amintește-i că te logodești cu cineva . . . Sau că te-ai logodit deja . .. Poate e mai bine s-o pui în fața unui fapt împlinit... Ce te cost; o minciună în plus sau în minus? I-ai trimis scrisoarea, înce tezi — sub jurămînt! — s-o mai întîlnești, refuzi s-o ma: întîlnești sau să-i vorbești la telefon și, gata, îți trimit banii In rest, te privește, îți cauți o altă fată, poate găsești un cu situație tot atît de bună ca a Andrei — poate există chia la Politehnică vreun profesor cu fată de măritat! — și n-aij decît să-i tragi clopotele cît vei vrea. Asta e tot ce-am dorit să-ți spun. Și-acum vreau un răspuns la fel de precis, sînt grăbit, și tu ești grăbit, prin urmare hai să nu mai pierdemj vremea. Ei?!

L-am lăsat să fiarbă cîteva minute — și cum mai fierbeai domnul doctor Todiraşcu Sebastian, mai mare plăcere să-l admiri!, apoi, dur și inflexibil, ca ultimul pistolar din *Crowi City,* i-am aruncat răspunsul în față. De-ar fi fost turnat în plumb, l-ar fi doborît de îndată.

— Nu! Și n-am să renunț la Andra niciodată!

Doamne, suna ca la teatru, nici chiar acolo replicile nu curgeau cu atîta spontaneitate. Ei bine, domnul doctor Todi-l raşcu simți ispita de a-mi sări în beregată, degetele lui strîn-l seseră tăblia groasă a mesei cu atîta putere de parcă ar fi avut între ele gîtlejul meu, scrîșni violent de mi se păru c dinții din față i se sfarmă, dar, om de lume, izbuti să si stăpînească și continuă discuția de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Cum dorești. Deși procedezi cît se poate de nechibzuit, De ce atîta încăpățînare? în fond, tu ești un neisprăvit, ui încurcă-lume . . .

— Hai să ascultăm și varianta a doua, m-am mulțumit si rîd. Poate îmi va fi dat să aud ceva mai interesant!

Ești inconștient, ești bolnav de orgolios, ăsta e adevărul Dă-mi voie să te întreb: ai încercat vreodată să vezi cine ești} Un amărît de fotbalist, poate niței mai bun decît alții, d tot unul dintr-o mie ... Prezentul ți-e așa și așa, viitorul ca și inexistent! Ca inginer, cînd o fi să termini, n-ai ma: șanse, voi ăștia făcuți peste noapte, pe motive de sport, asigu rați marele procent al ratașilor! Să nu te surprindă cuvintel mele, sînt destul de bătrîn pentru a fi învățat să judec lume și oamenii. Bun, nu te dai bătut, îți duci ambițiile pînă 1 sfîrșit — stai, nu mă întrerupe, ai puțină răbdare, termii imediat, prin urmare îmi refuzi propunerea — spune-m

speri să obţii acordul profesorului Cantuniari? Te-ai întrebat, un singur moment măcar, cine e el? Ce e el? Evident, nu . . . Profesorul Cantuniari reprezintă istoria ştiinţei acestei ţări. . . De-a lungul veacurilor, familia Cantuniari — legată prin alianţe cu somităţi ale ştiinţei europene — a dat în fiecare generaţie personalităţi de uriaşă ţinută intelectuală. . . Aşa cum este, astăzi, profesorul ... El face parte dintr-o lume cu totul aparte, cu legile ei pe care nu le-ai putea înţelege . . . Pretenţiile ei sînt uneori absurde, dar şi împlinirile sînt uluitoare! Să-ţi dau un exemplu: sora profesorului, mătuşa Andrei, celebră în felul ei, tot universitară şi ea — ei bine, atunci cînd viitorul soţ i-a cerut mîna, familia Cantuniari i-a pretins acestuia drept probă de ambiţie, de voinţă — să înveţe greaca şi latina! Cu totul gratuit, sînt de acord, dar familia îşi alegea cu severitate viitorii membri! Drept urmare căsătoria s-a amînat cu un an, timp în care viitorul unchi al Andrei a învăţat cele două limbi care nu i-au folosit niciodată la nimic — apoi, cînd condiţia a fost îndeplinită, familia şi-a dat consiinţămîntul. Ţi-am dat acest exemplu pentru a-ţi demonstra în ce măsură domneşte în această familie selecţia cea mai riguroasă. Te crezi în puteri, bunăoară, să înveţi acum latina sau greaca? Sau sanscrita?

— Nu. Nici nu mă interesează aşa ceva. Eu am să fac cu totul altceva în viaţă!

- Să fii tu sănătos! Una e ce îţi propui, alta ce iese pînă la urmă . . . Prin urmare, chiar dacă treci de mine, chiar dacă /\ ndra îşi va lua riscul să te susţină în faţa profesorului, acesta nu va accepta! Pentru că eşti un tip insignifiant, un nimica! Ce poţi face tu pentru această societate, ce izbîndă, ce succese se vor lega de numele tău, pentru ce îţi va purta stimă şi recunoştinţă omenirea? Unde vor fi izbînzile tale vizavi de izbînzile, de generaţii în şir, ale profesorului Cantuniari? Nu vezi cît de greşit judeci, cît de fragile sînt argumentele tale? De asta îţi recomand să dovedeşti mai multă înţelegere spuselor mele, sînt mai trecut prin viaţă ca şi tine, am văzut multe, am cunoscut mulţi oameni, am prins vremuri şi rele şi bune, ştiu cîntări totul, sînt lucid şi încăpăţînat, nu mă dau bătut niciodată: pricepe că nu are rost.. . \ndra trebuie să fie a mea!

Am făcut semn chelnerului care, de parcă mi-ar fi citit

gîndurile, îşi găsise de lucru prin apropiere, i-am cerut sa facă socoteala şi, în timp ce aduna coloanele de cifre, am scos din *portefeuille* cîteva bancnote. Le-am aruncat pe masă cu gestul unui nabab! (totul era în ordine — spunea clar şi răsl picat gestul meu) şi, ridicîndu-mă de la masă, m-am îndreptai spre ieşire.

— Mă ierţi, dragă, dar n-am isprăvit tot ce-aveam să-ţi spun. Mai ai puţină răbdare, nu de alta, dar eu îţi vreau nu-i mai binele, doresc să te scutesc de unele eventuale neplăceri.. J|

— Regret, nu am timp! şi am ieşit.

După cum m-am aşteptat, Todiraşcu — văzîndu-se afarăi scăpat de ochii lumii, o luă la fugă după mine. Mic şi rotofei cum era, mi se părea cumplit de caraghios. Ce-i venise Andrei să se lege la cap tocmai cu el?!

— Stai, nu pleca! şuieră el după mine. Trebuie să-ţi vorbesc, trebuie să ne înţelegem ... Altfel ai să regreţi!

— Ce-ai să-mi faci, burtosule? Pesemne arătam cum nu se poate mai fioros, deoarece Totoraşcu dădu înapoi cîţiva paşi. Nu-mi place să fiu ameninţat, mai ales de un căcăcios ca tine! Şi ai face bine s-o ştergi cît mai curînd cu maşina ta împuţită! Şi să nu te mai prind că îi ţii calea Andrei, pri-j cepi? Prima dată te-ai ales cu un pumn, a doua oară n-ari să-ţi placă ce am să-ţi fac!

— Te pripeşti, tinere, izbuti din nou să se stăpînească Totoraşcu. Nu vreau să te ameninţ, nu cred că e nevoie de aşa ceva. Vreau doar să te previn: am relaţii cum nici nu-ţi imaginezi... O vorbă de-a mea poate să-ţi aducă o tinichea de nu mai faci nici o mişcare .. . Eşti tînăr, e păcat ca dintr-o încăpăţînare prostească să te alegi cu cine ştie ce belele! Poate aş regreta şi eu ... Dar dacă mă obligi. .'.

în clipa aceea se ivi *Mercedes-x*|| Andrei cu ea la voiai De astă-dată Totoraşcu îşi pierdu cumpătul, nu se aştepta: la un astfel de deznodămînt.

— Am sosit cît se poate de repede, îmi spuse în timp coborî, fără a arunca vreo privire bărbatului care sufen vizibil în prezenţa ei. Totul e în ordine, da?

— Da. Dacă ai mai fi întîrziat cîteva clipe, se. poate <i cineva să se fi ales cu capul spart.

— Mai mult ca sigur acel cineva n-ai fi fost tu! Tu ai capu tare, a fost verificat! spune zîmbind. Să mergem.

—

— Andra... se tîngui Totoraşcu. Dă-mi voie să-ţi explic . . . ascultă-mă . . . Nu ştiu ce ţi-a îndrugat acest tînăr, cu ce ţi-a împuiat capul, dar nu trebuie să-i crezi nici un cuvînt. . . Nu e altceva decît un vînător ordinar de situaţii... Tu eşti o fată cultă, inteligentă, nu poţi accepta să fii trasă pe sfoara . . . Crede-mă, eu nu-ţi vreau decît binele ... Mă cunoşti de ani de zile, domnul profesor Cantuniari ştie ce fel de om sînt, cum de poţi să mă dai deoparte pentru primul venit, eu, Andra,* te iubesc, vreau să-mi leg viitorul de a! tău, uite, îţi jur, dacă accepţi să-mi fii soţie, sînt capabil de orice!

— Urcă! îmi spuse răstit Andra, apoi se apropie de Todi- raşcu şi-i şopti ceva. Nu i-am desluşit cuvintele deoarece mă urcasem, supus, în maşină. Peste puţin Andra veni şi ea, porni motorul, apoi, vizibil enervată de cele întîmplate, se avîntă pe şosea.

— Ce i-ai şoptit? nu mi-am putut stăpîni curiozitatea. A. pălit de parcă i-ai fi spus cine ştie ce grozăvie . . . Mi-a lost teama să nu cadă grămadă . . .

— Prea vrei să ştii multe . . . Mulţumeşte-te că am venit de cum m-ai chemat. . . Deşi nu ştiu dacă merita.

— Ba da, trebuia să vii. Pentru că de tine era vorba! Mi s-a oferit pentru tine, pentru renunţarea la tine, mai precis, cincisprezece mii . . .

(Nu. asta nu i-am mai spus, îmi aduc aminte abia acum; am vrut să-i spun, e adevărat, tocmai mă pregătisem, dar mi-am dat seama că nu avea rost s-o mai amestec şi pe ea in povestea asta atît de dezgustătoare, nu era nici bărbătesc . . . Prin urmare ultima ei replică fusese: deşi nu ştiu dacă merita . . .)

— De fapt, de ce m-ai chemat?

— De fapt, de ce ai acceptat să vii?

4. în clipa aceea am izbucnit amîndoi în rîs. Din cauza asta era. cît pe ce să intrăm într-un stîlp; cu un reflex de milioane, am răsucit volanul într-o parte în ultima secundă, scoţînd maşina pe un drumeag ce tocmai se ivise pe dreapta. Şi pe urmă, nu ştiu cum, am căzut unul în braţele celuilalt şi ne-am >,uutat pîna cînd era să ne pierdem respiraţia!Fusese un mai de coşmar. Regiuni întregi din Nord se aflau sub apa.

Anul nostru ceruse — şi obţinuse acordul celor în drepţ — să plece într-una din zonele sinistrate pentru a da o mina de ajutor. Voiam să încercăm să salvăm cîte ceva din ce se mai putea salva. ,Să învăţăm preţul vieţii omeneşti! Al muncii omeneşti! Şi să încercăm, totodată, preţul nostru, al tuturor la un loc şi al fiecăruia în parte! .

j

într-o dimineaţă — gata de drum — ne-am îmbarcat în nişte camioane mari, militare, acoperite cu prelată; tremuram uşor, dar nu din cauza frigului zorilor de ziuă ci a apropiatei întîlniri cu o lume care suferea o tragedie îngrozitoare. Poate de asta nici nu ne găseam vorbele, oricum ele n-aveau nici un rost, nu puteau ajuta cu nimic; cu simţurile încordate lai maximum, cu ochii deveniţi dintr-odată enormi, scrutam îm-j prejurimile ostile. Abia în clipa în care camioanele s-au pus în mişcare ne-am mai liniştit. în sfîrşit pornisem. Fiecare kilometru pe care îl cîştigam ne apropia tot mai mult de locul şi momentul încercării noastre. în care nu aveam voie să fim înfrînţi!

Toate cuvintele mari, înălţătoare care ne erau pe buze* toate versurile înflăcărate pe care le aveam în inimă —■ toate au dispărut în clipa în care aveam să vedem proporţiile dezastrului. De fapt noi venisem să oferim nu cuvinte, nu versuri, ci mîinile, forţele noastre.

Ajunşi la faţa locului, ne-am găsit adunaţi la un loc nenumăraţi tineri: alături ce noi, cei de la politehnică, se mai aflau şi filologi, şi medicinişti, ba chiar şi cîţiva de la conservator.

N-are rost să înşir faptele noastre de atunci, istoria aceloffl vremi grele a fost scrisă, s-a spus tot ce era de spus, nici» noi n-am dat îndărăt un pas în acea încleştare, chiar dacă» uneori, încercasem gustul amar al descurajării. Aşa cumIl într-o seară, o seară pe care n-am s-o pot uita vreodată,. an» cunoscut şi eu acest

sentiment. O seară în care era cît pe cej| să abandonez. Pentru că nu mai rezistam, pentru că ultim» imagine pe care o aveam înaintea ochilor era aceea a unei cumplite nedreptăţi, nu a unui om sau a altuia, ci a sorţii! Lucrasem în ziua aceea fără încetare, eram atît de epuizaţi încît nu mai simţeam nici oboseală, nici foame, se făcuse prin urmare seară cînd s-a auzit de-asupra orăşelului un strigăi îngrozitor. Mai puternic decît uruitul maşinilor amfibii, decît urletul violent al apei, decît urletele noastre la un loc. Urcata pe. acoperişul unei case, o femeie tînără cur un copil mic în braţe urla. Urla, cît o ţineau puterile, întinsului de ape care o cuprindea tot mai ameninţător, urla morţii pe care o presimţea, urla vieţii pe care nu voia s-o părăsească, urla. neomenesc pentru copilul din braţe pe care n-avea să-l vadă om,ca toţi oamenii, urla de om şi de fiară, de spaimă şi de ueajutorare, urla de bărbat şi de femeie ... De ce, de ce abia aciuţi: în prag de seară femeia ţîşnise cu ţipătul ei fără de început şi fără de sfîrşit. Pesemne stătuse ascunsă în podul casei> sperînd în fiece clipă, şi asta ore în şir, zile în şir, veacuri în şir, ca apele să nu-i cuprindă pînă sus casa, nu \oia s-o părăsească nu putea s-o părăsească, aceea era casa ci,;.viaţa ei, moartea ei, femeia aceea, Tereza, cum mi-au spus mai ..tîrziu, oamenii că se numea Tereza cea mare şi Tereza cea mică, fiică-sa de nici un an, îşi închipuise viaţa între cei patru pereţi ai casei, aşteptase ore, zile şi veacuri implorînd cerul negru de deasupra care nu arăta nici de astă-dată înţelegere, ierul- acesta negru şi ameninţător din care ploua fără încetare, aşteptase veacuri întregi sperînd ca stihia să se potolească, ca . erul să se deschidă şi, coborînd un moş cu barbă albă şi cu o nefirească bunătate în priviri, să despartă, cu un semn numai: de el ştiut, uscatul de ape, atunci mama nefericită şi feri- iiă în acelaşi timp, ar fi coborît de pe acoperiş în pod, apoi <lin pod în casă şi de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, şi-ar li continuat munca de pînă atunci. . . Tereza urla ca un animal cuprins de spaima morţii, nu ştiu dacă urla pentru ea • au urla pentru Tereza cea mică, cum de nimeni nu ştiuse de iu pînă atunci, cum de nici un vecin nu-şi amintise de ea, «le ce nu plecase şi ea, de ce nu-şi strigase pînă atunci spaima, ipcle creşteau cu o iuţeală nefirească, adineaori fuseseră pînă la încheietura casei, acum ajunseseră la capătul zidirilor, începuseră să

mănînce şi din acoperiş, stăteam zeci de oameni, uie de oameni nemişcaţi şi nu izbuteam să facem nimic, pornise într-acolo o maşină amfibie, apoi încă una, dar curentul apei era atît de puternic încît maşinile nu izbuteau să înainteze, mai exista probabil o singură salvare: un elicopter, ilar unde se putea găsi un aparat liber, cu toate astea trebuia ■*a mai existe măcar unul, nu se putea ca toate să fie într-una м aceeaşi clipă prinse de treburi, aici, acum, o femeie, nu o lomeie ci Tereza, două fiinţe într-una, Tereza cea mare şi

Tereza cea mica se zvîrcoleau în pragul morţii, ele trebuiai! salvate, unul din noi se aruncă în apă imaginîndu-şi pesemne că avea să ajungă pînă acolo, se zbătea caraghios tăind apele murdare şi nu înaintă nici măcar cu un centimetru, cînd doi băieţi l-au scos la mal, plîngea în sughiţuri, stăteam acolo împietriţi zeci, sute de oameni şi nici unul nu puteam race nimic, eram simpli spectatori la o tragedie care se desfaşurd în faţa noastră, de astă dată nu eram la teatru, nu eram spectatorii bine îmbrăcaţi, uşor parfumaţi şi dispuşi să rîdem] tot aşa cum nici scena nu era una de teatru, cerul, apele, zidirile erau adevărate, oamenii erau şi ei adevăraţi, nu inter! pretau nişte roluri, urletele Terezei nu se datorau indicaţiilor unui regizor sau amplificării tehnice, totul era adevărat, şi moartea care se presimţea şi moartea care se apropia, şi spaima! şi frica şi ochii storşi şi răsuflarea gîfîită, moartea şi ^pe-j ranţa, teama şi speranţa, gîndul şi urletul, negrul şi nesfîrşitul, Tereza cea mare şi Tereza cea mică . . . Stăteam acolo, cei mai nefericiţi dintre spectatori, cei mai de nefolos privit îriil stăteam zeci, sute, poate mii, cîţi nu priveau în clipele acelea alături de noi, cum se multiplicaseră în acele clipe sufletele, spaimele noastre, cum noi nu eram doar cei ce ne vedeam acolo ci toată suflarea din partea aceea de ţară, de lume, cu toţii care ne îngrozeam de cele văzute şi care, totuşi, mai speram . . . Speram ca apele să-şi oprească creşterea — şt de cîte ori, unul sau altul, pradă halucinaţiilor, nu strigase înălţimii vestea cea de necrezut: se retrag apele! se retrag apele! — speram ca maşinile să străbată fluviul puternic, speram cal un elicopter, dar unde naiba se preumblaţi toate celelalte apa-1 rate! să-şi facă apariţia, blestemam, cu totul nedrept, speram! pentru femeia aceea, pentru toată tăria ei, pentru toata pu-| terea ei, pentru toată mîndria

ei, pentru toată frumuseţea eij pentru Tereza cea mică pe care o strîngea în braţe, peutril noi toţi, pentru ca viaţa asta, bună sau rea, să nu se oprească într-un loc, nedrept, pentru tot ce a făcut pînă acum şi pentru tot ce ar putea face de-acum înainte, speram ca Terezei să-i crească aripi, nişte aripi mari, transparente şi, în ultima clipă, atunci cînd casa s-ar fi prăbuşit în hăul valurilor, în clipa aceea, cu un gest uşor, fără nici un efort, cu o bătaie lină din aripi să-şi ia zborul, să treacă plutind pe deasupra valurilor negre, murdare şi să aterizeze pe nesimţite lîngă noi . . . De ce nu mai veneau elicopterele! strigam înăbuşit în noi pentru că nu voiam ca urletele noastre sa le iccd pere pe ale Terezei, pînă cînd o auzeam urlînd, pînă atunci eram siguri că femeia trăia, că mai lupta, că se mai zbatea . . . De cîte ori nu ni s-a părut că deslușim, abia perceptibil, zgomotul îndepărtat al elicopterului, poate ni s-a părut chiar că îl descoperim pe cerul negru, dar ce se putea zări pe un cer atît de negru, de nemilos? Şi dintr-o dată, atunci cînd nimeni nu credea, nu accepta un astfel de sfîrşit, atunci cînd toate halucinaţiile noastre vizuale sau sonore păreau să ne fi dat un sentiment de autoamăgire — da, femeia va fi salvată, Tereza cea mare şi Tereza cea mică aveau să mai trăiască de-acum înainte mulţi ani fericiţi — în clipa aceea cînd mulţi, foarte mulţi dintre noi îşi ridicaseră pe nesimţite ochii spre cerul de unde putea să mai vină izbăvire, în clipa aceea — o singură clipă doar, atît cît în viaţa de toate zilele treci drumul, fluieri un refren, cumperi un buchet cu flori, îţi depui semnătura pe un act, o simplă clipă, atît cît zici: bună dimineaţa, oameni, atît cît, ridicînd dimineaţa storurile, priveşti pe geam să vezi dacă plouă sau e soare, o clipă, atît cît, întîlnind pe stradă o femeie frumoasă, o priveşti în ochi, o clipă doar, o singură clipă fusese de ajuns pentru ca totul si ia sfîrşit. Cuprinsă de valuri, zgîlţîită de valuri, lovită de valuri, bătrînă şi neobişnuită cu astfel de încercări, casa se prăbuşi înfrîntă. Trăgînd după ea în hăuri două fiinţe: Tereza cea mare şi Tereza cea mică. Urletul se frînse brusc. Şi se aşternu o tăcere îngrozitoare. Mai îngrozitoare de cum ne-am fi imaginat noi vreodată. Mai fără de sfîrşit. Şi apele, satisfăcute de jertfă, de parcă ar fi dorit această jertfă, apele se liniştiră şi ele, pluteau negre şi murdare, liniştite de-acum, pe locul unde fusese odinioară casa . . . Apele tăceau, cerul tăcea şi el, oamenii uitaseră şi ei să vorbească ... Şi tot ce doream în

clipa aceea, tot ce mai voiam atunci, era ca elicopterul să nu mai sosească . . .

— Vino! mă cuprinse într-un tîrziu Andra. Nu are ros: să mai stai aici. Nu trebuie să mai stai aici. Hai, vino . . .

Andra şi colegii ei sosiseră cu o zi mai înainte, pînă în seara aceea tragică nici n-o întîlnisem, nici nu ştiam de prezenţa ei aici. Cu toate astea apariţia ei m-a lăsat indiferent, mă simţeam gol de orice sentiment, în acele clipe nimic nu putea să mă mai facă fericit, bucuriile sau durerile lumii păreau ceva foarte depărtat, acum nu exista decît moartea celor două Terezii, mparte absurdă şi inutilă. Pentru că nu se repeta nici istoria de odinioară cînd, odată sacrificiul împlinit, totul revenea la normal. Sacrificiul celor două Tereze nu folosise la nimic! Nu însemnase nimic!

'— De ce să mai rămîi? . .. Eşti ud tot, eşti îngheţat... Hai, vino ...

— Niciodată pînă acum n-am văzut murind un om . ^. Şi mi-a fost imposibil să fac cel mai neînsemnat gest de salvare a lui... Asta mi se pare mai îngrozitor ca orice ...

Pornisem încet cu Andra printre casele aflate pe înălţimi, cartier fericit al micului orăşel de pe marginea Someşului.. Casele, aveau geamurile întunecate deşi stăpînii lor erau acasă* dar oamenii parcă se temeau, se ruşinau să-şi dezvăluie, impudic, prezenţa, se ruşinau pentru faptul că ei fuseseră privilegiaţi de soartă, că viaţa lor, comodă şi îndestulată, curgea ca şi pînă atunci, că nimic din ce-şi adunaseră într-o viaţă: dulapurile pîntecoase cu flori cioplite în uşile grele, tablourile de familie, gobelinurile, oglinzile mîncate de vreme, hainele* , vasele de porţelan, pisica sau cîinele, canarul şi ochelarii bunicului, vioara şi clavecinul, cărţile şi pendula din hol care batea din sfert în sfert de oră — totul rămăsese pe loc, totul fusese salvat, pentru că apele ar fi trebuit să crească nefiresc de mari pentru a le distruge şi lor casele, dar atunci totul ar fi luat sfîrşit...

Treceam printre casele cu geamurile oarbe, nu percepeam în jur nimic din zgomotele nopţii: un lătrat de cîine, scîrţîi- tul unei uşi care se deschide, o muzică ce se furişează prin- tr-un geam întredeschis, cîntecul vesel al unor beţivi, zecile de sunete familiare, ale unui univers pe care nu l-am putut uita, treceam printre casele cu geamurile oarbe şi de peste tot nu se auzea decît vuietul

înfiorător al apelor. Pe care le bănuiam pornite de la capătul lumii cu intenţia de a şterge de pe faţa pămîntului tot ce era uscat, aici sau aiurea!

— De ce a trebuit să se întîmple aşa? am întrebat. Nu aveam nevoie de răspunsul Andrei pentru că îl ştiam şi eu foarte bine. Aveam nevoie în schimb să mă preocupe altceva, să nu mă mai întorc cu gîndurile la scena de mai înainte. Pe care îmi va fi greu s-o uit vreodată. Şi pe care nici nu voiam s-o uit vreodată.

— încearcă să te odihneşti, mi-a spus Andra. E foarte tîrziu şi mîine va trebui să te scoli din nou în zori...

Fuseserăm cazaţi, şi unii şi alţii, în nişte barăci de la marginea oraşului. Dormeam în paturi suprapuse cîte douăzeci într-o cameră, dar nu ne stătea gîndul la comoditate sau linişte. Cine mai avea nevoie de aşa ceva?

— Cînd m-am născut eu, a murit mama, îmi spuse la un moment dat Andra. Nu ştiu dacă am simţit această moarte — fără îndoială ca nu, dar era prima moarte din viaţa mea. Avea pe atunci douăzeci şi opt de ani... Mama a murit de foarte tînără ... Cîţi ani crezi că a avut Tereza?

—[8] Douăzeci de ani... Cel puţin aşa spuneau oamenii... Era o femeie foarte tînără ... Bărbatul ei a murit cu cîteva săptămîni înainte lovit de o maşină ... Nu mai rămăsese decît Tereza cea mare şi Tereza cea mică... Poate pentru că nu mai rămăseseră decît ele două, n-a vrut să părăsească casa . .. Şi cînd a vrut s-o părăsească, a fost prea tîrziu.

— N-am cunoscut-o niciodată cu adevărat pe mama ... O ştiu doar din povestirile tatălui meu, ale rudelor, din mărturisirile ei. Pentru că mama şi-a ţinut, fără cea mai mică pauză, de la vîrsta de optsprezece ani, un jurnal. Ceea ce e ciudat e faptul că n-am pentru ea sentimentul pe care un copil ar trebui să-l aibă pentru mama lui, ci un sentiment de camaraderie. Ea a rămas la vîrsta la care a dispărut, atunci şi astăzi ea are, cel puţin pentru mine, tot douăzeci şi opt de ani... Eu am douăzeci şi trei, prin urmare nu poate fi mama mea ... E sora mea, sora mea mai mare: frumoasă, fermecătoare, inteligentă ... De asta nici nu ştiu prea bine ce înseamnă o mamă ... Pe mine m-a crescut tata sau, mai degrabă, mă- tuşile mele bătrîne ... Toată copilăria mi-am trăit-o printre bătrîni...

— Părinţii mei sînt oameni obişnuiţi. . . Unii din marea mulţime ... Pe vremuri tata fabrica dulciuri şi le vindea în

curţile şcolilor din apropiere ... Ştia nişte reţete cu adevărat formidabile pe care, nu ştiu dacă egoist, refuza să le încredinţeze cuiva. După război a renunţat la acest negoţ care nu-i aducea prea mari venituri şi, pentru că avea şi ceva şcoală, s-a angajat la percepţie. Acum vreo doi ani s-a pensionat... In ultima vreme s-a apucat să cultive flori... De primăvară, de cum se zvîntă pămîntul şi pînă toamna tîrziu, cînd frigul muşcă crizantemele, e mereu în grădină. Nu cred să fi vîn- dut vreodată din ele, le-ar dărui mai degrabă... Mama a păzit dintotdeauna casa ... A avut grijă de tata, de mine ... M-am simţit, de cînd mă ştiu, foarte bine printre ei... Cînd aici se va sfîrşi totul, cînd ne vom reîntoarce la viaţa noastră de fiecare zi, am să te prezint părinţilor mei ... Şi tata are să-ţi umple braţele cu flori. . .

— Tatăl meu face alergie la flori... De asta, la noi în casă n-ai să găseşti vreodată flori. Nici chiar la mine în cameră, pentru că nu ştiu în ce moment poate să-şi facă apariţia. Se spune că oamenii care nu iubesc florile sînt răi . . . Nu, tata nu e om rău, atît doar că prezenţa lor îl îmbolnăveşte . . . Oricum, a avut bunul simţ să nu aducă în casă flori din plastic!

— De cum apar primele semne ale primăverii, taică-meu e cuprins de o ciudată stare de nelinişte, nu-şi află locul în casă, totul i se pare mic şi meschin, ar vrea să pornească hai-hui prin lume, chinuit de o mistuitoare şi numai de el ştiută chemare . . . Abia cînd florile răsar peste tot, abia atunci îşi găseşte liniştea.

— Zile şi săptămîni în şir am plîns cînd am aflat că şi bunica a murit la nici treizeci de ani . . . Am fost convinsă că soarta mea era pecetluită, aveam să mor şi eu de tînără . .. Şi voiam să mor, aveam doar atîtea lucruri de făcut pe lumea asta ... La un moment dat am vrut să mă sinucid . . . Pentru a desfide soarta! Pentru a nu aştepta, dacă nu se putea altfel, sa-şi facă ea mendrele! Apoi, cu anii, spaima de moarte im-a trecut. . . Poate şi pentru că printre bolnavi şi morţi, m-am familiarizat cu spaima de boală şi de moarte... Şi meseria mea, sau viitoarea mea meserie, e de a vindeca . .. Şi ştiu precis, mi-a citit o ţigancă în palmă, am să trăiesc pînă la optzeci de ani . . . Mai mult nu mi-a dat — atunci voi avea un îngrozitor accident de maşină!, dar cu optzeci de ani m-am asigurat!

Cîţi ani îşi dorise să trăiască Tereza cea mare şi cîţi ani îşi dorise să trăiască Tereza cea mică? Le-a citit şi lor cineva în palma vîrstele?

— De ce taci? mă interogă Andra.

— încercam să-mi imaginez cum vei arăta la venerabila vîrstă de optzeci de ani. Discuţia noastră era stupidă, uite ce ne găsisem să vorbim în miez de noapte, în timp ce orbecăiam pe uliţele pustii ale orăşelului, dar trebuia să uit scena la care asistasem, trebuia să depăşesc acest moment dificil. Ştiu, ai să arăţi întocmai ca şi mama mea ... o doamnă bătrînă şi ioarte frumoasă . . . Doar ochii o să-i ai altfel, ai tăi sînt mv/it mai albaştri . . .

— Tu, tu ai să fii un domn îndoit de spate, repezit şi încrezut ₤ . . Vei fi ieşit şi tu la pensie şi, în grădiniţa din spatele casei, vei cultiva cît e anul de lung, flori . . .

— Ce ţi-a mai prezis ţiganca? Cum arăta — avea cercei de aur în urechi? Avea şi salbă de argint la gît? . . .

— Mi-a prezis că am să te întîlnesc într-o bună zi ... Mi-a şoptit şi iniţialele numelui tău . . . Ani şi ani am încercat să descopăr numele care se ascundea în spatele celor două iniţiale: R şi M. . . Fără a avea certitudinea că erau cele reale ...

— Eşti o mincinoasă cum nu s-a mai pomenit, i-am spus,
încercînd să uit tot ce se întîmplase pînă atunci. Cred că aş putea să te fac fericită, am adăugat după o pauză. Aşa cum îţi doreşti şi aşa cum îmi doresc eu. . . Aceste cuvinte ar fi trebuit să i le spun din prima clipă. Pentru că după tragedia care se terminase cu puţin timp în am ce, după moartea hidoasă a Terezei celei mari şi a Terezei celei mici, trebuia să urmeze viaţă! Aşa cum de veacuri încoace, viaţa urmează morţii! Şipentru că, unindu-mi viaţa cu a
Andrei, urma să creem din nou viaţă. O viaţă în locul vieţilor care tocmai s-au stins. Poate dacă n-ar fi fost seara asta nu m-aş fi hotărît atît de repede. Dar acum spaima de singură- :ate m-a cuprins atît de puternic încît am fost decis să fac orice pentru a o alunga de lîngă mine. De aceea i-am spus ce am spus. Pentru că numai asta puteam să-i spun fără a fi, pentru mine sau pentru oricare altul, ridicol.

— Şi eu am să încerc să te fac fericit, mi-a răspuns

fără cea mai mică ezitare. Şi nu uita, voi trăi foarte mult şi voi avea tot timpul să mă ţin de cuvînt. N-ai să regreţi niciodată că m-ai întîlnit . . .

— N-am să regret niciodată căte-am întîlnit, i-am reluat

spusele. Şi să fiu al naibii dacă la căsătorie n-am să-ţi umplu salonul albastru cu toate florile din grădina bătrînului. Numai aşa, să se dezveţe şi *pro ful* de alergiile sale!

— Aşa să şi faci! acceptă surîzînd Andra.

Eram foarte fericit. Mai fericit de cum fusesem vreodată pînă atunci. Simţeam fericirea în tot corpul, o stare inexplicabilă de bine, de căldură, de împlinire. Poate percepeam această bucurie cu atîta intensitate din cauza celor întîmplate în seara aceea. Era o răsplată a suferinţelor, a durerilor de pînă acum.

— S-ar cădea să-mi spui ceva frumos, îmi sugeră Andra. Cred că aş fi foarte bucuroasă dacă mi-ai spune ceva. . .

¡.— Nu pot, i-am .mărturisit... Acum nu p o t . . . Mîine La ziuă ... După ce va trece noaptea asta ... Acum sînţ foarte obosit... Ştiu, nu se cade să-ţi spun asta, dar trebuie să mă culc ... Altfel am să cad din picioare.

Andra.m-a cuprins cu o blîndeţe maternă, sentiment atît de neobişnuit pentru ea, apoi, împreună, tîrîndu-ne cu greu pajşii, am. pornit spre casele noastre..

Undeva în imensitatea neagră de . deasupra noastră . licări pentru o secundă o lumină albă. Să fi fost un fulger?..:. Cerul.care voia să se deschidă? Era poate lumina elicopterului care, în sfîrşiţ, sosea?!

5. în.clipa in care am apărat lovitura de la 11 metri- — după tăcerea cu totul ucigătoare care premerge de fiecare dată astfel de faze :■— din piepturile, sufletele şi cugetele a douăzeci şi ceva de mii de spectatori izbucniră urletele de victorie! Douăzeci şi ceva de mii de oameni, paşnici „în civilie", atît de deosebiţi unii de alţii, aduşi aici la numitor comun, plîngeau şi rîdeau de bucurie, se îmbrăţişau, cîntau sau dansau în sunetele

tranzistoarelor date la maximum. Urlau victoria! Acum ori niciodată! Clipa cea mare a sosit! Lumea părea să fi înnebunit, lumea era în delir, aiurea *Maracana*, aiurea temperament brazilian, aici era mai ceva ca acolo. Adevărul e că şi eu apărasem ca nimeni altul un gol gata făcut!

Apoi, cînd nimeni nu se aştepta, în plin *presing* căzu primul gol în poarta noastră. Iar în clipa următoare, al doilea. Şi cu asta meciul era jucat!

Se stîrni un vacarm greu de imaginat şi greu de povestit — din fericire o modificare de ultim moment în programul An| drei o împiedicase să vină la acest meci. Dacă la acel 11 metri apărat cu brio regretam faptul că n-o vedeam la locul ei obişnuit, acolo, imediat deasupra lojei oficiale, acum eram cum nu se poate mai bucuros de absenţa ei. Deşi ea ar fi înţeles că după ciocnirea din prima repriză cu Sardi nu mai eram cel de dinainte, reflexele îmi slăbiseră la jumătate, nu mai dovedeam tot atîta agilitate la salturi. Dar eu am căutat ge- nuchiul lui; Sardi care m-a izbit în plin obraz? Eu i-am cerut să-mi umple faţa de sînge? Mie-mi trebuia urletul de durere al stomacului la mai fiecare salt în înălţimi? Dar poţi să explici asta cuiva, antrenorului, celorlalţi din echipă, publicului? îi păsa cuiva de asta? Cine ce-avea cu faptul că Luca, al doilea portar, zăcea în pat cu piciorul în ghips, urmare a unui destul de proaspăt accident? Dar ce mai tura-vura, încasasem două goluri în nici cinci minute şi echipa toată, din punct de vedere moral, era la pămînt. Şi pentru ca bucuria să fie şi mai mare, la Q fază pe care, din cauza distanţei, n-am observat-o prea bine, unul dintre înaintaşii noştri a fost eliminat din joc. Atunci a început iadul pe pămînt! ... Izbucniseră mai întîi urletele prevestitoare de furie de se speriaseră copiii de prin cartierul dintre ape, apoi porni o ploaie de sticle de suc sau pepsi, pietre şi tot ce se mai ivea în mînă, după care publicul năvăli în teren. Acest din urmă gest fusese dictat mai cu seamă de mica învălmăşeală iscată în teren între spiritele mai agitate ale ambelor echipe. Şi astfel, mai mult fără voia mea, m-am găsit angrenat şi eu în ostilităţi, nimeni nu mai vedea pe cine are alături de el, cine în cine dă, am primit un pumn, în schimb ştiu că am dat şi eu cîţiva, asta ca să nu rămîn dator. Totul a durat aşa la vreun sfert de oră pînă cînd a venit miliţia călare şi bîlciul a luat sfîrşit. Noroc că nu mai rămăseseră decît

zece minute de joc, altfel nu ştiu dacă vreunul dintre jucători ar mai fi rezistat.

Am plecat tîrziu, probabil ultimul, după ce stadionul rămăsese pustiu. Chiar şi cei mai pasionaţi suporteri plecaseră să-şi înece supărarea pe la bufetele din preajmă. Plecaseră şi ceilalţi jucători împreună cu antrenorul, nu rămăsesem, cum am spus, decît eu. în fond nu eram grăbit, n-aveam nici o altă treabă, nu mă aştepta nimeni.

La cîţiva paşi de stadion, aproape de intrarea în parc, am descoperit *Mercedes-ul* **Andrei. Am tresărit neplăcut surprins: n-aveam chef să fiu văzut aşa cum arătam. Dacă era într-ade- văr ea şi nu putea să fie decît ea, recunoşteam doar numărul maşinii — unde era, unde se ascunsese, de ce nu venise la cabină după mine? Sau îi făcea plăcere să se joace de-a v-aţi ascunselea? Mie nu-mi ardea de aşa ceva, nu-mi ardea nici de plimbări, nici de discuţii savante, nici măcar de băut n-aveam chef ... Eram al dracului de cătrănit şi gata!**

La volan se afla profesorul Cantuniari. După toate aparenţele mă aştepta!

Nu sînt sperios din fire, dar această apariţie atît de neaşteptată nu mi-a făcut cine ştie ce plăcere; deşi, de ziua Andrei, în urmă cu cîteva luni, *pro ful* **şi cu mine neam înţeles cît se poate de bine. Un amănunt mă punea însă pe gînduri: omisesem să mă interesez pînă acum dacă incidentul din seara aceea cu Todiraşcu ajunsese cumva şi la augustele sale urechi! Nu că mi-ar fi păsat cine ştie ce de eventualele lui judecăţi sau că acestea, oricît de aspre ar fi fost, m-ar fi împiedicat să dorm liniştit — nu, dar aş fi preferat să nu fiu luat, printr-o replică, printr-o aluzie, pe nepregătite.**

— Te-am aşteptat, îmi spuse *profu***l după ce, probabil recunoscîndu-mă, coborî din maşină. Am ţinut să te întîlncsc . . .**

— Ce face Andra? am întrebat cu totul stupid. O aşteptam pe ea . . .

Discuţia se lega cumplit de greu.

— Nu ştiu. Acum o oră am sosit din Spania . . . Am trecut pe-acasă cît să iau maşina . . .

— Trebuie să fi fost frumos în Spania . . . Acum doi ani am jucat acolo cîteva meciuri . . . m-am arătat deştept nevoie mare!

— Ce-ai zice să facem cîţiva paşi? Vreau să-ţi

vorbesc . . .

Prin urmare *profu*l **se hotărîse să treacă la atac, doar nu**
se obosise pînă aici numai pentru a mă vedea.

— Dacă doriţi. . .

îmi venea greu să-l refuz, deşi eram obosit şi preferam să ajung cît mai curînd acasă.

— Poate doreşti să ne retragem undeva . . . Trebuie să fii obosit, îmi ghici gîndurile, să mergem la un restaurant, s-ar putea să găsim un separeu . . . Mi-ar face plăcere să stăm de vorbă ... Ai cumva un alt program?

— Nu. Eventual s-o sun pe Andra . . .

— Dacă e ceva urgent, dă-i mai întîi ei un telefon. Eu pot să mai aştept . . .

— Nu, nu e nevoie . . .

Deocamdată amîndoi tatonam terenul, ne păstram în sfera replicilor pline de amabilitate.

— Aş prefera să discutăm aici în maşină, i-am mărturisit pînă la urmă adevărul. Vedeţi şi dumneavoastră, nu sînt chiar atît de prezentabil! şi, rîzînd uşor, i-am arătat juliturile şi pansamentele. Nu-mi arde să dau ochii cu cineva . . .

— înţeleg, înţeleg, se arătă conciliant *proţul.* **Poate e mai bine aşa. In acest caz, te rog, urcă, şi-mi deschise uşa. Apoi, de cealaltă parte, tot în spate, urcă şi el.**

— Am înţeles că vreţi să-mi vorbiţi, am izbucnit în clipa în care tăcerea lui prelungită începea să mă calce pe nervi.

— Da, vreau să-ţi vorbesc. Mai bine zis, să ne confesăm unui altuia. Dumneata mie, eu dumitale . . .

Începeam să intuiesc ce anume voia de la mine. Nu, de- parte de mine gîndul de a presupune că Todiraşcu îl montase împotriva mea, nu, individul nu ajungea nici pînă la degetul mic al *profului***, acesta era un om lipsit de meschinăriile academicianului în eprubetă, cum îi spusesem odinioară lui Todiraşcu. Probabil meschinăriile** *pro/ului* **erau de cu totul altă natură.**

— Ne-am cunoscut, dacă îmi amintesc bine, de ziua Andrei ... Ea a insistat să mi te prezinte . . .

— O întîlneam pentru prima dată — i-am făcut, asa cum îmi ceruse, o primă confidenţă.

— E un amănunt mai puţin important. . . Nici nu

ştiu, în Ionel, dacă mă interesează sau nu . . . înainte de a pleca în Spania, în drum spre aeroport, Andra mi-a mărturisit că aţi liotă*nt* să vă căsătoriţi!

— Da. Am hotărît să ne căsătorim!

— Desigur, dacă este dorinţa amîndurora e inutil să mai discutăm. Intervenţia mea tot n-ar mai schimba nimic . . . Sînteţi amîndoi majori, azi-mîine stăpîni pe viaţa voastră. . . A propos, nu-i cunosc pe părinţii dumitale . . . S-ar fi cu- Nenit, probabil, să faci într-un fel să ne aduni la un loc... Oricum, sînt tatăl Andrei! I-am ţinut loc şi de mamă, ştii doar că mama ei a murit foarte demult . . .

— Da, ştiu . . .

Te cunosc destul de puţin, relaţiile dintre mine şi Andra sînt lipsite de căldură, de comunicabilitate . . . Probabil nici cu nu corespund întru totul dorinţelor ei . . . Eu am viaţa mea, eu am ştiinţa mea, pentru care sînt în stare de orice sacrificiu . . . Existenţa mea a însemnat un lung şir de renunţări, de abdicări la toate aşa-zisele plăceri ale vieţii . . . N-am avut familie — e adevărat, aceasta s-a datorat unui accident, dar chiar dacă soţia mea ar mai fi trăit, situaţia nu s-ar fi schimbat întru nimic! Ceea ce regret însă, te rog să mă crezi pe cuvînt, e faptul că n-am avut încă un copil . . . Mi-am dorit foarte mult să am un băiat . . . cineva care să ducămai departe numele meu ... Al familiei mele ... Al unei familii care de opt generaţii încoace a însemnat mult pentrJ ştiinţă! Bănuiesc că Andra nu ţi-a vorbit despre asta, *01*11 c-hiai[1] dacă ţi-ai vorbit, a făcut-o în derîdere... Ea este femeie, nu înţelege astfel de treburi... ••

— Ce doriţi de la mine, domnule profesor? m-am hotărîţ să-l întrerup, prea se lansase în consideraţii savante.

— îţi spun toate astea pentru că vreau să înţelegi ceea ce reprezentăm *noi* în societate ... Cei de dinaintea mea, pej urmă eu, iar după mine — Andra... Pentru că Andra e cea care va trebui să-mi ducă numele mai departe ... Vreau să te fac să înţelegi că Andra trebuie să rămînă singură v.. Pentru totdeauna ... Menirea ei e să studieze . .. Cercetările pe care le-am început cu cîteva decenii în urmă — dintre care, unele, le-am preluat de la cei de dinaintea mea — aceste cercetări, zic, trebuie să fie duse la bun sfîrşit de către ea . . . Ea este nădejdea mea, este viitorul meu ... Eu nu mai sînt atît de tînăr, nu ştiu dacă mai am în faţă zece ani de muncă, de asta trebuie să mă gîndesc de pe acum la ceea ce las în urmă. Fiecare dintre noi are această mare obligaţie în viaţă... Dumneata, dumneata, tinere, ce laşi în urma dumitale?

— Nu ştiu, nu m-am gîndit...

— Vezi? Presimţeam că acesta-ţi va fi răspunsul... Dumneata eşti tînăr ... prea tînăr ... Deşi, în general, nu faci excepţie de la medie ... Foarte multă lume habar n-are de ce trăieşte ... Nu are un scop nobil. .. Pur şi simplu trăieşte ... înţelegi, tinere, te-am întrebat dacă te-ai gîndit vreodată la ce laşi în urma ta . .. Te-ai gîndit

vreodată ce înseamnă viaţa dumitale? Doream să te cunosc, voiam să văd cine este omul pentru care Andra este gata să renunţe la viitorul pe care i l-am gîndit de ani şi ani...

— Andra nu mi-a vorbit niciodată ...

— Andra este o mică fiinţă lipsită de raţiune .. . De mi[1]1 copil eu i-am gîndit paşii... Alţii i-au purtat grija, dar e eram cel care gîndeam pentru ea. Am vrut să te cunosc, cur ţi-am spus, de asta ţi-am ieşit în întîmpinare ... Din păcat avionul a sosit cu întîrziere, n-am izbutit să te văd la *munca.* Voiam să aflu ce te preocupă cu adevărat... Cum dc-ai reuşit să-i suceşti Andrei minţile ... Din păcate ...

— Din păcate?...

Priveşte-te.;. : Regret, n-am oglindă să-ţi ofer, dar dacă ai* «puţină- imaginaţie îţi vei descoperi adevăratul chip ... Qe alt»viitor te pregăteşti să-i oferi Andrei? Ce altceva îi propui în«»locul ştiinţei pe care i-o ofer eu? Ce preocupare ai dumneata în afara acestui joc brutal pe care îl practici? Ştiu, faci studii politehnice, mi-a-spus Andra, mi-au mai spus-o 'şi alţii, dar sînt'încredinţat că ele nu constituie decît un paravan! Ştiu, nu* eşti singurul... Aşa cum mai ştiu că eşti un tînăr care doreşti să-ţi trăieşti viaţa din plin ... O viaţă de plăceri, de satisfacţii materiale, de triumfuri... O viaţă gălăgioasă, obraznică, deşartă pînă la urmă ... Iartă-mă, dar un astfel de viitor mă dezgustă . . . Mă dezgustă, mai bine zis, lipsa oricărui viitor... Care este viitorul dumitale? Azi, mîine, vei termina cariera sportivă — ceea ce ţi s-a întîmplat astăzi nu fc decît un mic avertisment. Iar apoi? Apoi te vei mulţumi să trăieşti din expediente, te vei preta la fel de fel de compromisuri, ducînd o existenţă deprimantă, dureros de josnică ... Şi în această existenţă ieftină, murdară, vulgară, vrei s-o atragi pe Andra? Cine îţi dă dreptul să mi-o răpeşti? Ceea ce ţi-ai propus să faci nu este decît un furt! Şi n-am să-ţi îngădui asta, băiete!

— Ce-aţi dori să fac? am întrebat cu lehamite.

Propti **părea venit din altă lume; e adevărat, se deosebea într-o bună măsură de Todiraşcu, temerile lui nu erau dictate de .considerente meschine, dar judecata lui se dovedea pînă la urmă tot strîmbă.**

— Nu credeam că e nevoie să-ţi explic de-a fir a păr

ceea ce trebuie să faci*. . . Nu e vorba de o trebuinţă, eu am încercat să apelez la conştiinţa dumitale... La înţelegerea dumitale . . . Chiar la omenia dumitale. Trebuie s-o convingi pe Andra că e în interesul ei să renunţe la dumneata!

— De ce-aş face una ca asta?

Nu aştepta de la mine alte explicaţii... Nici argumente .. . Ţi-am spus tot ce-aveam de spus.

'|— Şi ce-aş avea în schimb? Vreau să spun — renunţînd la Andra, eu rămîn în pierdere . . .

îl provocam intenţionat, voiam să văd dacă nu se asemăna, totuşi, cu academicianul în eprubetă!

— Pentru astfel de negoţ e potrivit Todiraşcu, nu eu! Imbecilul ăla care îşi imaginează că o va lua pe Andra de

— soţie, îmi explică *pro ful.* Măcar dumneata eşti un om cinstit, poate chiar o iubeşti pe fiică-mea . .. Dar pentru a-ţi astîm- păra setea de glorie, de bogăţie, de plăceri zgomotoase, nu e nevoie în mod special de Andra, sînt atîtea fete în lume, mai frumoase, mai distractive, şi, te asigur, nici una nu te-ar refuza... Aş vrea să pricepi că am apelat la înţelegerea! dumitale nu din cine ştie ce considerente josnice, dezgustătoare, nu sînt omul pentru aşa ceva .. . înţelege, băiete, viaţa Andrei e croită altfel, ea este obligată să ducă mai departe viaţa familiei... Ea reprezintă viitorul nostru . ..

— De ce nu i le spuneţi toate astea Andrei? Cred ci e de datoria ei să hotărască.

— Eu am nevoie de răspunsul dumitale, în rest Andra va face ceea ce am să stabilesc eu . . . De îndată ce îşi va termina studiile, va pleca în Anglia, pentru început va lucra în institutul unde mi-am făcut şi eu cîndva specializarea ... După ce va reveni acasă, vom lucra împreună . . . Cred că acest fapt va constitui cea mai mare satisfacţie a vieţii mek. Uite, nu ştiu cine sînt părinţii dumitale, nu am avut timp să-i cunosc, dar nu mă îndoiesc că şi ei şi-au făcut anumite gînduri în ceea ce te priveşte . . . Sticcesele dumitale, mici sau mari, vor însemna şi succesele lor . . . De ce atunci vrei să-mi interzici să le am şi eu la rîndul meu?

— Şi dacă am să refuz?

— N-am înţeles prea bine ce-ai spus . . .

— Şi dacă am să refuz? Dacă nu sînt dispus să renunţ la Andra? Pentru că o iubesc, pentru că am nevoie de ea, pentru că ştiu că şi ea are nevoie de mine . . .

— Dar viitorul ei este altul, pricepe, băiete . . . Nu ai voie să te pui în calea ştiinţei. . . E o crimă!

— Numiţi-o crimă şi pe mine numiţi-mă criminal... Dar nu mi-e permis să vă accept argumentele . . . Pentru că

cere-o, poate aş renunţa. Cu siguranţă aş renunţa . . . Dar nici Andra, nici eu nu mai sîntem copii! Ne-am gîndit la viitorul nostru, ne-am făcut planurile noastre ... Şi planurile Andreii nu coincid cu ale dumneavoastră . . . Nu vrea sau nu este f ăcută să fie ceea ce aşteptaţi de la ea . . . Şi poate e mai bine să înţelegeţi asta acum, decît mai tîrziu. . . Cînd îşi va fi ratat şi ea viaţa şi cînd vă veţi fi convins şi dumneavoastră că v-aţi înşelat în ceea ce o priveşte . . .

sînt ale dumneavoastră şi nu ale Andrei . . . Dacă Andra nu-arNu încerca să-mi răstălmăceşti cuvintele ... Şi nu încerca să mă înfrunţi!

— Nu vreau să vă înfrunt, vreau doar să vă fac să înţelegeţi...

— Stai, aşteaptă, nu-mi da deocamdată nici un răspuns.. .

Deschise portiera, trecu în faţă la volan şi, fără să-mi explice ce şi cum, porni maşina. Am făcut drumul fără sa ne spunem, unul sau altul, vreun cuvînt. Oprind în faţa casei coborî, am coborît şi eu după el, şi-a căutat cheile, a deschis, mi-a făcut loc să trec, apoi fără a ne mai opri în hol, am urcat scara frumos ornată care ducea spre etaj. Mi-a deschis o altă uşă, a luat-o de astă-dată el înainte, a aprins luminile din tavan şi, cu un gest de negrăită dragoste, privi în jur.

— Uite, aici este lumea, universul pe care i-1 ofer Andrei . . . Uite cărţile astea, studiile astea sînt rodul gîndului omenesc, al raţionamentului uman ... E tot ce a făcut omenirea mai frumos. . . Frumuseţe la care, într-o măsură sau alta, am încercat să contribui şi eu . . . Şi vreau ca şi Andra să-mi urmeze munca .. . Uite, numai aici mă simt eu bine . . . Lumea îmi pare rece, egoistă, calculată, mercantilă . . . Oamenii sînt prea interesaţi de satisfacţii momentane, de mici vanităţi . . . Uitînd esenţialul: ştiinţa! Nu ştiu ce aş fi în stare să fac dacă ai încerca să mi te împotriveşti. . . încearcă mai degrabă să înţelegi ... în fond, universului meu ce alt univers îi opui? Cine sînt zeii cărora dumneata li te închini? Cine sînt duhurile care-ţi conduc, care-ţi ocrotesc munca? Au

existat în viaţa dumitale nopţi de nesomn, nopţi de căutare, nopţi de îndoială, nopţi de chin? Fotografia cit peretele a unui jucător de fotbal poate face cît aceste sute şi mii de cărţi scrise cu jertfă şi sudoare omenească! Uite, să fiu şi eu afacerist: ce-mi oferi în schimbul Andrei?! Ei?! Pînă şi Spania, din care tocmai vin, o cunoşti doar ca pe o ţară cu echipe celebre de fotbal!

— Nu vă propun nici un schimb, nici nu-mi imaginez vreun schimb. Şi îmi vine tot mai greu să vă ascult. S-ar Ti căzut să fie de faţă şi Andra . . . Ne-ar putea reproşa ca hotărîm fără s-o întrebăm măcar . . .

— îţi repet: Andra va face ceea ce am să-i pretind eu. Andra îşi cunoaşte datoriile faţă de mine. Faţă de ştiinţă!

— Andra va face ceea ce va dori.

— Prin urmare accepţi?

•— Am spus doar că voi face ceea ce va dori ea. Dar Andra nu vă va accepta propunerea. N-o poate accepta. Pentru că a învăţat să se cunoască, ştie să-şi măsoare forţele, ştie ce poate face în viaţă, ştie ce trebuie să facă în viaţă.'

— Nu-mi da lecţii, nu-ţi permit! ripostă cu o surprinzătoare violenţă. Nu de asta te-am chemat aici!

— E tîrziu, trebuie să plec! ...

• — Nu încerca să mi te opui, eşti prea neînsemnat pentru aşa ceva. Şi tu, şi Andra ... Fără mine nici ea nu înseamnă nimic! Absolut nimic. Şi dacă ţii la ea, ar trebui să-i explici asta! Şi să mai ştii, dacă Andra refuză să mă asculte — am s-o şterg din inima mea! Definitiv! N-am s-o iert chiar dacă ar fi să mi se tîrască la picioare! în casa mea, în inima[1] mea nu va mai avea ce căuta. Şi-acum du-te! Mi-a fost destul, te-am suportat şi aşa prea mult! Du-te la zeii dumitale cu bicepşi de fiară şi închină-te lor!

— Fiindcă aţi adus adineaori vorba de Spania... V-am spus că am fost şi eu acolo acum doi ani... Nu e o ţară de lepădat, categoric nu. Printre altele, într-una din zile, am vizitat un muzeu de artă modernă. Nici nu vă imaginaţi .cîte treburi se pricep să-ţi spună ghizii... Unul dintre aceştia mi-a povestit o istorioară plină de învăţăminte — o să-mi permiteţi să v-o reproduc, nu-i aşa? Domnul Giacometti, sculptorul — cunoaşteţi, fără îndoială! mi-am scos din nou! ghia- rele, a mărturisit cîndva că într-un incendiu, de-ar fi să aleagă între un

tablou de Rembrandt şi o pisică vie, ar salva-o fără îndoială pe aceasta din urmă! între toate aceste cărţi — şi, intenţionat, am strivit cît mai dispreţuitor cuvintele — şi un om viu, Andra l-a preferat pe acesta din urmă!

— Eşti un caraghios! strigă *pro ful.* **Un motan impertinent şi prost crescut! Ieşi! Nu mai avem ce să ne spunem!**

Ieşind din camera plină pînă în tavan cu cărţi, am trîntit zdravăn uşa după mine. Dacă el sărise peste cal şi trecuse la atacuri „la om<£, de ce să n-o fac şi eu?

Noaptea, mult după ora două, m-a sunat Andra. N-am înţeles nimic din ce-mi spunea, ştiu doar că behăia ca o oaie!

Drept urmare am trimis-o la toţi dracii şi am azvîrlit receptorul în furcă. Şi pentru mai multă siguranţă, am pus şi piedica. Aşa, ca să nu mă mai deranjeze nimeni!

6. — Ce-ar fi să-mi explici, totuşi, ce-au însemnat isteri-calele din noaptea trecută? Şi ce-au însemnat bîiguielile de neînţeles de la telefon? Şi de ce m-ai sunat?

I-am azvîrlit Andrei cele trei întrebări fără a face cea mai mică pauză între ele. Dacă era sincer dornică să-mi răspundă, avea s-o facă fără a mai sta pe gînduri. Şi fără a se preocupa de impertinenţa uneia sau alteia dintre ele.

— Ţii neapărat să mă explic?

— Dragă Doamne, dar ce-i fi vrînd? Mă trezeşti noaptea de credeam că e sfîrşitul lumii şi în loc de o explicaţie cît de cît logică, mesteci 'Cuvintele în gură de parcă ai fi în faza primară a evoluţiei speciei, apoi te-apuci să-mi boceşti. .. Eşti de acord că toate astea la un loc merită o explicaţie?.

Aparent îmi băteam joc de ea, dar voiam s-o oblig să iasă din muţenia ei, să-şi învingă reţinerea şi să încercăm să vorbim şi noi odată ca oamenii. Eram mai mult decît convins de felul în care a decurs întrevederea, după plecarea mea, dintre ea şi prof, încît i-aş fi putut cita cu exactitate replicile. Ale ei mai miorlăite, mai aşa şi aşa, dar şi pe ale *probului:* **savante, preţioase, făcute să te cutremure!**

— Hai s-o lăsăm pe mîine... Sau pe altădată ... Azi nu-mi găsesc cuvintele, ţi-aş spune, probabil, prostii...

— Ce importanţă are, m-am obişnuit cu ele! N-ar fi

pentru prima dată ...

— Cum vrei... Şi ce-ai dori să afli? Ce anume te interesează? De-ai şti ce lehamite mi-e de aceste explicaţii. . . Te potriveşti cu tata, şi el face caz din orice ... Lui îi mai găsesc scuze, ţie însă nu.

Pornisem în plimbare pe străzile mai puţin circulate si, spre surpriza noastră, ne-am trezit la doi paşi de grădina botanică. Nu fusesem aici, cred, de cîţiva ani, nu mi se mai ivise prilejul. Nici o grijă, prea mult nu s-o fi schimbat — florile rămăseseră flori, peştişorii roşii — peştişori roşii! Doar perechile de îndrăgostiţi, certamente, erau altele!

— Ce-a mai dizertat *proful?* **am întrebat-o într-un tîrziu după ce ne-am aşezat pe o bancă de lîngă bazinul cu amintiţii peştişori roşii. Eu am avut aseară cu el o discuţie „sportivă*. Ne-am marcat unul altuia puncte!**

— Ştiu. Mi-a spus.

— M-ar fi strîns de gît, nu alta! Mai era furios?

— Nu. *Pro ful* **are suficientă stăpînire de sine pentru a nu se da în spectacol.**

— Prin urmare tu lui îi semeni, am stîrnit zarvă. N-am avut tăria să i-o spun, dar regret diferendumul dintre noi.

— El n-o regretă.

— Eram convins. în acest caz nici eu n-o regret! Deşi trebuia să mă fi stăpînit . . . Dar prea m-a ,,agăţat" şi el într-un moment în care numai de astfel de discuţii nu-mi ardea . . .

— Frumos te-au mai *lucrat*, **mă căină Andra . . . Copcii, vînătăi, lovituri — eşti chiar bun de căsătorie! Cînd o fi să te vadă mireasa, o s-o ia la fugă ...**

— Dacă are minte de găină, aşa are să facă . . . Dar dacă e fată deşteaptă aşa cum eşti tu — şi în familia voastră au fost fără excepţie numai oameni deştepţi — n-are să renunţe la mine . . .

— Aş prefera să nu-ţi baţi joc de tata ... E un om care are o lume a lui, o viaţă a lui . . . Şi, la urma urmei, e tatăl meu, da?

— în sfîrşit ai prins curaj, fată dragă. Asta şi voisem, prea te vedeam leşinată! Hai să ne spunem tot ce vrem cu adevărat să ne spunem, e mai bine . . .

— îmi vine greu, izbucni într-un tîrziu. îmi vine nespus de greu . . .

— Ce ţi-o fi venit atît de greu? Trebuie să te hotărăşti,

asta e tot. . .

— Tata mi-a cerut să rămîn alături de el . . . trecu brusc la altceva. Vrea să renunţ la tine.

— Şi mie mi-a cerut acelaşi lucru. în interesul tău, mi-a precizat.

— Da. Mă iubeşte mult.

— Mai mult decît te iubesc eu?

— Nu ştiu. Poate. Oricum, tu mă iubeşti într-un fel, el mă iubeşte altfel . . .

— Şi ce-mi pasă de iubirea asta a lui?

— Nu fi idiot!

— Am trecut la complimente, da?

— Iartă-mă, n-am ştiut ce spun.

— Bine, te iert. Şi ce i-ai răspuns?

— Am fost destul de neinspirată . . . M-am certat cu el, am încercat să-l conving de ce anume n-am să-l ascult, pentru că eram decisă să nu-1 ascult. . .

— Erai. ..?

— Ai dreptate: sînt. Pentru că sînt decisă să nu-l ascult. Pentru că nu am voie să-l ascult. . . Tu, băiatu\ tu pricepi mai bine ca oricare altul că eu nu sînt făcută pentru cariera pe tare el mi-o pregăteşte. Nu sînt ceea ce se poate numi o Studentă ieşită din comun, nu, n-am să iau *magna cum laudae,* **nimeni n-are să-mi recunoască genialitatea . . . Nu, nimic din toa:c astea . . .**

— Apreciez modestia ta . . .

— în ordine. Ei bine. sînt în schimb suiicient de lucida pentru a-mi da seama că viitorul meu este unul obişnuit. Am sa **devin în curînd medic, am să-mi iubesc meseria, voi lucra cu pasiune, am să fiu, pesemne, un bun profesionist. Pentru «a -u mi-au plăcut niciodată jumătăţile de măsură ... In schimb, în mod cert, aş fi fost un cercetător de mîna a zecea! Din păcate — sau din fericire! — am orgoliul de a nu mă rata! Nici chiar pentru a oferi o cît de mică satisfacţie profe**sore, **ui Cantuniari şi, prin el, întregului cortegiu de profesori- <loc::>ri cu acest nume! Ge mă interesează familia Cantuniari? l-am întrebat pe tata. Ce-mi pasă de revolta lor — cu asta** m-a **ameninţat** *pro ful,* **că au să se revolte cu toţii, ce-mi pasă <a r.v? să se răsucească în mormînt? Nu-mi pasă de nici unul dintre ei, chiar dacă fiecare în parte trebuie să fi fost nişte dom^i foarte simpatici!**

— începi să-mi placi, domnişoară Cantuniari. Ai haz. ai lu\r, eşti inteligentă . . .

— **Nu te consuma, băiatu', discuţia dintre mine şi** *prof* **e de-aHn la început! Urmează actul doi!**

— E **cumplit de pasionant . . . De-abia aştept urmarea!**

— In **final** *pro ful* **s-a ridicat din fotoliu şi, evident fără •..i-mi arunce o privire, a ieşit din cameră. Nu, n-a trîntit uşa, eî nici în clipele de mare supărare nu încetează a fi un adevărat domn. A ieşit, a mestecat, probabil, ceva în hol. n fi urcat şi o fi coborît de cîteva ori scările, apoi a revenit. Şiiam că va reveni, de aceea nici nu m-am mişcat din fotoliul :n care stăteam. Atît doar că am tras spre mine nişte icviv e pe care nu le văzusem pînă atunci. Atentă şi poli- in o.mă cum am fost de fiecare dată, la intrarea lui am depus icvistele pe birou şi i-am aşteptat cuvintele.**

— Ei bine, Andra, mi-a spus cu vocea schimbată, trebuie .1 ie hotărăşti într-un fel. Acum, imediat!Mi se pare că ne-am spus tot ce-am avut de spus, !-am provocat.

— Mulţumesc, cunosc urmarea, am întrerupt-o. Am avut parte — ştii doar foarte bine — de aceeaşi reprezentaţie;

— Nu-1 judeca greşit, băiatu[5], el nu este de vină ... • ■

— Perfect. El nu este de vină, eu nu sînt, tu nu eşti, atunci cine naiba o fi?

— Nu înţeleg de ce te înfurii?

— Nu mă înfuriu ...

— Şi de ce trebuie să ţipi? Aud foarte bine ...

— Nu ţip, să-ţi intre asta bine la cap! Şi nu mă mai în* văţa atîtea, mi s-a făcut pînă acum destulă educaţie. Şr cînd o să mai am nevoie, am să-mi caut eu profesorul pe măsură.

— Dacă vrei, pot să şi tac. Dar tu mi-ai cerut să-ţi spun tot ce s-a întîmplat.

— Mai bine nu te rugam ... In fond nici nu mă interesează problema, nu ţin neapărat să aflu.

— în acest caz nu are rost să mai discutăm ... Eu pleci spuse Andra ridicîndu-se.

— Am să te conduc. Se înserează ...

— Nu e nevoie, mă descurc şi singură ... Oricum, aş fi preferat să fii mai înţelegător.

— Iar o luăm de la capăt: „trebuia să fiu mai înţelegător". .. Dar spune-mi şi mie, tovarăşa, în ce fel trebuia sa fiu mai înţelegător? Te ascult vorbind de aproape o oră şi tot n-am priceput ce vrei de la mine ... Uite ce, am avut ieri o zi nu tocmai plăcută, sînt şi suferind, mă dor toate de parcă m-aş fi aruncat de pe o stîncă, mă dor pînă şi creierii — tocmai acum te-ai găsit să-mi vorbeşti de obligaţiile pe care le ai vizavi de taică-tău?! Una din două: rămîi „acasă" sau vii cu mine?!

— Nici tu nu eşti mai bun decît el! *Pro ful* **mi-a pus în faţă aceeaşi alternativă: tu sau el. Deşi el a formulat-o mai pretenţios...**

— Ştiu: eu sau ştiinţa... Sau, ca să fim mai exacţi în formulare: ştiinţa sau el. E adevărat?

— Da. E adevărat.

— Ei şi?

— Ei şi? Am acceptat.

— Ai acceptat? Atunci de ce-ai mai venit la mine? Eu nu obişnuiesc să joc pe două planuri: trebuie să te hotărăşti într-un fel...

,-rr^. M-.am hotărît: renunţ! Renunţ la tot ce-mi oferi dumneata, i-am spus *profului.* Pentru dumneata o fac, pentru~a nuite dezamăgi mai tîrziu ...

^ Nu te pripi cu răspunsul... i-am sugerat Andrei pentru a nu.regreta, ea, mai tîrziu.

— Nu te pripi cu răspunsul, mi-a spus şi *profui.* Mai gîn- deşte-te, doar nu vrei să te căsătoreşti cu el mîine . .. Aşteaptă cîteva luni, aşteaptă măcar pînă termini facultatea, am dreptul sa-ţi cer una ca asta... De ce atîta grabă? Eşti *obligata* să te măriţi? m-a întrebat apoi cu o evidentă jenă. Dacă e asta ... Nu,.nu e asta, l-am asigurat. Deşi mi-ar fi fost foarte uşor să-ţi.-spun da. Şi cu asta am fi terminat să ne mai certăm. Dări*nu voiam să te mint.

-т+ Tot te-am învăţat ceva, mi-a spus *proful* cu un nedisimulat orgoliu.

— Da, m-ai învăţat, i-am dat încă o dată satisfacţie.

— Dacă acest motiv nu există, de ce atîta grabă? Mai bine le-ai întreba ce fel de viaţă are să-ţi ofere fotbalistul ala.,.

—? Fotbalistul are şi un nume, tată, învaţă-te să-l respecţi • • • .

— Nu-mi place să fii obraznică!

-^..Nu sînt, tată, te înşeli. Te-am rugat doar să-l respecţi pe .omul pe care-1 iubesc.

—n, Bravo, aşa-mi placi! am aplaudat-o sincer.

—' Andra, Andra, eu sînt un om bătrîn, astfel de argumente sînt pentru mine ridicole . . . Cîndva ai să-mi fii recunoscătoare că te-am împiedicat de la un gest pripit. . . Viaţa nu e aşa cum ţi-o imaginezi tu... Voi ăştia tinerii priviţi totul foarte uşor .. . Nu vă pasă de nimic, vă conduceţi după instincte, ca animalele ...

—r Tu n-ai fost aşa? mi-a scăpat în clipa aceea.

—. Nu, n-am fost. Eu am ştiut, din prima clipă chiar, de rum am deschis ochii deja, care este menirea mea. Pentru ^e am venit pe lumea asta. Şi tot ce-am făcut de-a lungul anilor a fost pentru împlinirea acestui gînd, acestei misiuni.

— Misiunea mea e să trăiesc. Aşa cum trebuie să trăiesc, aşa cum pot să trăiesc .. . Mai modest sau mai bogat, mai timid sau mai obraznic, fericit sau nefericit...

Un om ca toţi: oamenii.. .

-n- Şi dacă ai să fii nefericită? Tocmai de asta încerc să te feresc ...

— Tot nu schimbă cu nimic situaţia. Nici chiar atunci n-am să vin la tine la viaţa pe care te încăpăţînezi să mi-o pregăteşti! Tată, dumneata uiţi că nu mai am doisprezece ani? Atunci puteai să-mi spui şi aveai obligaţia să-mi spui ce e bine şi ce e rău, ce se cade şi ce nu se cade. De-acum mi se pare inutil, ba mai mult, dezonorant pentru dumneata.

— Nu încerca să-mi atribui concluziile tale. Chiar daca ar fi adevărate, n-am să ţi le accept.

— Tată, nu vreau să ne certam ...

— Noi nu te putem certa . ,. Eu nu mă cert cu tine, nu-mi stă în fire să mă cert.. . Aşa cum ţie nu-ţi este permis să nu mă asculţi. Am sperat şi vreau să mai sper şi acum că educaţia pe care m-am străduit să ţi-o asigur, exemplul pe care ţi l-am oferit fără încetare, în orice împrejurări, bune sau rele, ale vieţii, nu s-a irosit în zadar. Că eforturile .mele au avut un rost...

— Tată, hai să nu mai discutăm aşa . ..

— Cum *aşa?!*

— De fiecare dată cînd vreau să-ţi spun ceva, mă pui la colţ de parcă aş fi copil. Peste un an termin facultatea, vreau ca şi tu să simţi acelaşi lucru ca şi mine.

— Să simt?! Ce anume consideri necesar să simt:

— Că sînt suficient de mare ca să-mi făuresc şi singură viaţa. Hai, tată, să nu ne mai necăjim reciproc. Nu sînt ceea ce ai fi dorit tu să fiu, nu pot să-ţi dau satisfacţie ...

— Voi avea eu grijă să fii! Tu nu va trebui decît să mă asculţi. Eşti un element bine pregătit, ai voinţă, ai ambiţie, nu ţi se cere decît perseverenţă. Ori pentru asta sînt eu >ici! Voi avea grijă ca să faci faţă cu cinste misiunii tale, să onorezi cu strălucire tradiţia familiei noastre. Să duci *s/* **pe mai departe numele familiei Cantuniari!**

— Mi-e teamă, tată, că vorbim degeaba ... Eu nu vreau şi nici nu pot să te ascult. . . Dacă vrei să mă accepţi aşa cum sînt, bine, dacă nu . . .

— Fără verdicte! Verdictul am să-l dau eu! Iar daca refuzi să-mi dai ascultare, ai să regreţi!

— Discuţia începe să devină penibilă, tată. Vom ajunge să ne detestăm reciproc.

— Ai dreptate. N-ar fi trebuit să mă las atras în această discuţie deşartă. Uite ce e, Andra, dacă renunţi la capriciile, la copilăriile tale — pentru că nu sînt altceva decît copilării! — am să încerc să uit această seară deşi n-are sa-mi lie prea uşor. în caz contrar, orice dialog între noi doi va lua sfîrşit. Pur şi simplu voi renunţa la tine. De parcă n-ai mai exista!

— Vrei să mă alungi?

— Nu. Nu eu te alung, te alungi tu singură! Prin ceea ce laci! Prin atitudinea ta! Prin aroganţa, prin . . .

— Dacă prezenţa mea te irită, dacă nu poţi să mă mai suporţi, de ce nu mi-o spui? Am să plec fără să stau vreo clipă pe gînduri. . . Am să găsesc un loc unde să-mi pun Jos capul. . . Poate chiar la cămin. Deşi nu ştiu dacă are sa-ţi convină cînd se va afla că profesorul Cantuniari şi-a alungat fata . . .

— Otera-mi alt argument, Andra. Ştii bine că nu mă interesează ce spun ceilalţi oameni, oamenii, în general, nu intră în sfera mea de preocupări. Ştiinţa este totul, Andra, ştiinţa şi numai ea. în rest . . .

— Daca vrei, pot să plec chiar acum.

— Nu. Nu e nevoie. Deocamdată . . . Iar dacă n-ai nimic împotriva, aş prefera ca o vreme să ne vedem mai rar. M-ai supărat în seara asta, m-ai înjosit, mi-ai oferit spectrul unei mfrîngeri. Voi fi primul din neamul acesta de bărbaţi luminaţi ai Cantuniarilor care va cunoaşte eşecul! Nu, nu tu vei fi cea înfrîntă, ci eu, eu care-mi pusesem atîtea nădejdi în tine, care credeam că am să mă realizez şi mai mult prin line. Mi-e foarte greu, încerc, pe moment, evident, un sentiment de zădărnicie, de inutilitate . . . Nu, nu te simţi datoare sa mă compătimeşti, ştiu să-mi port durerea singur, marile dureri ca şi marile bucurii se suportă de unul singur. Bine, ne-am spus tot ce am avut să ne spunem. încearcă să uiţi. încearcă sa mă înţelegi, încearcă să-ţi păstrezi luciditatea gîn- dindu-te la numele pe care-1 porţi şi pe care vrei să-l schimbi pentru unul de duzină, unul absolut de duzină — un om şi un nume de duzină!

— Tată! ...

— Nu fi caraghioasă! Şi nu mă întrerupe . . . Un nume şi un om de duzină, am spus! Unul care rămîne rece la absolut loatc frămîntările, la toate neliniştile, la căutările ştiinţei. ..

— Nu-1 cunoşti, de ce-l judeci părtinitor . . .

— Nici tu nu-1 cunoşti, Andra, tu-1 judeci prin prisma celor douăzeci şi trei de ani ai tăi, judeci prin simţurile tale ucstăpînite, judeci prin literatura de proastă calitate pe care o citeşti!

— Cît de rău mă cunoşti, tată ... •*

— Te înşeli, te cunosc foarte bine. Faptul că ne vederi) mai rar, că discutăm în treacăt, că nu ne facem confidenţi ca două fetiţe de pension, nu înseamnă că-mi eşti străină Te cunosc pentru că eşti fata mea. Şi noi, familia noastră, are o conştiinţă a ei, are o viaţă a ei, are o *continuitate \prin unitate* **a ei! Şi acceptîndu-1 lîngă tine pe acest individ de duzină, dovedeşti, la urma urmelor o renunţare la condiţia ta de om superior ...**

— Tata, mă înspăimînţi, nu credeam să judeci atît db .' .1 atît de ...

— Acum du-te, nu mai am nimic să-ţi spun. Te las să meditezi la cele ce ţi-am împărtăşit, încearcă să fii lucida} raţională, nu uita cine eşti, ce reprezinţi şi abia pe urmă ia o decizie ... Iar dacă această hotărîre va fi contrară dorini ţelor mele, consideră că între noi totul a fost spus. Şi, recu* noscîndu-ţi o anumită demnitate, sînt încredinţat că vei şti *si* **te comporţi pînă la capăt ca o adevărată Cantuniari!**

— Şi-atunci? am întrebat-o pe Andra.

— Şi-atunci? mă întrebă şi ea. O iau şi cu tine de la, capăt? Of, individ josnic şi fotbalist afurisit, ce mă mai chinui şi tu ...

— Of, neam afurisit de profesori şi academicieni! i-am replicat pe dată. Cu afurisenia asta a voastră nu vă mai ajunge) nimeni la nas! Aşa că, fată dragă, dacă condiţia mea sociala mizeră, dacă lipsurile sau minusurile (cum se mai foloseşte) intelectuale nu te satisfac, nu satisfac *standing*-**ul intelectual al onorabilei familii Cantuniari, ei bine, atunci consideră-te dezlegată de toate obligaţiile asumate faţă de subsemnatul] Dedică-te ştiinţei, fii preoteasa ei, claustrează-te în ţinuturile sale reci şi aspre! Şi fie să ajungi şi tu un manual de ştiinţa după care să tocească generaţii de studenţi amărîţi!**

— Asta am să şi fac dacă nu-mi va fi dat să mă leg la cap cu un rău şi nătărău cum eşti tu . . . Priveşte în oglindă şi întreabă-te cu mîna pe inimă dacă eşti în măsură să-ţi asumi toate obligaţiile morale şi materiale care-ţi revin daca accept să mă mărit cu tine...

— Dacă-i pe-aşa, n-am să accept!

— Atunci am să mă mărit cu Todiraşcu! în fond e= cel mai consecvent, mai perseverent admirator al meu ... E destul să-i fac un semn cu mîna şi...

— Ce, e duipă capul tău? am zbierat. Ia să nu mai faci pe nebuna! De nu, am să-ţi trag o mamă de bătaie încît zece somităţi medicale din nordul şi sudul Europei n-o să fie în Itare să te cîrpească la loc. Şi ai să arăţi mai nasol şi al dracului decît cel mai nasol fotbalist cusut şi cîrpit după un meci! Ştii ce, am schimbat tonul, hai să discutăm pe adevăratelea ce facem . . .

— Mă întrebi, băiaty[5], de parcă ar trebui să ne cumpărăm un dulap: ce facem, îl luăm, nu-1 luăm?

— Dacă nici aşa nu e bine, atunci spune-mi: da sau nu?

— Da!

— Da, da? Fără condiţii?

— Fără condiţii! Dar să mai aşteptăm ... şopti apoi. Măcar cîteva luni. . .

-r- 'Eram sigur. Trebuie să-i faci pe plac *pro f ului.*

—:'Nu, nu e asta ...

— .Dar care e?

— Nu-1 pot lăsa singur. Cel puţin pentru moment. O viaţă întreagă am trăit unul lîngă altul; ar suferi mult dacă dintr-o
dată nu m-ar mai şti lîngă el_Orgolios cum e, şi-ar ascunde
I.iţă'de toţi durerea, dar ar suferi mult... Şi la vîrsta lui o astfel de supărare poate să-i facă mult rău ...

—; Prin urmare o lăsăm ... La vară, la toamnă, la iarnă ... Sau şi mai încolo . . .

—. .Nu fac nimic rău ...

— Nu ţi-am reproşat că faci ceva rău, îţi reproşez însă nehotărîrea ... Dacă o simplă discuţie cu *proful* e în stare *u| te* dea peste cap^ nu ştiu dacă mai are vreun rost să discutăm . . . Poate ar fi mai bine să ne despărţim!

Andra a tresărit dureros surprinsă. Nici eu nu ştiu ce mi-a \cnit. să rostesc acest cuvînt, el a izbucnit fără voia mea. Acum era însă prea tîrziu să mai dau înapoi.

— Să ne despărţim? mă întrebă ea. Bine, dacă tu vrei, cu n-am nimic împotrivă.

— Prin urmare n-ai nimic împotrivă . . . Probabil asta şi aşteptai, dar te-ai temut să-mi spui... Ai vrut ca iniţiativa vi-mi. aparţină, să nu ţi se reproşeze ulterior

ceva ... Dacă e pe-aşa, e în ordine! Ne despărţim şi gata! Adio!

Dar am rămas în loc. Pentru că nici prin minte nu-mi trecea să mă despart de Andra. Jucam şi noi un spectacol ridicol, din ce pricină nici eu nu ştiu. Poate pentru a scăpa de impresia nu tocmai fericită a ultimelor zile.

— Doamne, băiatu', cît te mai iubesc! izbucni Andra pătimaşă. Şi să fiu a naibii dacă n-am să-l părăsesc pe *pro^* **pentru tine . . .**

— Şi ai să accepţi să trăieşti în mizerie?

— Am să accept.

— Şi să mănînci numai pîine uscată?

— Am să accept!

— Şi să creşti zece copii?

— Am să accept.

— Şi să . . .?

— Şi să . . .!

— Dacă-i pe aşa . . .

— Dacă-i pe aşa, te iau . . .

— Mă iei! Of, savanta mea savantă! Ce m-aş face ei fără tine! şi ne-am sărutat nebuneşte aşa cum am fac:ut-e atunci în maşină, cînd Andra mă salvase din mîinile lui Todl raşcu. Mi-ai jurat, nu uita, i-am reamintit. Prin urmare miinc la prima oră înaintăm actele . . .

— Le înaintăm, dacă asta ţi-e dorinţa . . . Dar ai tăi cc zic? Dacă n-o să le placă de mine, dacă n-o să mă accepte! Poate maică-ta îşi doreşte o fată aşezată, bisericoasă, buni gospodină, o mîndreţe cu bucle, buclişoare, toată zîmbet, toaltl miere . . . Te-ai gîndit bine cînd te-ai hotărît să mă ceri dt nevastă?

— Of, al dracului să fie acel moment! am izbucni»;, dt ore în şir nu facem altceva decît să ne certăm. Ştii ce, hai la ai mei. Să te vadă, să te cîntărească. Şi dac-o fi să nu tt placă, gata, eşti liberă! Poţi să ţi-1 iei pe Todiraşcu. De acord domnişoară Cantuniari?

— De acord, domnule Manea.

După care, încărcîndu-ne braţele cu un buchet de flori cîi toate zilele — pentru mama, şi o cutie mare de bomboam fine cu ciocolată pentru tata (căruia-i plăceau la nebunie ciul* ciurile), am plecat la mine acasă. Nu fără a avea emoţii Aş fi vrut ca Andra şi ai mei să se iubească de la bun început îmi făcusem emoţii degeaba: s-a întîmplat aşa cum mi-atl dorit. A fost încă o dată cînd mi-am dat seama că am ur ochi bine format şi nu mă înşel

niciodată în alegerile pe :arc le fac!

— Eşti mulţumit? mă întrebă Andra seara tîrziu cînd por neam spre casă. Am fost isteaţă, nu? Nu te-am făcut de rţ| am produs o bună impresie . . .

Am lasat-o cîteva clipe să se perpelească pînă sâ-i dau răspunsul.

— Nu cine ştie ce . .. Prea ai făcut pe modesta, pe gin-^aşa-ca-o-floare, pe juna neprihănită, cînd se ştie foarte bine, s-a dat şi la radio!, ce scorpie nesăţioasă mai eşti! Şi în afară de asta n-ai amintit nici măcar o singură dată din ce stirpe nobilă te tragi!

A fost cît pe ce să mă aleg cu cîţiva pumni.

— Uf, afurisitule, cu tine n-o să am pace niciodată! Nu ştiu dacă n-ar fi mai bine să-l iau, totuşi, pe To . . . — dar văzîndu-mi chipul vînăt-cuţit trecu brusc la altceva: spune-mi, cc zice doctorul, n-are să-ţi rămînă nici o urmă pe faţă? Şi, nesăţioasă, (aşa cum am mai spus) Andra îmi acoperi chipul lovit şi ostenit cu o ploaie de sărutări. Asta ca să te faci bine pînă mîine! apoi se smulse din mîinile mele.

— Tot nu mi-ai spus ce . . .

Făcu un semn, să-mi explice că orice cuvînt devenise de-acum de prisos.

— Mîine vii cu mine la stadion? am întrebat-o înainte cie .» dispărea în casă. Vreau să asist la antrenamentul celorlalţi. Mani şi noi odată împreună.

— Am să vin. Prin urmare la patru la stadion, da?

— Da. Noapte bună, Andra Cantuniari.

— Noapte bună, Radu Manea.

Abia în seara aceea mi-am dat seama cît de mult o iubeam pe Andra. Şi cît de mult însemna ea pentru mine.

Acea fată minunată care se numea Andra Cantuniari!

7. Dis-de-dimineaţă, nu cred să fi fost ora şase, mă trezi, 'iilînd, telefonul. Buimăcit de somn cum eram, mi-au trebuit < iteva secunde bune pînă să recunosc vocea

Andrei.

- Ce naiba, nici să dorm nu mai pot din pricina ta? Ce întîmplat?

— Trebuie să-ţi vorbesc imediat.

— La şase dimineaţa?! Probabil nu eşti în toate minţile! Uiţi că doctorul mi-a recomandat repaos total?

;;— Nu-mi arde de fleacuri! în zece minute sînt la tine. Te: aştept în stradă.

— N-ai decît să aştepţi mult şi bine! Eu unul nu mă scol cu noaptea în cap! Alo ... alo ...

Ce mai „alo^K, telefonul îmi fusese azvîrlit în nas!

— Dracu să te ia! am izbucnit furios în timp ce m-am aruncat înapoi în pat. Ia mai slăbeşte-mă, madam! Şi să faci bine să nu te mai ţii de capul meu! Am terminat! şi m-am întors spre perete. în clipa următoare eram însă ca şi îmbrăcat: vocea Andrei — speriată, îngrijorată? — trăda o agitaţie neobişnuită. Se întîmplase pe semne ceva. Ceva rău. Ceva ce ne privea în mod cert pe amîndoi.

Am avut timp să-mi pregătesc pe reşou o cafea mare, amară, am băut-o arzîndu-mă tot, apoi am ieşit în stradă. Tocmai atunci, scrîşnind din frîne, izbucni *Mercedes*-**ul Andrei, gata- gata să mă facă praf!**

— Asasino! Azi nu eşti în toate minţile! am strigat văzînd cît de imprudent conduce. Ori te potoleşti, ori. . .

— Urcă! porunci Andra cu un ton ce nu permitea nici cea mai neînsemnată replică. Drept urmare m-am supus şi am urcat.

— Ce-ar fi să-mi spui şi mie ce înseamnă asta? am întrebat după o pauză psihologică. S-a întîmplat ceva? Te ameninţă cineva? Te urmăreşte cineva? Goneşti de parcă vreun răpitor s-ar ţine după tine ...

Nu binevoi să-mi răspundă. Conducea crispat, lua virajele strîns, depăşea întruna, extrem de imprudent. întoarse pe lîngă Operă, apoi se lansă în sus pe Feleac. La ora aceea circulaţia era cum nu se poate mai mare — dacă Andra avea de gînd să conducă aşa cum o făcea, în scurt timp urma să ne trezim într-un stîlp, dacă nu cumva în rai!

—- Ce-ar fi, totuşi, să mă laşi pe mine? Astăzi nu prea eşti în formă, i-am propus.

— Da, bine. Poate e mai bine. Coborî, trecu grăbită în locul meu afundîndu-se în fotoliu.

— Unde?! am întrebat după un timp.

— Nu ştiu. Oriunde! Cînd voi vrea să opreşti, am să-ţi spun.

Ce să zic, distracţie pe cinste! mi-am spus. Măcar să vedem ce e nou prin lume ... şi am întins mîna spre aparatul de radio de la bord. Am „simţit" însă iritarea Andrei, de asta am renunţat pe dată. Deşi m-ar fi interesat buletinul sportiv, comentariile pe marginea jocului meu, dacă se făceau unele pronosticuri pornindu-se de la accidentarea mea.

— S-a întîmplat ceva? am tatonat terenul. Vreau să spun: ţi s-a întîmplat ceva neplăcut? Aş vrea să te ajut într-un fel... Mi-e neplăcut să stau lîngă tine cu mîinile în sîn ...

Drept răspuns Andra izbucni în plîns. Mi-am dat seama că n-avea rost s-o mai chinui cu întrebările mele, mai curînd sau :mai tîrziu avea să vorbească şi singură. O simţeam fragilă, avea nevoie de ocrotire.

— Opreşte, spuse într-un tîrziu, abia perceptibil. Sau poate nici nu rostise ea acest cuvînt, poate mi se păruse mie doar. Nu mai pot... ţipă în clipa următoare. Opreşte!

Am tras pe dreapta şi, la ordin, am oprit.

— N-ai vrea să-mi spui şi mie ce se petrece cu tine? Am şi eu acest drept, nu?

— Dacă i se întîmplă ceva, dacă moare, să ştii că n-am să mi-o iert niciodată ... Pentru că numai eu sînt de vină ... Azi-noapte tata era să moară.

— îmi pare rău, n-am ştiut... Te rog să mă ierţi dacă in-am purtat cum nu trebuie

— Acum vin de la spital... Starea lui este foarte gravă. . . Nu se ştie dacă va scăpa... La vîrstâ lui şansele sînt reduse.

— A fost bolnav? am întrebat neinspirat. Părea foarte sănătos, tocmai i-am admirat condiţia fizică ...

— Nu, n-a fost bolnav, recunoscu Andra. Se plîngea uneori — rar de tot, de o uşoară oboseală, avea ameţeli, clar,, de fiecare dată, după cîteva zile de odihnă, îşi revenea.

— N-ai vrea să-mi spui şi mie ...

— Un preinfarct! Nu bănuieşti ce i s-a putut întîmplă? Ce i l-a provocat?

— Uite ce e, Andra, am întrerupt-o cu destulă brutalitate. Nu încerca să-mi arunci în spinare îmbolnăvirea lui. Şi nici tu să nu-ţi iei în cîrcă o astfel de răspundere... Pentru că nu ai dreptate, nu poţi să ai

dreptate ... Discuţia pe care am avut eu, apoi tu, cu tatăl tău sînt una, boala lui e alta . . . Să nu amestecăm lucrurile, nu e bine . . .

Prin urmare asta era, mi-am spus mai tîrziu, Andra are nevoie de un vinovat, simte nevoia să se acuze pe ea însăşi.

— Ţie ce-ţi pasă? îţi vine uşor să tragi concluziile...

— încerc să te înţeleg, încerc să mă pun în locul tău, dar înţelege, Andra, e nesăbuit ceea ce faci. . .

— Din vina mea s-a întîmplat totul.. . M-am purtat cu el aşa cum n-ar fi trebuit.. .

— Chiar tu mi-ai spus că a mai suferit şi altădată cu inima . . .

— Vreau să ştii că nu încerc să te acuz . . . S-a întîmplat ceea ce s-a întîmplat, e o problemă care mă priveşte numai pe mine. . . Degeaba încerci să mă convingi de contrariul, ştiu că, într-un fel sau altul, eu sînt de vină . . . Şocul pe care i l-am produs cu aroganţa, cu impertinenţa mea i-au produs o supărare fără de margini. . . Tata m-a iubit cum puţini oameni ştiu să iubească în viaţă, poate pentru că mama a murit atît de tînără . . . Poate în mine o vedea pe ea . .. Nu, nu era sentimental, niciodată nu şi-a exteriorizat prea mul simţămintele, dar eu ştiam, ştiam prea bine că mă iubeşte . . . Din gesturi insignifiante . . . din mici atenţii . . . din cîte o vorbă bună ... o mîngîiere . . . Şi-acum, pentru prima dată, i-am întors spatele.

— Şi ce vrei, la urma urmelor? am întrebat-o nedumerit. De ce m-ai chemat?

— Ca să-ţi spun . . . Nu, ca să încerc să-ţi explic . . .

— Ca să-mi explici? Că te consideri vinovată de boala profesorului? Şi de mai ce? îţi imaginezi că astfel ai să-l vindeci mai curînd? Hai, fată dragă, să încercăm să fim cu picioarele pe pămînt. Doar nu crezi că profesorul a făcut infarct de cum a aflat de planurile noastre?! Nu fi caraghioasă, Andra!

— Tu nu înţelegi. . .

— De ce n-aş înţelege? . ..

— Tata a încercat o reală dezamăgire în ceea ce mă priveşte . . . îmi dau seama, nu trebuie să-mi spună nimeni altcineva, că vindecarea lui stă în mîinile mele ... Şi tu o ştii foarte bine.

— încep să înţeleg . ..

— Cu atît mai bine . . . Mă scuteşti de prea multe expli- caţii . . . Pentru că mi-e greu s-o fac . . .

— Eşti hotărîtă?

— Da. Sînt hotărîtă!

— Ai de gînd să renunţi la totul?

— Eşti stupid! Ce am construit, ce am creat, ce anume am realizat pînă acum?!

— Ai dreptate, n-ai construit, n-ai creat, n-ai realizat ni- nic. Asta e adevărat, recunosc. Dar ţi-ai propus să faci ceva ıı viaţă, ceva în care crezi. . . Renunţi la tine, la viaţa ta . . .

— Viaţa mea ... Ce poate însemna ea, dacă altcineva suferă »lui pricina mea?

— Trezeşte-te, Andra, pînă nu e prea tîrziu .. . Sînt condus că şi *proful* te-ar condamna dacă ţi-ar şti gîndurile . . . I)acă ar fi în stare să le afle . . . Nu poţi să judeci aşa, n-ai voie!

— Cine nu-mi dă voie, tu?

— Da. Eu!

— Elai să nu fim ridicoli, dragul meu, ce obligaţii avem unul faţă de celălalt? Ne-am întîlnit, ne-am plăcut, ne-am plimbat, ne-am făcut unele vise — să ştii că n-au fost decît

ise, nicidecum altceva, ne-am bucurat unul de celălalt, dar uit! In clipa în care este vorba de viaţa sau de moartea unui om, nu mai avem voie să ne jucăm. Mie nu-mi este permis! I u nu eşti obligat să accepţi . . . Tu poţi să treci mai departe de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic.

— Abia ieri hotărîsem . . .

— Ieri a fost ieri . . . între ieri şi între astăzi s-a căscat o i;roapă imensă peste care nici unul dintre noi n-o să poată i rece. Noaptea care a trecut, noaptea asta în care am suferit mai mult decît oricînd în viaţa mea, mi-a deschis ochii... Yl-a făcut să înţeleg că nu am voie să-l fac să sufere pe omul acela! Pe nimeni!

— Nici chiar pe tine, nu-i aşa?

—■ Nici chiar pe mine.

Nu mai aveam nici o replică. Nici nu ştiam ce să-i mai spun, toate argumentele de pînă atunci se loviseră de zidul gros al încăpăţînării ei, al judecăţilor ei deformate. >i poate nici nu era bine s-o mai contrazic, tot nu rezolvam nimic, trebuia s-o las cu ale ei, durerea era încă

foarte proaspătă, Andra se dovedea în realitate o fiinţă fragilă, cu reacţii şi atitudini imprevizibile; peste cîteva ore, peste cîteva zile, ivea să regrete, probabil, discreţia de acum. Trebuia s-o las >a hotărască ea singură. într-un fel sau într-altul. Oricum, \ iitorul avea să decidă.

Am întors maşina, apoi am pornit spre oraş. Pe neobservate se lăsase ceaţa, de asta coboram serpentinele cu mul- lă prudenţă.

— Ţi-e frică să nu crapi? izbucni ea rîzînd strident. Nu cumva te-a apucat şi pe tine spaima de moarte?!

M-am ferit să-i răspund, n-avea rost s-o mai întărit, poate aceste răbufniri îi făceau bine.

— Opreşte aici! mi-a spus nu departe de casa ei. N-arc rost să mă conduci, de aici am să merg singură. Aş vrea sa te rog ceva, îmi < spuse în clipa în care mă pregăteam sa cobor, nu vreau să ne mai vedem ... Cel puţin un timp ... E mai bine aşa!

— Cum doreşti. Poate e mai bine să nu ne mai vedem niciodată. Ţi-am oferit şi mai demult posibilitatea acestei alternative. Eu nu am chef să depind de bunele sau proastele tale dispoziţii... De asta vreau să nu ne mai vedem ... în fond, ai spus-o chiar tu, n-au fost decît cîteva întîlniri întîmplă- toare, cîteva plimbări... Nu-mi purta de grijă, n-am să fac vreun act necugetat! Cu bine, Andra!

Am coborît şi am pornit pe jos ca într-o domoală plimbare. La un moment dat m-a depăşit maşina Andrei, dar nu i-am dat nici o importanţă. Nici măcar n-am privit după ea.

Cine şi-ar fi închipuit că mă legasem atît de mult de Andra? Hotărîrea ei — a ei sau a mea!, oricît m-aş ascunde după fraze bine meşteşugite — îmi producea o stare greu de suportat. Şi pentru a-mi lua gîndurile de la ea m-am pus cu burta pe carte — mai mult decît o făceam de obicei, şi am luat examenele strălucit! De parcă intenţionasem să dovedesc cuiva cît de deştept sînt!

Pe Andra n-am mai întîlnit-o. Plecase din oraş, se închisese în casă sau pur şi simplu ocolea drumurile pe care risca să mă întîlnească — nu ştiu. Şi eu am evitat locurile prin care mă plimbasem cu ea, cunoştinţele comune şi, mai ales, strada ei. Deşi, firesc, dueîndu-mă la facultate, trebuia să fi trecut prin faţa vilei Cantuniari. Dar nimeni nu moare dintr-un mic ocol.

Vara, odată examenele luate şi campionatul încheiat, nu mai aveam în faţă decît o deplasare la Istambul. Pe care n-o priveam însă cu prea multă plăcere: era un turneu strîns, obositor, cu patru meciuri în cinci zile. Ei, ce atîta văicăreală, toate o să treacă pînă la urmă! Apoi vorba cîntecului: frumoasele vacanţe! ...

La naiba! De unde pînă unde vacanţe frumoase dacă am rămas de unul singur? Ştiu, aveam la dispoziţie marea, întreaga plajă, nisipul, valurile, cerul, pescăruşii, soarele — dar unde era Andra? Ce rost aveau toate minunile astea fără ea?

Intr-una din ultimele seri petrecute peste mări şi ţări, ars de o patimă de nestăpînit, am sunat-o. în fond, nu voiam decît s-o întreb ce mai face, cum o duce, dacă e fericită sau nu. Eventual chiar s-o întreb ce mai face *pro ful.* **Da, da, aşa am să fac. Şi să văd dacă Andra va mai avea nesimţirea să-mi trîntească receptorul în nas!**

— Andra?!

îi recunoscusem respiraţia, dacă se poate accepta o astfel de idee. Ştiam că era ea şi nu altcineva.

— Cine e?

Cu adevărat nu mă recunoscuse sau, mai simplu, nu voia sa mă recunoască? Ori îmi uitase pînă şi glasul?

— Ce faci?

Abia în clipa aceea mi-am dat seama cît de stupidă putea li această întrebare. Mai ales cînd ea venea după mai multe luni în care nu ne văzusem. Speram ca aceste două cuvinte sa constituie o punte între noi? O sunasem din Istambul pentru o întrebare atît de inutilă?

— Tu eşti?

Dialog stupid, total idiot: „ce faci?<<, „tu eşti?" Şi după asta ce avea să mai urmeze? Asta era tot ce aveam să ne spunem? Uiţasem pînă şi să discutăm ca oamenii? Uitasem chiar şi cuvintele?

— Voiam să-ţi vorbesc ...

— Am ştiut din prima clipă că eşti tu ... De unde vorbeşti?

— De la o cabină de lîngă Operă, i-am spus grăbit.'

— Minţi! rîse Andra, ştiu că eşti plecat. ..

Prin urmare bestia se interesase de mine, îmi ducea şi ea, după toate probabilităţile, dorul.

— Ce faci? am repetat din nou întrebarea neghioabă. Mi-e dor de tine... Şi de astă-dată cuvintele nu mi s-au mai părut banale. Aş fi vrut ca şi Andra să-mi repete aceleaşi cuvinte.

— Mi-a fost dor de tine, am auzit-o rostind, de parcă ţinuse să-mi împlinească dorinţa. Nu te-am văzut de mult limp ... Mi-e atît de dor de tine ...

Spuneţi-mi dacă pentru astfel de vorbe nu e cazul să-ţi ieşi din fire?L Să te urci în copac, să te dai peste cap de

bucurie, să chiui ca un nebun?!

— Andra . . . Andra ... Şi mă întrebam daca trebuie să-i spun tot ce simţeam cu adevărat.

— Am aşteptat să mă suni . . . Presimţeam că ai sa mă suni ... Aş vrea să fii acum cît mai aproape de mine . ..

După toate aparenţele lucrurile mergeau spre bine. De aceea am riscat o întrebare:

— Ce mai face *pro ful?*

— Bine . . . Foarte bine . . . Acum cîteva zile a ieşit pentru prima dată din casă . . .

— Perfect, ştiam că aşa are să se întîmple. Dar tu? Eşti bine, totul e în ordine?

— Da, totul e în ordine . . .

Cum să fi fost altfel?! Deşi îi smulgeam cuvintele cu cleş-l tele, mă bucura fiecare vorbă a ei.

—> Totul e în ordine? mă întrebă la rîndul ei.

— Da, totul, am mărturisit.

— Cît mai rămîi acolo?

— Două-trei zile. Vrei să-ţi aduc ceva?

— Nu, nimic, n-am nevoie de nimic ... Ei, băiatuŞ mai eşti acolo? Vezi să ai grijă de tine ... Să nu mi te întorci cinei ştie cum . . .

Prin urmare, se dăduse pe brazdă, lucrurile îşi reveneau; pe făgaşul normal.

— Cu bine, Andra, trebuie să plec. E foarte ţîrziu.

— Aşteaptă, aşteaptă încă puţin .. .

— Ce este, Andra?

— Aş vrea să te văd. Cînd ai să revii?

— Nu ştiu. De aici am să plec direct la mare . . . Am să încerc să-mi petrec de unul singur.. . frumoasele vacanţe!

— în acest caz îţi doresc distracţie plăcută!

Era vreun regret în glasul ei? Sau urarea era un simplu gest de bună cuviinţă?

— Mulţumesc. Sper să fie cît mai grozave! Vor fi cu mine mai mulţi prieteni. . . Vom fi muîţi băieţi şi fete . . . Vom înota, vom face plajă, serile vom dansa ...

— Ei, dacă e aşa ...

— Ei, dacă e aşa ...

Nu ştiam ce să-i mai spun pentru că nu ştiam ce naiba avea în căpăţîna ei. Ba era caldă, ba era rece — ori astfel, chiar sfînt să fii, tot îţi ieşeai din fire!

Salut, fotbalistule! Şi nu uita să-ţi cumperi reviste sexy şi *chewing-gumm***, cap patrat ce eşti!Ea era, totul e în ordine!**

— Aşa am să şi fac, lungano! Şi tu nu uita să conspectezi pe mîine *Vogue*-**ul,** *Burda* **şi ce mai găseşti prin lume!**

Şi cu asta am închis telefonul. Mă costa ceva convorbirea •ista internaţională (noroc că nu eram în turneu în America de nid!) dar merita — las', poate o trecea Sir Stanley Mathews m cheltuielile protocolare.

Peste trei zile — ne-am amînat plecarea din cauza unei furtuni violente — aterizam pe aeroportul Kogălniceanu din < onstanţa. înainte cu o seară o sunasem din nou pe Andra Pir nu mi-a răspuns nimeni. N-am mai revenit, riscam să dau peste *praf* **şi nu eram dispus să discut cu el. Dar dacă Vndra plecase de acasă? Dacă se hotărîse să vină în întîmpi- narea mea? De asta eram atît de agitat, de asta. de cum .ivionul şi-a depus burta argintie pe pista de beton a aeroportului, nu-mi mai găseam locul şi alergam de la un geam la altul, sperînd s-o descopăr, prin mulţimea venită în întîm- pinarea noastră, pe Andra.**

Nu. Pe mine nu mă aştepta nimeni.

Prin urmare asta era: îmi făcusem iluzii degeaba. Numai un apucat de talia mea putea să-şi închipuie că Andra avea '>ă revină alături de mine, avîntîndu-se de una singura în lupta cu *pro ful,* **riscînd existenţa academică pe care urma sa i-o asigure acesta! Discuţia noastră la telefon fusese una oarecare, bună de potolit nervii, de întremare sufletească! IVumos mă mai jucase hoţoaica, mă lăsasem pe mîna ei şi uite ce fentă mi-a tras! Aşa-mi trebuie dacă mă încred în primul venit, dacă nu-1 iau de la bun început la bani mărunţi ca să văd ce are în guşă şi căpuşă. Nu face nimic, n-au intrat zilele în sac, Andra mi-a întors spatele, am să i-1 întorc şi cu! Numai să n-o văd mai încolo, peste o săptămînă sau o lună, sau, cine ştie, peste un an, să n-o văd, zic, venind plînsă vi distrusă la mine că nu mai poate, că nu mai vede nici un rost vieţii dacă nu-mi întorc eu privirile spre ea . . . Ei, tu, lungano, ţi-a plăcut, văd bine, să-ţi baţi joc de mine, m-ai considerat un tip care o să intre în panică de cum îţi vei da tu aere, regret pardon! nu sînt eu născut de ieri, de azi, cunosc prea bine lumea, ştiu cu ce se mănîncă ea, nu mă vrei, ă fii tu sănătoasă şi la pungă groasă, dar de mine n-ai să mai auzi! Vorba vine, că numele meu o să-l găseşti de cum .ii să deschizi paginile**

vreunui ziar, o să-l vezi cu litere de-o şchioapă şi-o să te apuce nebunia la gîndul că dintre toţi oamenii numai tu, singura, n-o să ai voie să-l pronunţi cu voce tare! Sau să-i vorbeşti — adică să-mi vorbeşti mie! Pentru că tontul ăla de Totoraşcu n-o să-ţi permită nici să tc gîndeşti măcar la mine, Totoraşcu va fi un zbir, îţi va pîndi gîndurile, privirile, suspinele, vorbele ... Dar te priveşte, tu ţi l-ai ales, tu ai renunţat la mine, tu ţi-ai făcut viaţa aşa cum ai vrut... Şi eu am să-mi fac viaţa aşa cum am sâ vreau — fără să mă gîndesc o singură secundă la tine. Ei tu, bestie lungană, cum te-aş mai strînge eu niţel de gît! Aşal să vezi şi tu ce înseamnă viaţa!

Bine, bine, am rămas eu cu buzele umflate, dar acum ce să fac, doar n-o să ţin doliu după dumneaei! Ar fi şi caraghios din partea unui tip dur ca şi mine. Am să mă destrăbălez, da, asta am să fac, cunoşteam multă lume la Constanţa, aveam prieteni, foşti colegi, cunoşteam şi nişte fete care m-ai fi primit cu multă bucurie.

Mi-am extras din agendă cîteva numere, apoi de la un aparat public, am dat cîteva telefoane. N-am găsit-o acasă decît pe Otilia, actriţă la teatrul din localitate; se bucura, da, că o sunasem, dar de-abia se culcase, tocmai venise dd la plajă şi voia să se odihnească pînă la spectacolul de seară. Dezamăgit i-am promis că aveam s-o caut într-o altă zi, apoi am închis. Otilia, dacă bine-mi aminteam, fusese veşnic o ţipă cumplit de încurcată, de fiecare dată avea alt program decît cel pe care i-1 ofereai tu, se lăsa rugată, îi plăcea sî? fie ea cea care hotăra, dădea de fiecare dată impresia că-ţi face un mare hatîr dacă accepta să se întîlnească cu tine. De fapt o sunasem ca să mă aflu în treabă, dacă nu s-ar fi întîm- plat ce s-a întîmplat, nici nu mi-aşi fi amintit măcar de ea!

Peste vreo oră am sunat-o pe Eva. Era o blondă cu mult *trinitrotoluen* **în ea, o cunoscusem în tinereţea mea primă la ştrand, făcea parte dintre clujenii de veche dată, copilărisem împreună, ne iubisem nu o dată, apoi . Eva se măritase cu un vaporean şi se mutase în celălalt capăt de ţară. Dar aşa cum marile iubiri nu se uită, nici Eva nu m-a uitat şi mă păstra în inima ei la loc de cinste! Dacă aveam puţin noroc şi vapo- reanul ei era plecat în larg, urma să petrec cîteva nopţi al dracului de bune, mîncare şi trai de toată minunea, o vacanţă reconfortantă după un sezon încărcat. Şi nu ştiu zău**

dacă blonda şi superba Eva nu era mai amuzantă şi mai şic decît sclifosită de Andra! De care nu erau decît nazuri!

— Eva! Salut, Eva!

— Radu Manea! mă recunoscu de îndată. Cînd ai sosit? Unde eşti?

După bucuria din glas reieşea că vaporeanul ei naviga pe undeva departe, pe un ocean sau altul! Spre a-mi alina suferinţa, pentru a-mi aduce bucurie în suflet!

— La doi paşi de tine. Dacă dai niţel la o parte perdeaua şi priveşti la cabina de vizavi ai să mă vezi ... Dacă mă mai recunoşti cumva, deşi prea mult nu m-am schimbat... Hai, priveşte ... Mă vezi? Am să-ţi fac cu mîna ...

— Da, te văd, veni răspunsul ei.

— Cum sînt îmbrăcat? am pus-o la încercare. Nu m-ar fi mirat ca, mincinoasă cum era, Eva să încerce să mă joace.

— Ai o cămaşă roşie cu dungulişe negre subţiri, dublate de nişte firişoare albe, o ai din Istambul, dacă vrei pot să-ţi spun şi cîte lire ai dat pc ea .. .

— Pînă la urmă am să cred că ştiai chiar şi de sosirea mea . .. Ştiai că te voi suna . . .

— Da, ştiam. Tu mă vezi?

Am ridicat capul şi sus, la etajul trei, am zărit-o. Ieşise pe balcon cu receptorul în mînă şi, aplecîndu-se spre stradă, iîlfîia o eşarfă.

— Eşti foarte frumoasă, am simţit nevoia să-i spun. Pentru că realmente arăta superb. De asta nici n-o uitasem atîţia ani. Eşti singură? am rostit pînă la urmă întrebarea cheie.

— Da. Sînt din nou văduvă-veselă ...

— Unde e *sosul?* Aşa-i ziceam de fiecare dată cînd venea vorba de el — deşi acesta, după mărturisirile ei, era un individ aproape cumsecade. Dar care e femeia care nu-şi înşală măcar o dată soţul, îmi explicase ea într-o noapte de plăcută aducere aminte.

— Pe Mediterană. îi duci cumva dorul? şi rîse neruşinat. Sau, mai degrabă, voiai să-l vezi pe el?

— Vrei să vin la tine?

— Mai întrebi? Vii chiar acum?

— Da. Atît doar cît să iau un *cîmp* de trandafiri! Ştii bine că mi-a plăcut dintotdeauna să te răsfăţ cu flori frumoase!

— Nici nu ştii cît te ador ... Hai, vino, te aştept. A propos, ştii că te-am visat azi-noapte?

— De-adevăratelea?

— Jur! Las' că-ţi spun mai tîrziu totul. Pa! şi făcîndumi vînt cu mîna se retrase în casă.

Am atîrnat receptorul în cui şi am ieşit în strada cercetînd pe sus firmele în căutarea unui magazin cu flori. Mi-am pierdut destul de mult timp pînă am găsit aşa ceva; am cerut cucoanei care servea cincisprezece trandafiri roşii — unul pentru fiecare an de cînd ne cunoşteam, am cumpărat apoi — gonind prin alte magazine — ciocolată, prăjituri, fel de fel de fleacuri colorate: voiam s-o copleşesc pe Eva cu mulţimea şi varietatea cadourilor. Deşi, cred, dacă bucuria Evei era sinceră, s-ar fi bucurat chiar şi de un singur fir.

— Of, m-ai făcut să te aştept atît de mult, îmi sări în gît Eva. Abia apăsasem pe sonerie şi uşa se deschise de parcă cineva ar fi pîndit dindărătul ei. Ramîi la mine, nu-i aşa?

Era o problemă pe care nu mi-o pusesem pînă atunci. Deşi, acceptînd invitaţia Evei, trebuia să accept şi condiţiile ei!

— Nu ştiu dacă se cade ... am încercat o explicaţie. Pen;ru ca nu eram convins dacă voiam cu adevărat să rămîn la ea.J

— Of, moralistule! Sper că n-ai de gînd să-mi ţii predhsi!] Sau ţi-e teamă cumva . . . Nu-ţi fie teamă, ţi-am mai spus, *sosul* îşi plimbă acum sfintele moaşte pe Mediterană ... Şi nu uita, marinarul are cîte o iubită în fiecare port . . .

— Precum fotbalistul . . . am rostit şi eu.

— Prin urmare, rămîi, da?

— Da, rămîn. Deşi de-ar fi fost să jur, aş fi ezitat. Dar Eva nu m-a pus să jur. Norocul meu. Şi al ei!

în cele cincisprezece minute cît mă aşteptase, Eva avusese timp să-mi pregătească o masă sărbătorească. A fost o surpriză pe care am apreciat-o la justa valoare!

— De fiecare dată cînd *sosul* se-ntoarce acasă, îl primesc cu toate bunătăţile. Nimic nu e mai plăcut bărbatului decît ca femeia lui să-l aştepte cu masa întinsă.

Nu gustam cine ştie ce maximele de duzină ale Evei dar, după toate aparenţele, avea dreptate.

— în sănătatea ta! i-am urat după ce Eva mi-a turbat

în pahar o băutură cu un miros parfumat. în clipele cînd mi-ar fi foarte greu, aş vrea să am lîngă mine un om cum eşti tu . . .

— Oricînd vei fi binevenit. . . S-a întîmplat ceva? ma întrebă şi mîna în care avea paharul plin coborî pe masă. Aş putea să te ajut cu ceva?

— Nu, nu e nimic . .. Cum ţi-a şi trecut prin minte aşa ceva, m-am scuzat grăbit, roşind fără voie sub privirile ei interogative. Am vrut doar să-ţi spun că-mi eşti nespus de (IragS • • • . .

— Atunci e bine ... întinse mîna în căutarea mîinii mele

>i mi-o strînse uşor.

— Am vrut să-ţi scriu ... Mă gîndeam chiar să te sun .. . Pe urmă am renunţat, qu ştiam dacă *sosul* nu va interpreta greşit telefonul meu . . .

— Minţi, se alintă Eva. Nici nu ţi-a dat prin cap să-mi sc rii . . . Ţi-ai amintit de mine abia cînd ai coborît din avion. Nu te simţi obligat să-mi spui în fiecare clipă ceva frumos . . . Îmi face plăcere simplul fapt de a te revedea ... Pe tine te iubesc orice s-ar întîmpla în viaţa asta, oricîţi ani ar trece fără să ne vedem ... Tu eşti cel mai frumos trecut al meu.

Pentru mine trecutul rămînea trecut. O amintire frumoasă, dar atît. Pe moment însă nu-mi ardea s-o contrazic. Oricum, e descopeream pe Eva nu tocmai fericită. Sau poate era şi nu reuşeam să-mi dau seama.

Varietatea şi bunătatea aperitivelor, a băuturilor, rafinamentul cu care fusese aranjată masa, aerul de bună gazdă a I vei m-au făcut să mă simt cum nu se poate mai bine. Ce i >st avusese să mai caut pe altcineva cînd Eva era singura liinţă lîngă care merita să-ţi petreci nişte zile amărîte. Zile pe care, cu o baghetă magică, putea să ţi le facă din nou l ruinoase!

— Ţii minte cît de sărăcuţă fusesem pe vremuri acasă?!

I >ouă, trei farfurii, cîteva pahare . . . Din acest punct de vedere *sosul* este foarte galant, îmi aduce de peste tot cîte «eva... îi place la nebunie să-mi facă cadouri, zice că vede n luminiţă ciudată în adîncul ochilor mei în clipa în care îmi oferă ceva. în felul lui *sosul* e niţel poet. . .

\T-o spunea în bătaie de joc. Pesemne *sosul* era un om de treabă, cu care m-aş fi înţeles bine. Faptul că acum stăteam la masa lui, mîncam din bucatele lui şi, în

curînd, aveam ..i poftesc din femeia lui, asta nu însemna nimic. Eu reprezentam, probabil, darul pe care şi-l oferea, sieşi, Eva. Avea >i ea dreptul la daruri!

— N-am fost acasă de cîţiva ani . . . Nu mai cunosc pe nimeni, cînd ies pe stradă nu întîlnesc decît străini .. . Ade- v.irul e că nici nu vreau să mă întorc, acolo îmi dau seama • ,i sînt mai bătrînă cu cîţiva ani . . . Aici e altceva, e forfota asta demenţială, nimic nu mai e astăzi cum a fost ieri, oamenii nu se ştiu, nu se cunosc, lumea vine, lumea pleacă, e o veş* nică şi fără de sfîrşit sărbătoare . . .

Dacă ar fi fost să mă aştepte Andra, ar fi întins şi ea o masă lungă, cu toate bunătăţile pămîntului pe ea? M-ar fi aşteptat şi ea oricît de tîrziu aş fi venit? M-ar fi întîmpinat şi ea cu vorbe de dragoste? Ne-am fi făcut unul altuia daruri? Poate gîndul la ea m-a făcut să-i rostesc fără să vreau numele . . .

— Andra ...

— Ai spus ceva?

— Te rog să mă ierţi, m-am scuzat încurcat, mă gîndeam la altceva . . .

Eva a avut delicateţea să treacă peste gafa pe care o săvîr- şisem. In fond dacă gestul meu o deranja, n-avea decît să mă poftească pe uşă afară. Deşi eu preferam să rămîn la ea.

— Vara trecută am fost împreună cu *sosul* meu pe Medi- terană. Cred că n-am să uit vreodată toate oraşele acelea mari, albe, forfota din porturi, oamenii veseli şi eleganţi, maşinile scînteietoare, palmierii.. . De fapt pe tine toate astea te lasă rece, doar ai străbătut pînă acum, cred, jumătate din lume .., Eşti singur? tatonă ea cu suficientă discreţie.

— Da . . . îmi vine greu să mă hotărăsc . . . Nu sînt făcut să mă leg de cineva . . . Minţeam şi totuşi nu minţeam . .. Poate doar alături de tine să mă fi simţit bine . . .

Cred că prima fată pe care am iubit-o în viaţa mea a fost Eva. în vremea aceea eu aveam şaptesprezece ani, JEva cîteva luni mai puţin decît mine (deşi ne cunoşteam de mici copii). Fusese o vară atît de înflorită încît noi umblam mai tot timpul beţi de parfumul puternic. N-avea părinţi, locuia la o mătuşă care mai mult o lăsa singură, călătorind de la un nepot la altul. în vara aceea căsuţa,

cu două camere rămăsese a noastră. I-am jurat Evei s-o iubesc cît am să trăiesc, că nimic şi nimeni nu ne va despărţi, toate basmele care sc rostesc în astfel de ocazii. Cu deosebirea că pe atunci credeam în ele. Apoi, cînd vara a luat sfîrşit, ne-am despărţit şi nu ne-am mai văzut mulţi ani. Eva rămînea, oricum, una din amintirile cele mai de preţ. Ca şi Andra.

— Aş vrea să-mi permiţi să dau cîteva telefoane ... Vreau să-mi anunţ prezenţa, am adăugat rîzînd, deşi mă gîndeam la cu totul altceva.

— Desigur, ai voie să faci tot ce vrei. Casa întreagă îţi stă la dispoziţie ... Cu mine pe deasupra, adăugă zîmbind, dar n-am fost în măsură să-i apreciez umorul.

— Mulţumesc, n-am să abuzez. în ultima vreme am devenit mai modest.

— între timp eu am să pregătesc cina. Iartă-mă pentru îteva minute... Dacă vrei să faci un duş, alături este baia... Ia/ un frotir curat, vei găsi şi un halat pe măsura ta ...

— Eşti cum nu se poate mai amabilă ...

Eva îmi zîmbi, apoi, ştiindu-se observată, ieşi legănîndu-şi uşor şoldurile. Prea uşor nu-i putea fi *sosului*, mi-am spus în timp ce mă aşezam într-un fotoliu cu telefonul în braţe. :\m format numărul Andrei, apoi, înainte chiar de a fi ridicat cineva receptorul, am închis. Ce rost avea? Andra însemna un capitol sfîrşit. în timp ce aici, acum, în acest moment, Eva îmi făgăduia o noapte cum sînt cele din una mie şi nu ştiu fîte ale Orientului! Faptul de a nu o fi întîlnit pe Andra la aeroport mă afectase, pesemne, atît de mult îneît mă făcea, la liece pas, ridicol. Şi mahmur! De aceea nu gustam, probabil, nici atenţiile, nici amabilităţile Evei. Deşi era o fată care merita toate paralele din lume.

Am renunţat la telefon, l-am depus pe masă şi m-am Lisat uşor în spate; simţeam o uşoară oboseală după toată agitaţia din ziua care se stingea, alergătura de dinainte de masă prin bazarurile Istambulului, zborul încoace — fusese, evident, o zi încărcată. Mă bucuram că eram aici, mă bucura căldura şi prietenia Evei pe care o auzeam trebăluind dincolo, eram liber, nu aveam nici o obligaţie I aţă de nimeni, aveam sentimentul că viaţa mi se oferea cu dărnicie, aşa cum făcea şi Eva. Şi nimic în atitudinea ei mi era vulgar, nu era dezgustător.

— Dacă ar fi să aleg între Andra şi între Eva, nu ştiu în

■iceastă clipă dacă n-aş prefera-o pe Eva. Nu e o fiinţă atît de sofisticată, atît de copleşitoare, atît de academică! am zis m chip de concluzie. Alături de Eva aş gusta micile şi variatele bucurii simple ale vieţii. Poate plictisitoare pînă la urmă, d.ir, în starea în care eram, doar ele m-ar fi satisfăcut.

Poate în acele momente în care mă împărţeam între Andra \i între Eva m-a furat somnul. M-am trezit după mai bine de » oră — Eva şedea în fotoliu, fuma, avea alături o revistă din <are citise pînă atunci. Pesemne privirea ei scormonitoare mă trezise.

— Te rog să mă ierţi, am rostit ruşinat. Nu mi s-a mai întîmplat pînă acum una ca asta . . .

— Nu te mai scuza, ai dormit atît de frumos.

— Contez pe discreţia ta, am avertizat-o. Pesemne eram foarte obosit. . . Zău, încearcă să ma ierţi . . .

— Mă duc să încălzesc mîncarea, trebuie să-ţi fie foa me . . . După aceea, dacă vrei, ai să te culci.

— Nu trebuie să te deranjezi, nu mi-e foame, nu mai pot mînca absolut nimic ... A fost prea mult chiar şi ce mi-ai servit pînă acum . . .

— Cum vrei . . . Bei ceva? Am un vin bun.

— Da, vin am să beau.

In timp ce Eva aducea vinul de la frigider, am formai 09 şi am rugat-o pe telefonista de servici să-mi facă legă :ura cu Malurile.

— îţi place vinul? mă întrebă Eva după ce turnă în pahare. Mi l-a adus *sosul.* **Şi tot ce-mi aduce el este de călită* te.. . Goli paharul apoi îşi strînse picioarele sub ea şi se cuibări în fotoliu. Povesteşte-mi ceva. Orice vrei tu.**

— Nu ştiu să povestesc, nu m-am priceput niciodată la treburi din astea . . . Mai cu seamă nu ştiu ce i se poate spune unei femei frumoase . . .

— Am înţeles, nu vrei. Nu face nimic. Ştii ce, hai mai bine să bem, să ne amintim de frumoasele timpuri de altădată ... Pentru că au fost frumoase, nu-i aşa? A propos, mai ţii minte noaptea în care am făcut-o lată rău? Voiai sa-ţi dovedeşti bărbăţia . ..

— Iar tu feminitatea! am adăugat rîzîncl. A fost o noap te pe cinste, zău aşa! Nu ştiu cum te-ai descurcat tu, dar eu unul n-am mai fost bun de nimic pe puţin două zile.

— Erai cumplit de neajutorat, rîse şi Eva, nici nu ştia măcar cum te numeşti.. .

— Asta e adevărat, am recunoscut. De fiecare dată cînţ beau peste măsură, uit cine sînt şi cum mă cheamă . . . Nic nu-ţi poţi imagina ce senzaţie groaznică e!

— Asta ca asta . . . Dar te hotărîseşi să ieşi în strada ş să le urli celor ce treceau prin faţa ta că sînt cu toţii nişte cadavre ambulante, singurele fiinţe vii fiind noi doi, eu şi ci tine . . . De-abia am reuşit să te ţin lîngă mine . . . Apoi ai în ceput să plîngi ca un caraghioslache . . . Cred că am începu să plîng şi eu, apoi am adormit unul în braţele celuilalt.Nici nu ţi-am spus ce scandal am avut acasă în noaptea .iceea ... Ai mei erau gata să plece la miliţie, intraseră în panică, nu-şi puteau imagina ce mi se întîmplase . . . Or, eu • lăţeam beat de alcool şi fericire în braţele tale . . .

— Of, dacă aş mai fi în stare să iubesc ca în vremurile acelea ... Tu eşti singur? întrebă din nou cu o uşoară ezitare.

— Da, singur.

Nu ştiu ce voiam să mai adaug, dar în clipa aceea sună telefonul.

— E pentru tine, spuse Eva care ridicase prima receptorul. Aşteaptă, îţi dă legătura imediat.

— Mulţumesc. Am să comunic ceva . . .

— Vrei să ies?

— Nu, nu e nevoie . . . Nu e ceea ce crezi. . .

— Bine, bine ... Şi Eva culese de pe noptieră revista din (are citise mai înainte şi prinse s-o răsfoiască.

— Alo! am ţipat în telefon pentru că legătura era mizerabilă, de parcă am fi vorbit unul din Ţara de Foc, celălalt tocmai din Alaska! Şi cînd te gîndeşti că nu ne despărţeau mai mult de vreo patruzeci de kilometri!

Mi-a răspuns bătrînul Babenco, lipoveanul cu inimă de aur la care îmi petreceam an de an frumoasele vacanţe. Mai mult ca sigur telefonul meu îl azvîrlise jos din pat, el se culca devreme în fiecare seară, dar trebuia să clarificăm cît ele curînd afacerile: n-aveam să mă duc la el nici a doua zi, nici în zilele următoare. Pentru că mă hotărîsem să rămîn la Eva. Pînă avea să revină *sosul.* Ori chiar dacă n-aveam să rămîn la ea decît pînă a doua zi dimineaţă, acolo, pe plaja mea, pe litoralul meu, în acest an, n-aveam să mă mai duc.

— Sînt eu, Manea, am căutat să mă fac înţeles.

— Bine aţi venit, domnule Manea, strigă la rîndu-i lipoveanul cu telefon în casă. Vă aşteptăm . . .

* — Regret. . . îmi pare rău . . . N-am să mai pot veni . . . Prezenţa Evei alături de mine mă împiedeca să-i spun că n-aveam să venim nici unul, nici Andra, nici eu ... îi scrisesem de mai demult că „soţia" mea şi cu mine ne

hotărîsem sa petrecem, „luna de miere" în casa lui primitoare.

— Doamna a sosit aseară, l-am auzit pe Babenco, vă aşteaptă . . . Ne-a spus dealtfel că veţi întîrzia cîteva zile . . . Vreţi s-o chem la telefon pe doamna Manea?

— Ce tot vorbeşti? Am simţit o uşoară ameţeală. Cine a venit?

— Doamna, soţia dumneavoastră... A sosit de ieri... Acum doarme, v-a aşteptat pînă mai adineaori.. . Dar dacă vreţi, eu o trezesc.

— Nu, n-o trezi, pornesc chiar acum într-acolo, şi am închis.

Am plecat ruşinat ochii în jos. Nu mă purtam prea elegant, dar adevărul e că trebuia să plec. Cine ştie, poate Eva avea să mă înţeleagă.

— Prin urmare ... clarifică ea lucrurile.

— Prin urmare ...

— Trebuie să pleci, da?

— Trebuie să plec.

— Departe?

— Destul de departe... Sper să găsesc o maşină .. .

— Nu-ţi fă griji, am să te duc eu ...

— Nu, nici vorbă ... Nu pot accepta .. .

— Lasă, băiete, mai lasă scrupulele! Tot ce ne-am propus, rămîne pe altă dată. Ăsta e norocul meu în viaţă!

— Nu eşti supărată, nu?

— Eşti caraghios, zău aşa, cum o să mă supăr?

— Perfect. Atunci, dacă te-ai decis să mergem,* la drum. Deşi nu ştiu dacă n-ar fi mai bine să iau o maşină de piaţă ...

— Dacă nu ne-am ajuta între noi... Ştii ce, băiete, ia şi florile astea, acum, noaptea, n-ai să mai găseşti niciunde deschis. Eu am să-mi reţin un fir, îmi ajunge şi atît. Ştiu că mi l-ai oferit tu ...

— Să ştii că am să le iau, am acceptat neruşinat. Dar nu-ţi fă griji, ai să primeşti înapoi tot ce mi-ai oferit în seara asta. Şi încă ceva pe deasupra! am citat din clasici.

— Ai noroc să te cunosc, altfel te-aş fi aruncat pe geam afară. Ori l-aş fi pus pe *sos* să te strîngă de gît!

Pînă la Maluri am cîntat tot timpul. Descopeream după ani şlagărele copilăriei noastre şi ne amuzam cumplit.

— Poate veniţi într-una din zile amîndoi pînă la mine ... Aş vrea s-o cunosc şi eu ...

— Poate ... Deşi, egoist, voiam s-o păstrez pe Andra

numai pentru mine. Sau, iubindu-le pe amîndouă, evident, altfel pe fiecare, nu voiam să le aduc la un loc. Andra şi Era nu s-ar fi iubit, sînt convins, femeile astea sînt al dracului de hoaţe, miros de îndată ce omul e păcătos. Or, povestea cu Eva nu trebuia să tulbure povestea de acum cu Andra.

— O cunosc?

— Nu ştiu, nu cred ... Poate ...

— Eşti misterios, amice... Secretos rău ... Nu sînt geloasă, băiete, n-am de gînd să ţi-o fur ... Eram curioasă, atîta tot.. . Dar dacă nu vrei...

— Să ştii că am remuşcări, i-am spus pentru a schimba discuţia, te-am luat în plină noapte de acasă obligîndu-te să l aci aproape o sută de kilometri... Drumul înapoi o să fie
cam plictisitor ...

— Nu-ţi fă griji, poate am noroc de un autostopist! Dacă tu n-ai vrut să rămîi cu mine . . .

— N-au intrat zilele în sac, am încredinţat-o. Cine ştie cînd ne va fi dat să ne revedem ... Esenţial e ca *sosul* să nu fie acasă .. .

— Voi avea grijă, acceptă Eva. Uite că am ajuns, adăugă ipoi. Spune-mi pe unde s-o iau, n-am mai fost pe-aci...

— Nu e nevoie să vii mai departe, mă descurc şi singur ... i va, iubito, îţi rămîn recunoscător şi, aplecîndu-mă spre ea,
am sărutat-o.

— Ei, prostule, se prinse ea cu braţele de gîtul meu, şi l-am simţit dinţii muşcîndu-mă uşor. Hai, du-te, nu te lăsa prea mult aşteptat! şi-mi făcu vînt pe uşă afară.

— Am să te caut! i-am spus în timp ce închideam uşa. Şi nu-mi purta duşmănie . ..

— Caraghiosule! îmi mai strigă Eva, apoi demară brusc, lăsîndu-mă în mijlocul drumului cu geanta de voiaj într-o mî- nă, cu buchetul de flori, niţel ofilite, în cealaltă.

De cum am coborît m-a izbit puternic şi pătrunzător mirosul mării. Deşi acum, în noapte, n-aveam cum s-o văd, ştiam nude era, îi ştiam valurile, îi ştiam pescăruşii. . . Aşa cum îi •jtiam agitaţia neostoită ... Aşa cum mai ştiam farul de la capul Midia care-mi clipea complice.

— Ce bătaie meriţi tu, Andra, m-am trezit vorbind singur. De nu mi-ar fi dat prin cap să-l sun pe Babenco,

n-aş fi ştiut niciodată că eşti aici... Am fi trăit o zi, două, zece, o lună unul în apropierea celuilalt, fără să ştim asta ... Nu ne-am mai fi întîlniit niciodată ... Poate era mai bine, poate era mai rău . • .

— Nu vă aşteptam atît de curînd, îmi spuse lipoveanul de
rum mă văzu în prag.

— Doarme? am întrebat în loc de orice alt răspuns.

— Da. Doarme. Cel puţin are stinsă lumina ...

— Cînd a sosit?

— Ieri de dimineaţa . .. N-am cunoscut-o pe doamna, ni ştiam cine e . .. E foarte frumoasă, spuse admirativ lipovea nul... Să dea Dumnezeu să trăiţi fericiţi o viaţă lungă y bogată şi să aveţi copii cît nisipul mării!

Frumos viitor ne mai aştepta: ţiganca îi promisese Andrei că avea să trăiască pe puţin optzeci de ani, lipoveanul ne dorea acum alte minuni — dracu să mă ia dacă ştiam cum $ s-o mai scot la capăt. Ce-i drept, nici Andrei n-avea să-i fie uşor.

— Ce mai e nou pe-aci? Ce-aţi mai făcut de cînd nu ne-am mai văzut?

— Domnule Manea, astea le putem discuta noi şi mîinc sau poimîine. . . Acum urcaţi cît mai degrabă, doamna va aşteaptă ... Şi ca deplin argument: dealtfel e tîrziu, eu trebuie să mă culc . ..

— Noapte bună, i-am urat, şi m-am dus spre camera în care dormea Andra.

Cîteva clipe am stat nemişcat în faţa uşii, nu ştiam preo bine dacă aveam dreptul să năvălesc peste somnul ei, daca n-ar fi fost mai bine să mă aşez pe jos, în prag, şi să aştepi pînă avea să se trezească. I-aş fi făcut o surpriză a-ntîia!

La toţi dracii cu surpriza; am deschis încet uşa, ferindu-ml să fac cel mai mic zgomot. Prin geamul cu perdelele date în- tr-o parte luna îmi dezveli patul gol. N-am avut timp să mă întreb unde era Andra pentru că i-am simţit mîinile cuprin- zîndu-mă uşor:

— In sfîrşit...

După care nu ştiu ce s-a mai întîmplat.

8. Andra Cantuniari.
Şi cu mine.

Mai era marea, cerul, pământul şi soarele.Pe lîngă toate astea mai erau erau pescăruşii.

Iată elementele din care se compunea fericirea mea!

Şi, ca într-un caleidoscop, amestecam toate aceste bucăţi disparate şi recompuneam la nesfîrşit marea şi fără de sfîrşit ,i mea fericire.

Cerul,
pământul,
Andra Cantuniari şi pescăruşii ce ţipau obraznic, marea şi marea şi marea şi marea şi pământul ars de soare şi, pe lîngă toate astea, şi eu.

Da capo al fine!

9. — Ce crezi, n-o să ne dea afară cînd o să afle că nu sîntem soţ şi soţie? mă întrebă Andra după ce-mi revenisem din dulcea ei îmbrăţişare. Va trebui să ne facem bagajele şi să ne căutăm altă gazdă.

— Nu, n-o să ne facă una ca asta ...

— N-o să-i spunem, nu-i aşa?

— N-o să-i spunem. Şi chiar dacă i-am spune, nu sîntem cu adevărat soţ şi soţie?

Cine s-ar fi aşteptat ca dimineaţa, de cum soarele îşi azvîrli razele neruşinate în ochii noştri obosiţi de cu noapte, dumneaei, Andra, avea să-mi vină cu astfel de probleme?!

Jos, în holul mare şi extrem de curat, ne aştepta micul dejun (aşa cum aveam să-l găsim în fiece dimineaţă): lapte proaspăt, ouă, caş de oaie, pîine încă aburindă, roşii şi ardei graşi.

— Ai casei se supără dacă nu mîncăm tot ce ne-au pregătit, i-am spus văzînd că de-abia ciugulea. Se consideră jigniţi în calitatea lor de gazde. Prin urmare hai să golim tot ce e pe masă.

— Dacă-i pe poruncă ...

Luîndu-ne la întrecere care pe care, în nici două

minute masa a rămas goală.

— Aşa da, am rostit satisfăcut, aşa se mai poate trăi... Şi ai face bine, domnişoară, să renunţi atît timp cît eşti cu mine la problemele de siluetă. Nu suport slăbănoagele, am impresia că strîng în braţe un pachet cu oase!

— Foarte amabil! se bosumflă Andra. Dacă din prima zi o începem aşa ...

— Asta sînt eu! Mă accepţi, bine, nu mă accepţi, valea! Alta la rînd! Şi n-ai decît să-ţi cauţi un sfrijit ca tine!

— Asta am să şi fac, n-am de gînd să-ţi înghit nici o clipă în plus obrăzniciile! Şi altă dată să-ţi alegi mai bine partenerele, deşteptule!

— Să mă gîndesc ...

— Nu te mai tot gîndi... N-am venit aici să gîndim. Şi începînd de mîine, la cinci dimineaţa jos din pat!

— Nici gînd, făcu mofturi Andra, sînt în vacanţă. Măcar acum şi aici să dorm cît vreau .. . Nu mi-e destul că tot anul mă scol la şase jumătate! Nu, nu şi nu! Dacă nu eşti de acord, n-ai decît să dormi singur!

— Nici nu te-ai măritat bine şi ai şi început să-ţi arăţi colţii!

— Pardon, domnule, nu sînt încă soţia dumitale, ai uitat? în această situaţie, am să-mi fac bagajele şi, ciao, bambinule! Sper să găsesc pe plajă, în locul dumitale, un companion mai *special guest star!*

— Nici o nădejde, mi-am luat toate măsurile de precauţie, ştiam eu ce suflet de femeie parşivă zace în tine. Zece kilometri în jur n-ai să găseşti ţipenie de bărbat! Ce părere ai? îţi convine? Dacă nu, te îmbarci chiar acum în prima maşină ce trece pe-aoi şi o întinzi spre Mamaia, să-ţi plimbi farmecele academice prin multitudinea de naţii de acolo!

— Aşa am să şi fac! Şi aşa ai merita pentru întîrzierea cu care ai venit la mine.

— Dar dacă n-aş mai fi venit deloc? De foarte puţin a depins să nu mai vin .. .

— Atunci aş fi fost foarte tristă, mărturisi Andra. Şi nu ştiu dacă aş fi vrut să te mai întîlnesc după aceea.

— Hai s-o sfîrşim! Pierdem ziua de plajă ...

în sfîrşit, a dat Domnul de am pornit!

— Am o senzaţie nespus de ciudată, spuse Andra. Pustietatea asta imensă mă sperie pur şi simplu. E

pentru prima dată cînd văd astfel marea . . . Nici nu ştiu prea bine dacă uni place sau nu. Sau e vorba, mai degrabă, de o stare de nelinişte ... Pentru mine marea se asocia cu foarte multă agitaţie, cu nespus de multă culoare şi zgomot... Nu-mi închipuiam .-o văd şi astfel... Trebuie să-ţi mulţumesc ţie ...

— Şi cîte n-am să te mai învăţ de-acum înainte! i-am i/.vîrlit falnic. Ţine minte toate iniţiativele mele bune, s-ar putea să-ţi folosească vreodată!

— Iar îţi dai aere ... De la o vreme nu-ţi mai ajunge nimeni la nas! Aici e cartierul tău general? mă întrebă după un timp. Vreau să zic .. .

— Bănuiesc cam ce vrei să zici •. . Nu, nu trebuie să-ţi faci griji, pînă la tine n-am mai venit cu nimeni altcineva ...

Andra nu comentă în nici un fel luarea mea de poziţie, oricum, nu putea fi decît mulţumită!

— Şi e veşnic atîta pustietate? Nu ţi s-a urît niciodată? • ontinuă apoi.

— Nu. De-acum înainte, an de an, vară de vară, numai aici am să te aduc. Pînă cînd vei avea optzeci de ani!

— Asta nu! protestă zgomotos Andra. Pe atunci am să liu prea bătrînă pentru aimai coborî pe plajă .. . Vii în apă?

Ne-am aruncat în valuri — erau obosite, liniştite, de-abia respirau — şi am înotat pînă departe. Andra plutea cu o desă- vîrşită graţie, îmi făcea plăcere să-i urmăresc mişcările egale, perfecte, ce aminteau de zborul unei păsări albe. Aşa Cum chipul ei pe care-1 zăream în răstimpuri, trăda o imensă satisfacţie, o uriaşă şi nedisimulată bucurie de a trăi.

Cred că la un moment dat pur şi simplu ne-am îmbătat de atîta imensitate, aşa cum unii oameni ameţesc de prea mult frumos» Andra şi cu mine ne pierdusem minţile din cauza spaţiului fără de început şi fără de sfîrşit, de albastrul intens, de verdele intens, de liniştea intensă, mi-am revenit primul, ain privit îndărăt pentru o fracţiune de secundă, ne depăr- lasem nepermis de mult, nu se mai zărea nimic, din toate părţile ne înconjurau numai valurile: mici, uniforme, imposibil de perceput direcţia pe care o aveau, căutam disperat să descopăr un punct de reper, în alte părţi blocurile sădite pe litoral devin cel mai bun ghid, aici nu zăream nimic, nu erau decît întinderile de apă, în dreapta, în stînga, înainte şi

înapoi, apa cu gust sărat, apa cu gust de plantă vie şi sălbatică, mă pregăteam s-o strig, s-o opresc pe Andra din zborul ei nesăbuit, nu, nu-mi era permis, intervenţia mea brutală risca sa deregleze mecanismul de ceasornic al mişcărilor ei, m-am luat după ea, ştiam ca ea merge într-o unică şi aceeaşi direcţie, prin urmare înainte era largul, depărtarea, poate sfîrşi- tul, îndărătul ei era ţărmul, uscatul, nisipul încins, oamenii, viaţa, începutul, m-am străduit mă menţin direcţia paralela cu a ei apoi, apropiindu-mă foarte mult de ea, pînă am ajuns un singur corp, i-am şoptit un singur cuvînt: înapoi! Andra trezită din visul ei — dar ce visase oare? — a zvîcnit abia perceptibil, apoi, de parcă ar fi ajuns la capătul bazinului, | făcut o mişcare de rotire în jos şi porni cu aceleaşi mişcări sigure, uniforme, perfecte, în direcţia din care pornisem cu mai mult timp în urmă.

— N-am să te las niciodată să porneşti singură, i-am spus mult mai tîrziu, pe plajă. Eşti imprudentă . . .

— Ţi-a fost frică?

— Da. Pentru tine.

— Pentru mine să nu-ţi fie frică niciodată. Ai uitat că eu am să trăiesc optzeci de ani?

— N-am uitat. Dar vreau să-mi promiţi că n-ai să mai faci prostii . . .

— Of, băiatu', eşti nesuferit cu toată pisălogeala asta a ta . .. N-am să te mai suport pînă la urmă . . .

— Cum vrei! N-am să te mai plictisesc! şi i-am întors bosumflat spatele. .

— Te rog să mă ierţi, se maimuţări Andra. Te rog... Te implor... Uite, drept dovadă că de-acum înainte am să fiu supusă şi n-am să-ţi mai ies din cuvînt, am să pornesc pe jos, în genunchi, pînă unde am să văd cu ochii. . .

— Of, de ştiam, nu te mai luam de nevastă . . . Aşa îmi trebuie dacă n-am cules informaţii despre tine . . .

— Deloc, deloc?!

— Ba da. Sir Stanley Mathews mi-a spus despre tine multe, multe ... Şi cum eşti, şi ce faci, şi ce gîndeşti. . . Crezi că unul ca mine se dă *pe neve* pe mîna primei venite, fie ea chiar fată de academician? Nu, nu, mi-am luat eu măsuri de prevedere ...

— Ei, de ţi-aş spune cîte am aflat şi eu despre tine . .. Dar n-am săi ţi le spun, aştept să mă conving mai întîi! dacă sînt adevărate sau nu. Iar dacă sînt adevărate, n-am să mai rămîn lîngă tine nici o clipă. Dar eu, trag nădejdea să fie simple zvonuri chiabureşti!Perfect! Asta înseamnă ca sîntem chit! Mai bine mi-ai pune ce facem diseara . . .

— Diseara . . . Diseara . . . îşi chinui ea mintea. Ai dreptate, irebuie sa ne gîndim din timp ce şi cum facem pentru a nu PC lăsa aşteptaţi . . . Detest din toată inima lipsa de cuvînt şi de punctualitate!

— Dea Domnul să fie adevărat! mi-am spus în şoaptă.

— Prin urmare astă-seară . . . astă-seară ... Ar fi ceva să mergem la *Tropicana . . .* Abia acolo ai prilejul să vezi un *llame?ico* de zile mari . . . Nu, mi-am reamintit, acolo e chelnerul acela obraznic şi prost crescut care n-a ştiut cum se servesc stridiile! Analfabetul! Păcat de banii aruncaţi pe el! . . . bventual la *Pigalle?* Acolo au nişte fete cum nu s-au mai văzut pe lume ... Se zice că de la surorile Kessler încoace, sînt cele mai grozave *strip-tease-z*use! Ţi-au plăcut şi ţie, nu-i aşa? Blonda aceea cu picioare lungi îţi cam făcea cu ochiul . . . Ai noroc că nu sînt geloasă . ..

— Vorbeşti şi tu ... Nici nu-mi plac blondele . . . Zizi are sîni de cauciuc . . .

— Zizi?! Prin urmare ştii şi cum o cheamă?

— Ce mare lucru, toată lumea ştie, m-am arătat fîstîcit. Şi să ştii că nu mai vrcţau *strip-tease*, mi-a ajuns cît am văzut pînă acum. Vreau ceva mai rafinat, mai academic . . .

— Ai dreptate, trebuie să mai schimbăm localurile, altfel ne apucă stenahoria! Ce-ai zice de *Acapulco?*

— Ar fi o idee ... Poate apare şi Elvis Pristley. . . am sărit şi eu cu o propunere.

— Cine? Pensionarul ăla? Bun pentru pipiţele de paisprezece ani! A se lăsa, băiatu', nu e pentru noi!

— La *Tropicana* nu, la *Pigalle* nu, la *Acapulco* nu! Dar hotărăşte-te odată, draga mea. îl ameţeşti de cap pe bietul John, e şi el om ... Şi nu uita, n-avem atîta benzină încît să colindăm toate localurile de pe coasta oceanului. . . Nu sîntem chiar milionari să ne permitem toate extravaganţele ... Trebuie să ne gîndim şi noi la ziua de mîine!

— în acest caz nu ne rămîne altceva de făcut. . .

— ... decît să ne petrecem seara ...

— ... să ne petrecem seara, îmi reluă vorbele, la Cofetăria nr. 1, comuna Malurile, judeţul Tulcea!

— Exact! După care ne-am apucat să rîdem ca doi nebuni.

Seară de seară eram nelipsiţi de la Cofetăria nr. 1 din

S5**Malurile, acolo unde îşi omora timpul şi intelectualitatea comunei. Fiind singura unitate de consum, aici se servea, mai cu voie, mai fără voie, şi alcool. Patronul — domnul Semîrami- dis, grec de obîrşie, era de zile mari. După pricepere şi fel de a fi mi-1 imaginam conducînd unul dintre cele mai selecte şi pretenţioase localuri din Capitală, dacă nu chiar din străinătate! Se spune că ar fi avut un restaurant la Marsilia, dar o dragoste pătimaşă l-ar fi adus în această pustietate de apă şi nisip. Localul era extrem de curat, decorat cu gust, feţele de mese aveau culori vii, seara lumini discrete creau bună dispoziţie. Domnul Semiramidis îşi procurase un televizor, avea magnetofon şi radio, ce mai, făcuse totul ca să nu te simţi la capătul lumii! Citise mult în viaţa lui, colindase prin marile oraşe ale lumii, cunoscuse nu puţini oameni celebri, ştia să povestească cu o deosebită încîntare — Andra făcuse pur şi simplu pasiune pentru el, pe mine lăsîndu-mă în seama televizorului. Măcar de s-ar fi transmis nişte meciuri mai ca lumea!**

Lumea bună din Malurile îşi făcea apariţia puţin după ora şapte. Printre clienţii de bază se număra Alexiade, tehnician piscicol, grecotei şi el, Vera — Veruşka, cum se alinta ea, oficianta sanitară, o unguroaică focoasă de undeva de prin nord şi care visa neobosită apariţia unui regizor de film care s-o lanseze peste noapte în strălucitoarea lume a celei de-a şaptea arte, ca şi cei doi tineri învăţători, soţ şi soţie, care veniseră aici într-un voit apostolat. în rest cîţiva actori ai teatrelor bucureştene, ingineri, doi, trei m e d i c i... Ne cunoşteam cu toţii între noi, cei mai mulţi veneam de ani de zile

— *Vedi Malurile e poi muori!* **se spunea deseori.**

La ora opt precis — nici un minut mai devreme, nici un minut mai tîrziu, zîmbitor şi proaspăt, în costum alb şi cu o floare de roşu intens la butonieră, apărea patronul, *boss***-ul**

— **domnul Semiramidis. Dădea mîna cu noi cu toţi, femeilor le şoptea vorbe galante, pentru bărbaţi avea pregătite de fiecare dată glume spirituale, niciodată vechi şi niciodată vulgare şi, din acest moment, localul era, practic, deschis.**

Bucatele pe care ni le servea domnul Semiramidis, de

o varietate înfricoşătoare, erau un amestec rafinat de bucătărie orientală şi occidentală, cu arome alese şi savant dozate. Aşa cum vinurile — din ce podgorii aduse? — erau nişte băuturi sublime, în al căror gust se topea soarele, vîntul şi aurul.

Aici, în localul domnului Semiramidis, am urmărit cu toţii la televizor un film australian despre caii sălbatici. Bineînţeles, subit pasionată de ei, Andra îşi dori o herghelie . . . Măcar un cal, acceptă ea pînă la urmă. în această situaţie, datoria mea era de a mă face luntre, punte, să-i împlinesc dorinţa. Din fericire domnul Semiramidis — prinzînd din zbor dorinţa Andrei — se angajă el în rezolvarea acestei suficient de dificile sarcini. Dăduse între timp cîteva telefoane, trimisese vorbă în dreapta şi în stînga, nu ştiu — în concluzie noaptea tîrziu, pe cînd ne luam rămas bun de la el, îi şopti Andrei vestea cea bună:

— Mîine de dimineaţă vă va aştepta în faţa casei cel mai frumos şi cel mai sălbatic cal pe care l-aţi văzut vreodată ...

— O, nu . . . îşi manifestă prin aceste vorbe Andra emoţia. Nu se poate ...

— Ba da, totul se poate. Dealtfel orice dorinţă a dumneavoastră este un ordin pentru mine ... După o abia perceptibilă pauză adăugă: mi-a plăcut întotdeauna să îndeplinesc dorinţele femeilor frumoase ... Oricît de absurde ar fi ele . ..

Deşi era întuneric, am simţit cum Andra se îmbujorează de plăcere. Ce vreţi, femeia tot femeie!

— Şi dumneavoastră, doamnă Andra, sînteţi o femeie tulburător de frumoasă ... Sper, domnule Manea, să nu-mi luaţi în nume de rău aceste vorbe y .

— Nu, nu, m-am grăbit să-l asigur.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, îmi încredinţă secretul în timp ce ne conducea pînă în stradă, calul e într-adevăr foarte frumos, îl ştiu bine, atît că nu e chiar sălbatic . . . Dar e ceea ce îşi doreşte doamna Andra . . . Vă doresc o noapte bună, ne ură el la amîndoi. Şi vă doresc pentru mîine o zi fericită.

Pentru el zilele erau fericite sau nefericite. Zilele care trecuseră erau, evident, nefericite, în schimb cele care urmau . . .

— Recunoaşte că domnul Semiramidis este mult mai amabil decît tine! mă somă Andra. Tu n-ai fi fost în stare

să-mi împlineşti această dorinţă, nu-i aşa?

— Nu, am recunoscut. în schimb eu te iubesc.

— Da, asta e ceva, acceptă Andra. Deşi nu ştiu dacă, la urma urmelor, domnul Semiramidis nu mă iubeşte şi el... A propos, calul o fi sălbatic-sălbatic? Nu ştiu ce mi-a venit să-i spun că aş vrea şi eu unul. . .

— Nu trebuia s-o fi făcut... Nu-mi place să fiu nimănui obligat.

— Nu fi caraghios, ce obligaţie ţi-ai luat? Faci nişte mutre de parca aş fi pretins cine ştie ce . . . Domnul Semiramidis a vrut să-mi facă o plăcere, asta e tot. Şi nu ştiu de ce vrei tu să-mi strici cheful. . .

— Te rog să mă ierţi, mi-am regretat ieşirea nesăbuită. Vreau să te simţi aici cît mai bine ... Şi orice dorinţă vei avea, am să ţi-o împlinesc . . .

— Dacă tu vrei, mai e timp să renunţ . . .

— Nu, nici gînd . . . Am fost prost şi nesuferit.

Toată noaptea am visat cai, herghelii nesfîrşite de cai ce galopau bezmetic pe plaja pustie. Vedeam animalele puternice, cu muşchii jucînd sub piele, cu coamele fluturînd, in vădind plaja de cum cobora noaptea. Ferită de privirile scormonitoare ale oamenilor, plaja devenea împărăţia fericită a cailor; zburdau, se tăvăleau în nisipul fin, dansau, se împerecheau, înotau în valurile cu apă răcoroasă . . . Era o împărăţie fericită a cailor ce, sub lumina coclită a lunii, păreau să-şi fi pierdut minţile: cîntau, rîdeau, dansau, întocmai oamenilor . . . *Apoi* cînd zorile au prins să se zvînte, basmul fără seamăn a! cailor a luat sfîrşit: o ceaţă deasă a coborît de aiurea in vădind plaja, valurile au crescut peste măsura mîngîind nisipul care mai păstra caldă urma copitelor încinse, apoi soarele sărind din adîncul mării de parcă s-ar fi sprijinit pe linia orizontului, rupse brutal ceaţa, descoperind nisipul fin, neted, în care nu se mai zăreau decît scoici şi plante de mare cu gust amar.

Trebuie să fi fost aievea tot acest vis pentru că dimineaţa, deschizînd larg geamurile, am descoperit priponiţi de gardul din faţa casei doi cai: unul alb, celălalt negru. Am trezit-o încet pe Andra şi chemînd-o lîngă mine i-am arătat caii. Şi i-am privit amîndoi minute în şir, cu teamă ca nu cumva totul să fie o iluzie.

— Toată noaptea am visat cai, îmi şopti Andra. O

noapte halucinantă a cailor ... Se făcea că de prin toate curţile oamenilor se porniseră caii . . . Sute şi sute de cai care au pus stăpînire pe plajă.. . Iar din înălţimi luna oficia această sărbătoare păgînă a cailor ...

— Dacă vreodată voi avea foarte mulţi bani, am să cumpăr toţi caii din lume ... Şi am să-i las liberi, să colii/de zile şi nopţi întinderile ... Şi n-am să îngădui nimănui să-i prindă sau să-i înhame .. .

—

Fuseseră zile de neuitat. . . Din zori de ziuă, de cum răsă- rea soarele, o porneam într-o goană nebună pe plaja imensă. Andra zbura lipită de spinarea puternică a animalului, o vedeam din cînd în cînd şoptindu-i cîte o vorbă la ureche (ce-i iot spunea, cu ce cuvinte îl fermeca?), amîndoi erau atît de Irumo^i încît mă întrebam dacă erau făpturi vii sau imagini ale unui vis fără sfîrşit. Galopam amîndoi în neştire ore în şir pînă cînd Andra se lăsa înduplecată şi opream caii lăsîndu-i i se odihnească. între timp noi ne aruncam în valurile domoa- le, Spălam de pe noi sudoarea amestecată cu nisipul fin, fărâm dragoste pe plaja albă sau ţipam isteric, aidoma pescăruşilor.

Din păcate sosirea neaşteptată a unei echipe de filmare cu vedete, cascadori, tehnicieni şi mulţimea de gură-cască ce pare de fiecare dată în astfel de ocazii, a alungat liniştea locurilor obligîndu-ne să plecăm. într-o seară ne-am strîns puţinele lucruri pe care le aveam cu noi şi fără a spune o vorbă cuiva — pentru a evita penibilele momente de despărţire — am ieşit în şosea. După o jumătate de oră, un auto- buz în rodaj a binevoit să ne culeagă.

în aceeaşi noapte, cu un tren internaţional, am plecat acasă. Regret înd marea, pescăruşii, caii sălbatici, nisipul fin şi soaiele fierbinte, serile de neuitat de la Cofetăria nr. 1 Malurile, judeţul iulcea, pe domnul Semiramidis — „patronul", plaja mgă şi pustie, valurile calme, egale, niţel obosite, tot ceea ce însemna pentru noi o mare şi imensă lericire.

IU. Peste zece zile, la începutul lunii septembrie am înaintat actele pentru căsătorie. Cu aceeaşi ocazie am tipărit şi cincizeci de invitaţii cu următorul text.

Andra Cantuhiari şi Radu Manea, studenţi, au deosebita plăcere sd va invite la căsătoria lor care va avea loc sîmbdta 12 septembrie a.c.

****Florile şi urările de fericire sînt binevenite!***

Din cele cincizeci de invitaţii mai am şi acum vreo treizeci de bucăţi. în agitaţia de atunci pur şi simplu le rătăcisem. Restul de douăzeci le-am dat, pe parcurs, unor prieteni.

— I-ai spus *profului?* am întrebat-o pe Andra în chiar dimineaţa în care hotărîsem, definitiv, totul?

— Da. I-am spus.

— A strîmbat din nas? A strigat la tine?

— Nu. Ştii bine că *proful* nu strigă niciodată. A tăcut — asta a fost singura lui reacţie! Pe care o bănuiam, de care eram absolut sigură.

— în acest caz tot ce-aveam să-i spunem, unul sau celălalt, a fost spus...

— Da.

— Eşti convinsă că n-ai să regreţi?

— Nu. N-am să regret.

— Perfect. în acest caz totul e în ordine. Nu ne mai rămîne decît să ne vedem de ale noastre. Şi dacă o fi să avem noroc ... am pus-o în gardă.

— Nici nu ştii, băiatu[5], ce te-ateaptă de-acum înainte . .. Ţi-a pus Dumnezeu mîna în cap!

— Mie-mi spui?!

Am înaintat actele, apoi ne-am văzut fiecare de treabă. Ne-am reîntîlnit seara, după ce luase sfîrşit antrenamentul meu. De astă-dată Andra venise pe jos.

— Ce s-a întîmplat? Unde e *Mercedes*-ul prezidenţial? mi-am bătut intenţionat joc de ea.

— Gata! Nu mai e. Va trebui să te obişnuieşti şi fără el. în fond tu ai umblat cea mai mare parte a vieţii pe jos . ..

— Evident. Subsemnatul n-am făcut parte din *touî-Pans!* Eu am fost lucrător, pălmaş...

— Las[5] că te-nveţi tu cu binele, nu-mi fac griji!

— Evident. A propos, *profu!* a trecut la represalii?

— Nu. Eu am hotărît aşa. Mi-ar fi displăcut, cerîndu-i maşina, să fiu eventual refuzată. Şi începînd de astăzi n-am s-o mai folosesc niciodată!

— Bravo! am aplaudat-o zgomotos. Nici n-avem nevoie de ea, noi sîntem tineri, avem picioare viguroase, ce să ne mai tot tîrîm hoiturile în nişte împuţite de maşini capitaliste?!

Pentru a fi cît mai convingător, am izbit de cîteva ori cu putere într-un muşuroi de furnici.

— Aşa! Să nu mai rămînă nici o fărîmă din ea! Praful şi uitarea s-o înghită!

— Ce ţî-au făcut bietele furnici de te arăţi atît de pornit împotriva lor?

— Iată-te ajunsă luptătoare şi pentru binele furnicilor! Ai o sumedenie de avînturi eroice!

— Am! Ce e drept, am!

— Prin urmare cu maşina am terminat-o, i-am spus in timp ce treceam alene prin parc. După asta ce urmează?

— în clipa în care am să fiu soţia ta, plec de acasă. Pînă atunci îi mai ofer *profului* **posibilitatea de a se răzgîndi. De a renunţa la orgoliul care pur şi simplu îl orbeşte.**

— în acest caz unde vom sta? am întrebat cu totul caraghios.

— Nu ştiu. Vom dormi aici în parc, tot zicea aseară la *teve* **că vom avea o toamnă caldă şi prelungă.**

— Ce-ar fi să ne alegem de pe-acum *apartamentul?* **Ştiu**
într-un loc mai retras trei bănci. Prima ar putea fi camera de zi, a doua camera mea de lucru, ,iar a treia — budoarul! Ce zici, eşti de acord? *f*

— De acord. Uite cît de simplu a fos totul!.spuse Andra după ce am pătruns în camera de zi. Stai puţin, domnule, dar unde e dormitorul?

—* Nu-i! am bîiguit speriat, am uitat tocmai esenţialul!
Una din două: ori regîndim întreaga organizare a aparta
mentului, ori mă duc şi mai fur de pe undeva o bancă! Alege.

— Stai, băiatu\ nu te mai agita atîta, o descurcăm noi pînă la urmă. De fapt te-ai întrebat unde vom sta?

— Da . . . Nu . . . Nu ştiu cum să spun .. .

— Nu te mai chinuisă inventezi ceva, nici eu nu m-am
gîndiţ.. . Cine şi-ar fi imaginat că în impozanta vilă Can- (uniari nu se va găsi un locşor şi pentru noi

doi. . .

— Ai mei au doar două camere, dar dacă e nevoie, îi conving eu să ne cedeze una dintre ele.

— Gestul tău e impresionant, aplaudă Andra, dar nu-1 pot accepta. Nici tu nu ai voie să-l accepţi. Trebuie să ne tasim o casă numai a noastră. Nu vreau să mă simt obligat faţă de nimeni. E şi principiul tău, nu-i aşa?

— Da, e foarte bine. Ne descurcăm noi. Chiar astăzi am ,i-l rog pe Sir Stanley Mathews să-mi aranjeze ceva: un apartament, o garsonieră, ceva acolo, decomandată acceptăm orice...

— Nici gînd, nu accept orice, nu vreau rămăşiţe — asta i ţi intre bine în cap! Da?

— Da, perfect de acord!

A doua zi sau poate într-una din următoarele, bătrînul Manea m-a cules tocmai cînd mergeam s-o întîlnesc pe Andra şi mi-a şoptit ca vrea să-mi vorbească. Eventual amîndurora.

— Asta nu se poate, i-am spus. Noi înfiinţăm o familie nouă, alcătuită pe alte principii decît cele care conduceau vechea societate, prin urmare orice încercare de influenţare este sortită de la bun început eşecului. Dar, cu titlu informativ, acceptăm o extrem de scurtă întrevedere!

Acesta era stilul obişnuit al discuţiilor dintre bătrînul Manea şi mine. Prieteni la cataramă de cînd mă ştiu. Şi-a! dracului să fiu dacă nu era mai bine aşa, decît acele relaţii îngheţate, false, protocolare, bune numai pentru duşmani!

— Mă rog, mă rog, se poate şi aşa.

— Vino, domnule Manea, n-aş vrea să fim aşteptaţi.

— Ce-ar fi să luăm nişte flori? Mi se pare că se mai ga« sesc prin casă cîteva garoafe . . .

— Nici vorbă! Flori în fiecare zi! . . . Cine ştie ce-ai fi în stare s-o mai înveţi . . . Categoric nu!

Bătrînul Manea spuse ,,daª ca să-mi facă pe plac, dar cînd am întîlnit-o pe Andra dumnealui a făcut ce-a făcut (probabil se pricepea şi la minuni!) şi a scos un buchet de irezii. Andra a leşinat de emoţie, a trebuit să chem salvarea, i s-a făcut respiraţie artificială, a

venit poliţia, armata, aviaţia şi cavaleria să vadă ce se întîmplase» cu dulcea domniţă Cantu* niari! In timp ce eu făceam spume la gură:

— Bravo, domnule Manea, frumos m-ai mai jucat! Şi să mai am încredere în dumneata! Gata, s-a terminat, între noi doi nu mai există nimic de-acum înainte!

— Eşti cel mai grozav domn pe care l-am cunoscut vreo* dată, îi şoptea Andra timidului domn Manea, în timp ce eu, precum un căţeluş, mă învîrteam pe lîngă ei. Nici nu ştii co bucurie mi-ai făcut... Dacă ar fi să mă las după dumnealui — dumnealui ăsta eram eu! — n-aş avea nici măcar o iloari în casă . . . Tipul e rece, indiferent, dur, vai de părinţii care l-au adus pe lume . . . De-acum înainte numai pe tine am sa te iubesc . . .

Şi bătrînul Manea tăcea, ba l-am mai surprins şi dîndu-ţj ochii peste cap de fericire. Probabil avea de gînd să ros teasc* şi el ceva astfel de dulceţuri pentru că îi zărisem rotiţele din cutia craniană rotindu-se cu o viteză ameţitoare, semn de ma» \iină activitate, de aceea i-am tăiat avîntul şi am încercat •.i-mi recîştig drepturile! Cu orice preţ!

— Aşa nu se mai poate! Un singur cuvînt — unul singur :iacar, şi am să trec la represalii. Eu nu glumesc . . .

— îl auzi, Toni? mi-am auzit iubita. îl vezi cum mă mai ■ liinuie. Şi asta zi de zi şi ceas de ceas . . . Nu-1 lăsa . . .

Bravo, ajunsese să-i spună şi Toni! Şi mama, după patruzeci de ani de convieţuire paşnica, îi zicea tot Anton. Ce ţi-e
i cu tineretul ăsta!

— Ai să vezi ce-are să-mi facă după ce voi rămîne numai
ii el, continuă imperturbabil tovarăşa, mă întreb dacă n-ar ii mai bine să-mi văd de drum cît mai e vreme . . .

— Nu e nevoie, plec singur! Nu suport să se rîdă de mine! Iar dacă dumnealui e cel preferat, eu nu am ce să mai pun! i-am plătit obrăznicia de adineaori.

După toată această hîrjoneală ne-a apucat pe toţi trei nea şi cum tocmai se ivise în drumul nostru un bar de zi, i am găsit altceva mai bun de făcut decît să intrăm şi să

ne ■i^ăm corupţi de bătrînul Manea.

— Sînteţi invitaţii mei. Beţi tot ce vă poftește inima! Ca să mă răzbun, am comandat (deşi Andra trebuia s-o fi

i acut) gin *High* & *Dry*, numai de-al dracului, să-l secе la bu- unare! Aş! Probabil că abia dăduse marea lovitură, că l-am .r/.ut scoţînd din buzunar o legătură de bani cît toate zilele.

— Doamne mare! m-am crucit sincer. De unde ai toţi banii ii.i? Ai spart cumva o bancă?

— Nu, tinere! Nu-mi stă în caracter! Aşa cum dumitale • 11i-ţi stă în caracter să deschizi ochii unde trebuie: ,,azi la ' *cc* un leu depui, mîine el va scoate pui!“ Nu cunoşti deviza, " ai auzit de ea?!

— S-ar putea să fi auzit, nu ştiu precis. Dar spune-ne odată r tot învîrţi banii ăia în faţa noastră, ce gînduri ţi-ai făcut

■II ei? Nu cumva vrei să ne cumperi?

— Lasă că vă spun eu mai tîrziu. Ce-ar fi, iubito, să-i pui la tine în poşetă? N-aş vrea să-i pierd cumva . . .

— Ascultă, bătrîne, am explodat pe dată, ceea ce ai ho- uiiît dumneata să faci nu e deloc frumos! Şi nu-ţi şade bine! i ine ţi-a suflat că ne-ar interesa banii tăi? N-avem nevoie

• le ei, nu-i aşa? am întrebat-o pe Andra.

— într-adevăr, Toni, nu avem nevoie de ei . . . Şi nu-i n.ii tot juca la vedere, s-ar putea să tenteze pe altcineva . . .

Toni iubitule, un sfat înainte de a bea: să nu încerci să mai faci treburi din astea, da? Uite, îţi promit, dacă va fi cîndva să avem foarte mare nevoie de bani, pe tine am să te caui primul. Dar pînă atunci, nu ...

— Eu am fost bine intenţionat, bătu în retragere bătrînul Manea. Dar dacă pe voi vă deranjează ... şi-şi vîrî banii înapoi în buzunar. A propos, rămînem prieteni, nu-i aşa?

— Se poate altfel, Toni? şi aplecîndu-se uşor spre el îl sărută pe obraz.

Cum să n-o iubeşti pe Andra şi cum să nu-1 iubeşti pe bătrînul Manea cînd îl vezi şi cînd îl auzi? Am dat ginul din- tr-una peste cap (deşi ştiam că Andra va face zîmbre văzînd cum beau) şi am mai comandat un pahar.

— Copii, credeţi-mă, am făcut-o bine intenţionat, continuă să-l mustre conştiinţa pe bătrînul Manea.

Ce tot îi dădea înainte cu buna intenţie, de cîte ori avea de gînd s-o mai repete? Şi dacă nu se astîmpăra, zău că era păcat de *High & Dry.*

— Draga mea, noi te iubim cu toţii. Şi cu toţii vrem să fii fericită. Cu totul fericită, nu numai pe jumătate cum eşti acum ... Citesc pe chipul tău asta ... Ce-ar fi să mă laşi pe mine să mă ocup niţel de fericirea ta?

— Of, bătrîne, eşti pisălog, l-am certat, treaba asta îmi aparţine mie... Nu-mi fă concurenţă neloială, rişti să ne certăm ...

— Are dreptate fotbalistul meu, rosti Andra. Rar, dar acum a spus un mare adevăr. Lasă, Toni, totul are să fie bine pînă la urmă ...

— A propos, am uitat să vă spun ... Am un unchi, un tip greu la viaţa sa ... Nici nu-1 ştiu prea bine, de-abia l-am întîlnit cje două-trei ori în viaţă ... Era miliardar, săracul... Şi nici nu ţi-ai fi imaginat, dar pe nepusă masă a închis ochii lăsînd banii fără stăpîn!

— Iar o luăm de la început? l-am tras de mînecă. Am să regret cumplit că te-am luat cu mine ...

— Şi, deştept cum a fost o viaţă întreagă, domnul acesta miliardar mi-a lăsat şi mie o valiză plină ... Ce era să fac, s-o refuz? De asta mă mişc azi mai în voie ... Uite ce, m-am gîndit la o mică căsuţă pentru voi... două camere, bucătărie, baie etc. etc.

— Faci şi tu pe miliardarul, scumpule? se alintă Andra. Nu ,u alură, crede-mă, eu am cunoscut cîţiva la viaţa mea . . . Autentici! ... Tu n-ai stil...

— Naiba să vă ia de tineret încăpăţînat şi imposibil! strigă revoltat bătrînul Manea. Vreţi să faceţi totul după voia voastră ... Nu poate omul să vă facă nici măcar un bine ... De asta o să mergem cu toţii de rîpă!

— Dacă ai să-i semeni lui Toni, îmi spuse Andra, totul va fi în ordine! Dar acum hai să mergem, e tîrziu, dacă nu citesc măcar cîteva pagini în seara asta, mîine mă aşteaptă ru- >inea lumii.

Bătrînul Manea achită consumaţia lăsînd un bacşiş imperial şi, înainte de a se ridica, ţinu să ne asigure de

dragostea
)i devotamentul său:

— Probabil fiu-meu ţi-o fi împuiat capul cu o mie de prostii... Ei bine, află că sînt adevărate ... Reţine, iubito, un singur lucru: n-am regretat niciodată nimic din ceea ce am făcut. Nu e rău să vă ţineţi şi voi de acest sfat... Şi mai e
ceva . ..

— Dacă nu sînt sfaturi, te ascultăm, altfel nu!

— Un singur cuvînt doar: orice ar fi, orice vi s-ar întîmpla, la noi se va găsi un loc pentru voi, o vorbă bună ca şi un buchet cu flori. Asta e tot. Şi-acum să mergem.

Ne-am descotorosit în două clipe de bătrînul Manea şi ne-am mai omorît vreo jumătate de oră prin parc admirînd stelele, ce mai, eram tineri, aveam şi noi dreptul la aşa ceva.

— Cred că n-ar trebui să-ţi spun aşa ceva, e lipsit de eleganţă, de bun simţ ceea ce fac acum, dar vreau să ştii că îl iubesc nespus de mult pe Toni... Aş fi vrut să am un părinte ca şi el. Nu, nu-1 condamn pe *prof*, el nu poate fi decît ,işa cum este; aşa a fost şi el, şi tatăl lui şi tatăl tatălui lui, mată stirpea asta de bărbaţi înţelepţi dar reci. De aceea, cred, femeile n-au fost cine ştie ce fericite... Ei bine, eu n-am sa mă sacrific pentru nişte principii sublime cărora, sînt convinsă, n-am să le pot face faţă. De asta vreau cu atîta încăpă- ţînare să fiu fericită. Cu tine împreună, iubitule... Şi nu mai fă mutra asta geloasă, Toni e un bărbat care merită să lie adorat. Şi-acum hai să mergem, vrei să nu mai dorm toată noaptea?

Ne-am despărţit la capătul străzii, evitam astfel o posibilă întîlnire cu *pro ful,* n-aveam nici un chef să dau ochii cu el, prea era încărcata atmosfera, era de preferat sa rămînern fiecare în terenurile noastre!

Peste trei zile, sîmbătă, aşa cum ne stabilisem, Andra şi cu mine ne-am căsătorit. în momentul în care ofiţerul de stare civilă ne-a întrebat pe fiecare de numele pe care vrem să-l purtăm în viitor, am observai la viitoarea mea soţie o uşoara ezitare: se gîndea oare la şirul lung, nesfîrşit, al familiei Cantuniari căruia acum, într-o clipă, îi întorcea spatele? Se gîndea la suferinţa de nesuportat pe care o

producea astfel profesorului Cantuniari? Se întreba dacă acesta avea să supravieţuiască loviturii primite? Se mai gîndea oare dacă viitorul merita acest sacrificiu al ei?

Eu la ce mă gîndeam în acele clipe? Uite asta îmi scapă, nu reţin dacă fusesem impresionant de eveniment — nu suficient de cu fast, mi-am zis atunci, sau, dimpotrivă, mă gîn- disem la meciul nu tocmai uşor de a doua zi. S-ar fi căzut poate să-l rog pe Sir Stanley Mathews să mă scutească de meciul de duminică, meritam şi eu atîta, uitase că aveam o rezervă? putea să joace Luca, ^dar se ţinuse zile în şir de* capul meu ca să accept: era un meci de maximă importanţă, de el depindea dacă ne calificăm în semifinalele campionatului; european universitar. Am acceptat, ce era să fac, nu-1 puteam lăsa tocmai acum în izbelişte, în fond zilele nu intrau în sacj tot nu plecam peste ţări şi mări în voiaj de nuntă aşa cum plecaseră odinioară, probabil, părinţii mei. Alţi oameni, altei timpuri! Drept recompensă pentru înţelegerea mea, Sir Stanley) Mathews se dădu peste cap şi-mi făcu o surpriză pentru care aveam să-l cert multă vreme după aceea — deşi el făcuse ceea, ce făcuse cu cea mai bună intenţie. Apelînd la relaţiile sale nemaivăzute, bizuindu-se pe popularitatea de care mă bucuram în lume, aranjă să apară în ziarul local, în chiar ziua meciului, o fotografie de tineri însurăţei făcută la ieşirea de la ofiţerul stării civile. Remarcasem eu că erau doi fotografi, dar nu mi-ar fi dat prin cap că unul dintre ei era în misie specială, trimis de antrenor! Dimineaţa, de cum am deschis ziarul, în pagina a treia — magazin duminical, mi-am în- tîlnit chipul surîzător (niţel tîmp, mi-am zis în taină) iar lîngă el, cel al Andrei. Textul, pesemne, fusese întocmit pe îndelete de Sir Stanley: „Ieri a avut loc căsătoria unui cunoscut sportiv al echipei universitare din oraşul nostru. în faţa ofiţerului stării civile s-a prezentat Radu Manea, portarul echipe! studenta în medicină Andra Cantuniari. Urăm tinerilor I .isătoriţi multă fericire! Şi izbîndă pe stadion!"

— Te rog să crezi că nu am nici un amestec în porcăria ista ... De-aş fi ştiut...

Era pentru prima dată cînd o vedeam pe Andra atît de turioasă: pălise, nările îi tremurau, fruntea i se acoperise de i»roboane de sudoare. Instinctiv am cules de pe masă un pahar, I am umplut cu apă şi i l-am întins.

— Nu m-am gîndit la tine. Dar aş fi dat orice ca această lotografie să nu apară ... Ştiu, antrenorul tău a vrut să ne lacă o plăcere, nu-1 pot condamna, nu-i pot explica că această lotografie poate provoca un nou infarct...

Şi eu mă gîndisem la acelaşi lucru, mai cu seamă din pricina lolului total neinspirat în care fusese compus textul explica- liv: Radu Manea, *cunoscutul sportiv* **. . . Iată pentru cine-şi renegase Andra strălucita familie: pentru un pîrlit de fotbalist! Pentru prima dată am încercat un sentiment, nu de ruşine ii de jenă pentru faptul că lumea nu mă judeca decît pentru siguranţa cu care apăram şuturile ca şi pentru robinsonadele mele destul de inspirate! Dacă** *pro ful* **avea să vadă fotografia din ziar — şi vor fi destui care-i vor atrage atenţia, nu e exclus să se întîmple din nou o nenorocire. Ceea ce îmi era cu totul neplăcut, pentru că nu mă simţeam întru nimic vinovat. Din fericire Andra n-a pus o clipă la îndoială cu- vîntul meu. Aşa cum, tot din fericire, teama noastră s-a dovedit neîntemeiată: boala nu s-a repetat, cel puţin pentru moment. Cu timpul, trăgeam nădejdea,** *proful* **avea să uite. Ori să încerce măcar să uite!**

Nu i-am reproşat nimic lui Sir Stanley Mathews, mai mult ca sigur în condiţii normale mi-ar fi făcut o deosebită plăcere atenţia lui, chiar şi aşa, personal, simţeam o reală satisfacţie. După masă, cînd ne-am reîntîlnit la stadion, l-am surprins cercetîndu-mă cu atenţie, voia să vadă, pesemne, dacă a avut rost să insiste pentru participarea mea la acest joc, dacă nu cumva ravagiile nopţii de nuntă se pot citi pe chipul meu, dacă nu-mi pierdusem condiţia fizică, dacă eram în formă ...

— Nu trebuie să vă faceţi griji, Sir, totul e cum nu se poate mai bine ... Victorie!

Era urarea pe care ne-o făceam cu toţii înainte de meci. Şi pentru mai multă siguranţă ridicam şi două degete în formă de V. Ce mai, eram băieţi citiţi, d-aia eram universitari!

Ambiţioşi şi viteji ca întotdeauna, i-am făcut arşice pe pi lonezi, unul ca şi altul ne-am străduit să dăm tot ce aveai mai bun în noi, încît pînă la sfîrşitul meciului

i-am stors cl vlagă şi pe spectatori! Nu ştiu să-i mai fi văzut aplaudîn* atîta, nu ştiu dacă i-am mai auzit vreodată scandînd in,i îndelung numele meu — evident la asta contribuise şi foto grafia apărută în dimineaţa aceea. N-ar fi fost de mirare *t* **acel puternic „Manea! Manea!“ urlat din zeci de mii de piep turi, să se audă pînă departe, poate chiar să se strecoare p vreun geam uitat deschis, pînă în sanctuarul** *profului.* **Cărui, îi marcam astfel un gol de toată frumuseţea!**

— Aşa e de fiecare dată? m-a întrebat Andra, vădit emo ţionată, la sfîrşitul meciului.

— Aşa cum? am provocat-o pentru a-i smulge mărturisiri detailate.

— Adică lumea se pierde de fiecare dată atît de mult ci firea? Cam multă isterie . . . Apoi dîndu-şi seama că afirmaţii ei era riscantă, mai ales în acel moment, adăugă: dar mi-l plăcut. Iar tu, iubitule, ai fost de-a dreptul senzaţional.

— Nu-i aşa? Chiar ţi-a plăcut?

— Te mai îndoieşti? Şi pe treaba asta, diseară, am să tc corup oferindu-ţi o masă ca-n poveşti!

— Ce-ar fi s-o amînăm? Diseară Sir Stanley şi cu băieţii ţin să fim împreună ... Vor să ne sărbătorească ...

Sub duşul fierbinte fornăiam de plăcere ca o balenă. Eranţ ca nimeni altul de fericit: cîştigasem meciul de fotbal cu dracii ăia verzi-portocalii din Varşovia şi mă însurasem cii cea mai frumoasă fată din nordul sud-estului Europei: Andra Cantuniari! în afară de asta peste cîteva luni terminam facultatea, deveneam inginer — ce mai, toată viaţa mi se aştern ea superbă la picioare!

— Ghinionistule! îşi rîseră de mine băieţii. Aseară ai fost pus la post, nu-i aşa? Sir Stanley o fi lămurit-o pe drăgălaşa doamnă Manea să nu-şi pretindă drepturile tocmai în noaptea nunţii, da sau nu?!

Bancuri de liceeni întîrziaţi, dar nu m-am simţit o clipă jenat de ele. în fond şi eu aş fi procedat la fel. Am protestat de formă:

— Nu e cum credeţi voi...

— Las’ că ştim noi cam cîte parale valorezi dumneata .. . Nici o grijă, o s-o „informăm[f<] noi pe doamna Manea . . .

Băieţii ar fi fost în stare să scornească cine ştie ce poveşti, puşi pe bancuri cum erau. Trebuia s-o previn pe Andra să nu le creadă toate spusele.

— Ce-ar fi s-o scutiţi pe nevastă-mea de toate aiurelile voastre ... Ea e altfel de temperament... e fată de academician, am adăugat vrînd să fiu cît mai convingător.

— Tipul se teme, are păcate pe conştiinţă! mă provocă în (ontinuare La Guardia, centrul înaintaş al echipei. Dacă iu plăteşti, te dăm una, două de gol!

— Plătesc, plătesc tot ce vreţi voi! le-am strigat în timp re o ştergeam de sub duş. Milionul de dolari e al vostru!

— Nu e de datoria noastră să vă atragem atenţia, doamnă Manea, dar acest cavaler... şi La Guardia (alias: Ion Grad!) se lansă în bancuri de adormit copiii.

— Andra, scumpule, acesta e numele meu — îl avertiză soţia mea, prietenii soţului meu sînt şi prietenii mei!

— Eşti foarte drăguţă, Andra, acceptă gestul de camaraderie La Guardia. Ştii ce, hai mai bine să bem un pahar ...

Şi cu asta La Guardia se potolise, Andra ştiuse să şi-l iacă aliat; în rest cei mai mulţi dintre băieţi o cunoşteau de mult. Tocmai de asta o şi întrebasem în noaptea trecută, înainte de a adormi:

— Ce-ţi veni să te legi tocmai de mine, atunci demult, în Franţa? Am încercat să găsesc o explicaţie, dar nu m-a tăiat capul! N-ai vrea acum, chiar dacă zarurile au fost aruncate, să-mi oferi pe tavă adevărul?

Nu, jur!

— M-am legat de tine din prea multă dragoste. . . Nu pentru tine, evident. .. Am fost şi sînt îndrăgostită la nebunie de locul acela de la capătul continentului, de Mont Saint Michel. . . Eram acolo pentru a treia sau a patra oară, îi cunoşteam drumurile, casele, steagurile care pluteau în bătaia vîntului, zidurile, zgomotele, culoarea cerului de deasupra, nuanţele de verde ale copacilor, forfota tulbure a turiştilor de sfîrşit de săptămînă, zidurile groase de cetate cu contraforturi rotunde, uriaşe, biserica suspendată pe înălţimi, sunetul

de nedescris al orgii celei mari la care mi se părea că venise să cînte însuşi domnul Johann Sebastian Bach, şi acele fără de număr mici magazine de amintiri, sutele de fotografii, pliante, suveniruri, casele cu acoperişuri verzui, străzile înguste, în pantă, mirosul de apă, de depărtare, de peşte, de albastru, de benzină arsă, miile de maşini acoperind orice spaţiu disponi bil, plaja îngustă supraaglomerată de autocare în toate culo rile lumii, florile sălbatice galbene ca şi brusturii, turmele dt oi păscînd iarba săracă, cerul, norii, oamenii, micile bistrouri în care am băut de atîtea ori vin roşu, greu, omletele acele;i uriaşe cum numai la Mont Saint Michel le poţi găsi, localul doamnei Poulard, regina omletelor, străvechea patroană a restaurantului, a cărei înfăţişare o mai descoperi astăzi pe firma mîncată de vreme şi ploi învîrtind o tigaie uriaşă deasupra unui foc de butuci, păstram amintirea tuturor tăviţelor, farfurioarelor, cănilor, paharelor lucrate din aramă, aşa cum Mont Saint Michel mai însemna pentru mine un gest de orgoliu uman ridicat la capăt de lume; prea i se păruse tristă omului landa aceea fără de sfîrşit, prea minimaliza forţa, fantezia şi imaginaţia lui, landa fără de sfîrşit după care urma întinderea fără de sfîrşit a oceanului, şi-atunci omul a ridicat această minune fără de seamăn în care a îngrămădit tot ce ar putea mărturisi cuiva, peste veacuri, despre viaţa sa, iar în vîrf a înfipt! turla acea falnică pe care o zăreşti de la cele mai mari depărtări ... Cineva a spus de Mont Saint Michel că e cel mai sublim poem al pietrelor ridicat de mîinile omeneşti! . .. E aşa ... Dar chiar dacă n-ar fi aşa, pentru mine însemna enorm de mult, era una din oazele mele de frumos, de pur, de imens! ... Şi, bruscă, apariţia ta acolo, mi se părea că o pîngăreşte ... Te ştiam, te văzusem de mai multe ori, ştiam ce faci, cine eşti, te văzusem de mai multe ori la restaurant, zgomotos şi uşuratic, nu reuşeam să înţeleg ce cauţi tu acolo, te bănuiam asemănător multora dintre voi, goi şi reci la tot ce e frumos, de asta m-a enervat apariţia ta acolo, te bănuiam trimiţînd ilustrate în patru colţuri ale lumii: „Eu Popescu Vasile iată-mă-s şi aci!", alergînd apoi să cumperi toate ţi- găniile posibile! Am avut o colegă la primară, nu prea deşteaptă, de asta s-a

şi lăsat de şcoală, nu ştiu ce-a învîrtit între timp dar am reîntîlnit-o peste ani ca solistă de muzică populară, vedetă extrem de bine cotată pe piaţa internă, mult prea deseori plecată peste hotare! într-o seară, la o petrecere, adusă de cineva, şi-a făcut şi ea apariţia, nu-ţi mai spun că a fost regina acelei reuniuni, se învîrteau care mai de care în jurul ei, individa povestea neruşinat tot ce făcuse în ultima vreme, pe unde umblase, pe cine cunoscuse, ce cadouri primise de la unul sau altul, cînd am ajuns una în faţa celeilalte a făcut un gest de parcă şi-ar fi interogat amintirile, mă cunoştea de undeva, părea să spună, apoi a catadixit să-mi zîm- bească, „ce mai faci, dragă?", îmi venea s-o cîrpesc, tîrziu, pe jumătate beată, mi s-a confesat: „dragă, sînt sfîrşită, nu mai pot, toţi trag de mine, toţi mă vor, dar eu sînt obosită, nu fac **altceva decît să colind lumea asta de curvăsărai, imagi- nează-ţi, anul acesta am fost de trei ori în Franţa, de două ori** in **Germania şi Olanda, nu mai pot, nu mai vreau, umblu** peste tot **pînă-mi rup tocurile la pantofi, umblu şi nu văd altceva decît biserici, toate la fel şi toate nu prea grozave, m-am săturat, îţi spun!" Ei bine, m-am gîndit să nu fii şi tu unul ca ţoapa de colega mea, de asta m-am luat de tine,** voiam **să te scot cît mai repede din împărăţia mea, nu era pentru tine, tu nu vedeai nici pescăruşii, nici cerul, nici depărtarea albastră, nu auzeai nici sunetele orgii, nu descopereai culorile pietrelor sau parfumul florilor, locul tău era altundeva, de asta mi-am bătut joc de tine . . .**

— **Atît? am întrebat-o într-un tîrziu.**

- Atît. Apoi mi-am dat seama că mă înşelasem în ceea ce te priveşte, regretam faptul de a te fi judecat greşit.. .

— **Nu te hazarda cu presupunerile, am provocat-o, de unde ştii dacă nu te-ai înşelat ulterior, dacă nu sînt şi eu unul din ăia cu minge de fotbal în loc de cap?!**

— **Aş vrea să' mergem împreună la Mont Saint Michel.** Cît **mai curînd ... Aş vrea să închid ochii şi, ţinîndu-te de mînă, să mă trezesc dintr-o dată acolo ... Să te ajut să descoperi ceea ce am descoperit şi eu acolo ... Să vezi ce am** văzut şi **eu acolo ... Să încerci şi tu fericirea mea . . . Dar de** iubit, **pe** tine te **iubesc, băiatu'!**

De **cum** ne-am aşezat **la** masă **Sir Stanley Mathews a ţinut** sa **asigure o atmosferă de mare sărbătoare. Ai**

cărei protagonişti eram noi. Din fericire discursul a fost scurt şi suficient de **decent, altfel m-aş fi sculat de la masă şi aş fi trecut în celălalt salon.**

A **fost o seară extrem de plăcută: s-au ţinut nenumărate toasturi, s-a cîntat, s-a dansat — evident Andra a fost aleasă regina balului, polonezii aflînd şi ei despre fericitul eveniment s-au străduit să fie la înălţime, băieţii aceia blonzi, înalţi şi atletici, au dansat pe rînd cu Andra, unul dintre ei ştia cît de cît românește, pe deasupra era şi el student la medicină — drept urmare m-am văzut neglijat cu totul. Ca să nu rămîn şi eu mai prejos toată seara i-am făcut o curte îndrăcită soţiei antrenorului polonezilor, se numea Jadwiga, celălalt nume nu i l-am mal reţinut, prea era dificil ca să-mi încarc memoria cu el mai ales că, pentru prietenie, blonzii au pretins să facem o seară cu** *vodka-Wiborowa!* **Pînă la urmă a ieşit o petrecere ca-n poveşti, am băut cu toţii de era să nu ne mai recunoaştem, dar ia să văd cui îi dă mîna să ajungă în semifinala campionatului european universitar! Tîrziu, pe la trei, pe la patru — se lumina deja bine de ziuă — conduşi de ambele echipe ca şi de cîţiva credincioşi suporteri, am pornit spre casă. în frunte Andra cu medicinistul ei, apoi eu la braţ cu Jadwiga şi nu mai ştiu cum, iar după noi poporul!**

Fiindcă veni vorba de casă, în urmă cu două zile, printr-o miraculoasă coincidenţă, am rezolvat şi această spinoasă problemă. Un văr de-al meu, fiul unchiului Alexandru, inginer petrolist, pleca pentru doi ani undeva în Africa. Luîndu-şi cu el şi soţia, profesoară de engleză, neavînd copii, casa rămî- nea goală. Aflînd de treaba asta m-am oferit să le-o păzesc pînă cînd aveau să revină. Dinu Manea, văru-meu, a fost întru totul de acord, copilărisem împreună, ne ştiam foarte bine pentru ca să-i treacă prin cap chiar şi un singur minut că aş vrea să-l fentez cumva. Drept urmare, de pe o clipă pe alta, m-am văzut posesorul unui apartament cochet, mobilat cui gust, din care nu lipsea, cred, absolut nimic. Doar noi.

— Unde mă duci? Ce faci pe misteriorul? mă tot pisa Andra în timp ce ne îndreptam spre casa lui Dinu Manea.

— Ai răbdare. Cu cît va fi răbdarea mai mare, cu atît şi surpriza va fi mai plăcută, am făcut pe filozoful. Tot

ce-ţi cer e să ai încredere în mine.

— Cine ştie ce nasolie de surpriză vrei să-mi faci[1] Pro-1 babil să-mi arăţi fotografia în mărime naturală a lui Bec- kenbauer! Sau un *poster* cu echipa de aur a lui *Leeds United!]* Astea le spusese ca să-mi mai taie din avînt. Dar nici eu nu i-am rămas dator:

— Te înşeli, domniţă, vreau să-ţi demonstrez că şi un amărît de fotbalist se poate ridica la înălţimea morală a unui Todiraşcu! Drept urmare astăzi am să-ţi ofer raiul pe pă- mînt!

Andra n-a crezut povestea asta cu raiul, e prea lucidă să creadă tot ce i se spune, dar pusă în faţa evidenţei, s-a dat bătută. Faptul că nu era casa ei o privea mai puţin, pentru moment era o soluţie cum nu se poate mai bună.

Cora şi Dinu Manea au rămas încîntaţi de Andra, regretau că trebuiau să plece de îndată, ne-am spus cu toţii lucruri fru- moaşe, am golit împreună cîteva sticle dintr-un vin bun pe care l-am adus eu, femeile şi-au dat sfaturi, Dinu m-a plimbat p in toată casa explicîndu-mi fiece obiect, predîndu-mi hîrtii, chitanţe, acte. A doua zi plecau spre Bucureşti (de unde aveau să ia avionul), iar eu deveneam stăpînul casei. Prin urmare aveam unde s-o primesc pe Andra, dragostea noastră îşi găsise cuib, totul era cum nu se poate mai frumos!

Sîmbătă la zece, împrumutînd maşina lui Sir Stanley Mat- hews, am aşteptat-o pe Andra în faţa casei ei. De astă-dată nu m-am mai temut de o posiblă întîlnire cu *pro ful*, nici nu voiam s-o aştept, retras undeva pe o străduţă lăturalnică. La zece fix, cu un geamantam mic în mînă, Andra a apărut pe poartă. I-am ieşit în întîmpinare, i-am oferit un buchet de trandafiri roşii, apoi, luîndu-i valiza, am condus-o la maşină, în clipa în care urcam şi eu mi s-a părut că la etaj perdeaua a dansat pentru o fracţiune de secundă. Deşi, poate, mi s-a părut doar mie. Oricare ar fi fost adevărul, Andra, şi odată cu ea şi eu, începeam o viaţă nouă. Numai a noastră.

— Ce e nou? am întrebat-o de parcă ne-am fi întîlnit cu totul întîmplător.

— N-are rost să mai discutăm. Totul e ca mai înainte. N-a vrut să renunţe la ideile lui! . . .

— Era acasă?

— Nu ştiu. în dimineaţa asta n-am mai simţit nevoia să urc la el. Dacă a plecat, putea s-o facă prin ieşirea de servici, fără să mai aflu eu . . . Dar el n-ar face una ca asta niciodată!

— Ml s-a părut că-1 văd ascuns după perdele, i-am mărturisit deşi, imediat după aceea, mi-a părut rău. Nu ştiu dacă acest gest neaşteptat al *profului* nu era de natură s-o pună pe Andra în dilemă. Deşi cred, mai degrabă, am continuat, să fi fost vîntul . . .

— Era vîntul! acceptă presupunerea mea.

— I-ai lăsat invitaţia? Ştie că noi, astăzi...

— Da. I-am spus chiar eu. Nu mi-e nici ruşine, nici teamă de ceea ce fac. I-am spus, apoi l-am lăsat singur. Faptul de a nu-mi fi răspuns în nici un fel, nici atunci, nici mai tîrziu, constituie cea mai clară explicaţie, nu crezi?

Despărţirea de băieţii mei ca şi de blonzii polonezi (să n-o uit aici pe Jadwiga!), a durat o jumătate de oră, lăsîn- du-se cu lacrimi, cu îmbrăţişări, cu dans şi muzică (dacă vecinii aveau de gînd să se plîngă de conduita noastră lui Dinu Manea, ne puteam face din clipa aceea valizele!), cu alte cîteva sticle de vodcă. Apoi, în sfîrşit, singuri şi istoviţi, ne-am trezit şezînd în pragul casei.

— Ei, domnule Manea? mă întrebă Andra.

— Ei, doamnă Manea, am întrebat-o la rîndul meu.

Am luat-o în braţe, aşa cum am văzut în filme că se procedează în astfel de ocazii (deşi după cît băusem nu eram prea sigur pe picioarele mele!) şi am urcat la etajul doi. Andra mi-a scos din buzunar cheile şi tot din braţele mele a deschis uşa apartamentului. Am intrat, am împins uşa cu piciorul, Andra a mai avut timp să tragă zăvorul, apoi am intrat în dormitor. Aici, pe mese, pe noptiere, pe jos, pe vitrină, în căni, vaze, pahare, în sticle, se aflau nenumărate buchete cu flori de parcă în absenţa noastră le-ar fi semănat un ucenic vrăjitor. Erau atît de multe încît de-abia am izbutit s-o depun pe Andra pe pat. Chiar şi-aci, pe pernă, fuseseră răspîndite mai multe firişoare fragile de frezii.

— Of, Toni iubitule! suspină Andra dîndu-şi ochii peste cap. Ca tine nu e nimeni...

Bătrînul Manea avea prin urmare şi el o cheie, de asta orgia de flori din casă. Ei las[5], o să discut eu cu

dumnealui!

— Ce părere ai, băiatu[5], o să ne iasă pasienţa? mă întrebă tocmai atunci Andra.

— Mai întrebi? şi am ridicat două degete în semn de victorie. Ei, de m-ar fi văzut şi *pro ful,* **ce bine ar fi fost. ..**

11. Primele două săptămîni de după căsătorie au fost cum nu se poate mai frumoase: seară de seară, fără excepţie, prieteni, rude, cunoştinţe, se înghesuiau care mai de care să ne aibă ca invitaţi de onoare. Casele erau frumos împodobite, gazdele primitoare, mesele abundente, atmosfera sărbătorească încît, pentru început, viaţa ni se anunţa sub cele mai bune auspicii!

— Nu mai vreau *Neckermann!* **îmi spuse într-o dimineaţă Andra. Gata, s-a terminat!**

— Ce e, dragă, ce-ţi veni să mă scoli cu noaptea în capr hi cine e acest domn Neckermann? Nu reţin numele .. . Ne-a invitat cumva şi el la masă?

— Lasă, n-o mai fă pe neştiutorul. Dar m-am săturat de festivismul ăsta de parcă am fi în *Neckermann!* **Totul e frumos, totul e strălucitor, în case nu vezi nici o vechitura, oamenii nu sînt decît frumoşi şi bine îmbrăcaţi, cratiţele din bucătărie nu sînt decît emailate, iar pantofii comozi şi curaţi! liai s-o mai lăsăm dracului şi să ne vedem de-ale noastre . . .**

Fata avea dreptate: mă cam săturasem şi eu unul. Dar, în acelaşi timp, îmi venea greu să renunţ la obligaţiile mondene. Ce să fac dacă eram iubit peste tot, dacă oamenilor le făcea plăcere să ne aibă de oaspeţi — încercasem să-i explic Andrei. Las' că şi noi, la rîndul nostru, aveam să-i invităm cînd vom li la casa noastră şi vom sta mai bine cu finanţele! Pînă la urmă a fost tot pe ale ei — cine-i putea ţine piept, şi m-am dat bătut.

— Mă rog, dacă tu vrei, să lăsăm totul şi să ne vedem de ale noastre. Dar care or fi ale noastre? m-am întrebat

niţel speriat. Deşi, aveam convingerea, tovarăşa mea de viaţă avea să lămurească pînă la urmă şi această problemă!

De lămurit m-am lămurit tot singur. Zic singur, dar mijlocitorul acestei înţelegeri, fermentul sau cum naiba să-i mai /ic, a fost doamna şi stăpîna vieţii mele. Care, în aceeaşi dimineaţă de duminică în care mi-a vorbit de *Neckermann* **(lăsîndu-mi apoi timp de gîndire cincisprezece minute) â spus:**

— Am nevoie de douăzeci şi cinci de lei! Vreau să cumpăr un borcan cu smîntînă! .. .

Pesemne o priveam cam tare ciudat, pentru că se grăbi să adauge:

— Vreau să pregătesc nişte cartofi franţuzeşti... Fără smîntînă n-au nici un gust... Şi mai vreau să fac o salată, am primit de la Prewinski o reţetă uluitoare ...

Andrei i se părea toate grozave, unice, uluitoare, magnifice, mirobolante etc. etc. Mie mai puţin, mai cu seamă din pricina că, răscolindu-mi buzunarele de la pantalon, de la haină apoi, de la impermeabil, la urmă de la al doilea şi ultimul costum pe care-1 mai aveam, mi-am dat seama că nu posed mai nimic. Din această îndelungată căutare am scos doar un pumn de mărunţiş. Care, după numărătoare, însemna şapte lei, optzeci şi cinci de bani!

— Teamă mi-e ca atîta n-o să ne ajungă ... şi n-am mai adăugat nimic. După căutătura Andrei am priceput de îndată că cele ce urmează n-au să fie deosebit de reconfortante!

— In acest caz ... , -

— în acest caz ... Eu mă duc pînă la baie să mă rad, i-am zis pentru a scăpa de pericolul care plana pe-aproape. Termin în zece minute . ..

— Nu e nevoie, mă opri Andra.

— Cum să nu fie nevoie, iubito, nu pot să apar în faţa ta cu barba de o săptămînă!

— Te-ai ras acum cîteva minute ...

Aşa era. Uitasem.

— N -aş vrea să par o soţie cicălîtoare de care să-ţi vină să fugi cît vezi cu ochii, dar trebuie să ne gîndim ce facem de- acum înainte. Dacă am hotărît să ne căsătorim — şi ne-am grăbit s-o facem, trebuie să ne mai gîndim

cum o scoatem la cale. Ştiu, s-ar fi căzut să ne fi gîndit mai înainte .. .

— Draga mea, am încercat s-o liniştesc, dar totul e atît de simplu ...

— Te gîndeşti la Toni, nu-i aşa? Şi la Magda?

Magda era mama. E adevărat, la ei mă gîndisem. Dar e vreo ruşine să te gîndeşti la părinţi într-un moment în care nu te-ai pus încă pe picioare?

—• Bineînţeles. La ei m-am gîndit. Nu mi se pare nimic dezonorant în a primi de la ei un mic împrumut.. . Cred că sîntem amîndoi solvabili, mai cu seamă tu care vei trăi optzecij de ani. .. Peste un an vom avea fiecare banii noştri, vom putea, prin urmare, restitui presupusul împrumut. Deşi nu ştiu dacă între părinţi şi copii se practică acest soi de relaţii!

— Dar ei nu sînt şi părinţii mei...

— Asta nu trebuia să-o fi spus, iubito. în primul rînd pentru că ştii cît de mult ţin Toni şi Magda la tine. Pe lîngă asta tu eşti soţia mea. Şi în al treilea rînd, dacă n-ar fi intervenit ruptura între tine şi *prof*, te rog să fii încredinţată că n-aş fi refuzat un ajutor al lui. . .

— Ruptura, după cîte ştiu, nu e numai între el şi mine . . . Aş spune, mai degrabă, că tu .. .

— Hai să nu mai întoarcem fiecare cuvînt pe o parte şi alta, n-ajungem niciunde şi nici n-are vreun rost. Uite ce e, fată dragă, n-am nici un ban, prin urmare n-ai să poţi pregăti pentru la prînz afurisiţii ăia de cartofi franţuzeşti. .

— Te rog să nu-i faci afurisiţi: sînt mîncarea mea preferată!

— Mă rog, nu sînt afurisiţi, sînt mirobolanţi! Prin urmare n-o să-i mîncăm astăzi, n-o să prepari nici salata cum-nu-s-a- mai-văzut-pe-lume a domnului Panderewski sau cum l-o fi
chemînd ...

— Prewinski! S-ar fi căzut să-i reţii măcar numele, doar ,iţi băut împreună o noapte întreagă!

— Mă laşi să vorbesc sau nu?! Prin urmare n-o să facem nimic din ce ţi-ai propus, sau nu chiar astăzi. în schimb eu am să mă scol, am să mă urc pe bicicletă (am uitat să-ţi spun că am moştenit de la Dinu chiar o

bicicletă!) şi am să plec la Foni. Iar la prînz, în loc să te pun la muncă de rob, am să te invit la *Metropoll* Chelnerii mă cunosc, au să ne servească o friptură cum tu, fată de academician, n-ai mîncat în viaţa ta!

— Eu vorbesc serios...

— Şi eu vorbesc cît se poate de serios, m-am răstit la ea. Ce ţi-a venit, cu noaptea în cap, să mă pisezi cu ce-o fi, ce-o păţi? Ce, sîntem singurii care ne căsătorim în facultate? O scoatem noi cumva la cale, doar am scos-o şi cu locuinţa, nu? Hai, zău, n-are rost să faci mutre . .. Uite, dacă ai impresia că e ruşinos să cerem ba douăzeci şi cinci, ba cincizeci, uite, le cerem dintr-odată o sumă mai mare: zece mii, douăzeci de mii şi am terminat povestea. împărţindu-i pe un an de zile, cheltuindu-i cu chibzuinţă (şi tu vei fi o gospodină chibzuită! am lăudat-o intenţionat) ne vom descurca de minune. Ai văzut, Toni chiar se pregătise să ne dea nişte bani . ..

— Nu pot accepta ...

- Dar dacă *profu*l s-ar fi oferit să ne împrumute? Dacă ar fi fost să stăm în vila Cantuniari?

— Nu încerc să-mi imaginez ce nu este. Nu pot...

— încerci să te eschivezi de la un răspuns.

— Mă priveşte ... Deocamdată tu eşti dator cu un răspuns.

— Ce răspuns? Care răspuns?

— De unde facem rost de bani?! Ţi-am spus că am nevoie de douăzeci şi cinci de lei pentru . . .

— Ştiu! Pentru smîntînă! Şi pentru salata făcută după reţeta dată de polonezul tău! Şi pentru afurisiţii tăi de cartofi! Pentru că sînt afurisiţi! Şi chiar dacă i-ai face, nu m-aş atinge de ei nici de-ar fi să mor de foame .. .

— Chiar să mori nu ţi-aş da nici un cartof, fotbalist nenorocit ce eşti!

— Decît să mă otrăveşti cu mîncările tale academice, mai bine mă spînzur, lungană nenorocită şi ciufulită ce eşti!

Am mai strigat unul la celălalt preţ de cinci minute, apoi, pentru că nu se putea altfel şi nici nu ne lăsa inima, am căzut unul în braţele celuilalt şi am făcut dragoste.

Dacă v-a dat cumva prin cap că acest fapt a fost de

natură s-o calmeze pe tovarăşa susamintită, vă înşelaţi. Iat-o reluînd discuţia după vreo jumătate de oră:

— Perfect. Am să-ţi fac pe plac ...

— Ştiam! ... m-am grăbit să-i spun.

— Renunţ la smîntînă, la salata poloneză şi la cartofii franţuzeşti ... în rest la nimic. Şi ca să-ţi dau un exemplu de cum înţeleg eu să ne facem viaţa — deocamdată evident!, pentru că nu suport să fiu întreţinută de nimeni, de-ai tăi sau de-ai mei, m-am hotărît să muncesc . . .

— Doar n-ai de gînd să renunţi la facultate! . . . Trebuia s-o fi făcut pînă acum dacă voiai să te faci filatoare!

— Nu fi idiot, băiatu'! Vreau să muncesc, adică vreau să cîştig un ban în timpul liber.

— Treaba ta, te priveşte. Dar spune-mi şi mie ce vrei să faci?

— Găsesc eu ceva . . . Voi avea grijă de bolnavii în vîrstă, am să fac injecţii — nu e o afacere, dar nimeni nu se înghesuie la d-astea, am să croşetez — o scot eu cumva la cale . . . Dar tu la ce te pricepi? Ca fotbalist, vezi şi tu, nu faci multe parale! Ei?

— Da, aş putea face muncă necalificată, sînt destul de vînjos . . . Vezi cîtă lume îşi face azi vile, e nevoie de braţe de muncă: la cărat moloz, la făcut mortar, la transportat cărămizi... Şi mă mai pricep la instalaţiile electrice, cred că aş putea da o mînă de ajutor. . . Lucrez ieftin şi oamenii m-ar prefera pe mine . . .

Tot croindu-ne astfel de planuri de viitor m-am găsit prins de un entuziasm fără de margini. Poate într-adevăr Andra avea dreptate, poate era mai bine aşa, nu ne strica nici unuia să punem niţel osul la bătaie, simţeam mai bine gustul muncii şi *o mai mare bucurie ştiind că banii din mîna noastră îi cîştigasem noi.

Toate bune pînă la urmă, dar ce ne facem acum? Ce mîncăm? Din banii pe care-i avem putem lua două borcane ile iaurt cu cîte un corn şi două kilograme de cartofi. Ai putea face cartofi pai . . .

— Eşti un geniu, băiatu'. Ai să vezi că banii au să ne mai ijungă şi pentru mîine . . .

— Dacă tot sîntem la capitolul mărturisiri, află că am descoperit în frigider o butelie de Murfatlar, rămasă de cine ştie cînd . . . Prevăd că vom avea un prînz pe cinste!

— Băiatu', fugi la piaţă şi adă cartofi! Ba nu, vom merge amîndoi. Doamna şi domnul Manea vor ieşi la cumpărături!

Aşa a decurs prima zi în care ne-am hotărît să ne trăim viaţa după voia şi după capul nostru. Şi, se pare, n-a fost chiar atît de imposibil. Iar dacă cele multe care vor urma vor fi la fel înseamnă că eram pe drumul cel bun.

Chiar de a doua zi am dat sfoară prin ţară; bătrînul Manea cunoştea lume multă, avea să-mi găsească el ceva. Cît pentru Andra nu-mi făceam griji, se descurca ea singură de toată minunea!

în ajunul Crăciunului am făcut bilanţul, pînă atunci ne Ferisem şi unul şi altul să ne oferim prea multe amănunte. Ne străduiam doar să nu lipsim prea multă vreme de acasă şi ca puşculiţa să nu fie niciodată goală. Ceea ce, trebuie s-o recunosc, nu era prea uşor. Trebuia să mă împart între învăţătură, fotbal şi, cum era şi firesc,Andra. Deşi ordinea, cel puţin pentru început, era inversă. Mi-ar fi fost extrem de uşor să rezolv problema cu ajutorul bătrînului Manea care m-ar fi ajutat financiar fără să-i sufle vreo vorbă Andrei. Dar nu voiam s-o mint, mai devreme sau mai tîrziu tot ar fi aflat şi atunci n-aş mai fi găsit nici o scuză. Or, chiar dacă n-ar fi aflat, nu voiam pentru nimic în lume s-o las să tragă ea de una singură, iar eu să mă lăfăiesc în pace si onor!

Andra a *tras* cu toată convingerea şi s-a descurcat cum nu se poate mai bine, ceea ce a ridicat-o şi mai mult în ochii mei. La un moment dat mi-a făcut rost şi mie de lucru, astfel vreo două săptămîni am lucrat prin nişte grădini de la marginea oraşului la cules poame. Dela trei

după-masă (dacă n-aveam, vreunul dinnoicursuri, lucrări,sau eu, antrena mente) şi pînă seara tîrziu cînd se întuneca, culegeam mere şi pere; era o treabă plăcută, sănătoasă şi ne convenea teribil. Acolo am făcut cea mai grozavă cură de vitamine şi care ne-a ajutat să trecem cu bine peste iarna grea care a urmat în rest Andra şi-a văzut de treburi la spital, îngrijind de bolnavi sau de vrîstnici (uneori lipsind de acasă chiar toata noaptea) sau, procurîndu-şi între timp o maşină de scris, făcînd mici lucrări la domiciliu.

— Zău, iubito, nu ştiu dacă are rost să ne încăpăţînăm ... în loc să ne distrăm, să fim veseli, să simţim că sîntem şi noi tineri.. .

— Eu mă simt foarte tînără şi foarte bine dispusă . . . Nu mai avem mult, băiatu[5], şi ieşim din încurcătura asta. Pe urmă ai să vezi ce bine are să ne pară că ne-am tras singuri la suprafaţă!

într-o zi m-a oprit pe stradă doctorul Todiraşcu. De cînd nu-1 văzusem îi şi uitasem figura, mi-au trebuit cîteva secunde bune pînă să mi-1 reamintesc, deşi după tot ce fusese între noi n-aş fi avut acest drept.

— Ce faci, domnule, unde te-ai ascuns de la o vreme? Şi unde ai ascuns-o pe fermecătoarea dumitale soţie — am încercat de mai multe ori să dau de voi, dar n-a fost chip să vă găsesc ... Acasă nu staţi mai niciodată ...

— E adevărat, nu prea stăm, am recunoscut, întrebîndu-mă ce voia de la mine.

— Trebuie să recunosc că m-ai învins, tu ai fost cel care ai cucerit-o pe Andra... Ce vrei, eşti mai tînăr, eşti celebru ... Mă rog, nu-ţi port supărare, ştiu să pierd elegant! Felicitări, dragul meu, felicitări sincere ...

— Mersi! i-am răspuns sec întrebîndu-mă dacă, aşa ca odinioară, Andra avea să-mi sară în ajutor.

— M-ar bucura să ne vedem într-o seară ... Uite, mîine e sîmbătă, am invitat nişte prieteni, ce-ar fi să veniţi şi voi? Zău, mi-ar face o plăcere deosebită ... înţeleg, tinerii însurăţei sînt cumplit de egoişti în fericirea şi satisfacţiile lor, dar nu e bine să renunţaţi cu totul la viaţa de societate ...

— Mulţumesc, dar trebuie să te refuz... (în fond de ce să nu-1 tutuiesc şi eu, dacă el nu se jena?) Andra nu

se simte prea bine...

— Mincinuna scornită pe moment avea să se întoarcă, cum n-aş fi crezut, împotriva mea. Deşi, sînt sigur, Todiraşcu ar fi găsit de îndată şi un alt pretext pentru a-mi servi ce-şi propusese.

— E bolnavă? N-am ştiut, te rog să mă ierţi dacă am gafat... Ce are? Vreau să cred că e ceva trecător ...

— Da, bineînţeles, o simplă răceală ... Nimic grav ...

asta. Sau spera să am iar istericale pentru a mă pune la punct?

Tipul mă călca pe nervi şi nu voia să priceapă una caAm auzit şi eu cîte ceva ... Dar, vreau să te asigur, nu Ic-am dat nici o crezare ...

— Nu pricep ce spui...

— Se pare că Andra îşi neglijează sănătatea ... Face eforturi peste măsură de mari... Andra e o fiinţă fragilă, în copilărie a fost destul de bolnăvicioasă, tu n-ai de unde să ştii asta, pe-atunci n-o cunoşteai încă ... S-a înhămat la tot lelul de munci, lucrează nopţile pînă tîrziu, nu-şi acordă nici o clipă de răgaz, nu, nu e bine ... Ştiu, a intervenit o neînţelegere între ea şi profesorul Cantuniari — n-aş putea să-ţi spun care din doi regretă mai mult această realitate nefericită, iar Andra, încăpăţînată, vrea să se descurce singură ... Gestul e admirabil, e sublim, dar nu e pentru ea ... $i principalul vinovat al unei posibile drame vei fi doar tu!

— Ce te priveşte? am izbucnit nestăpînit.

— Ei vezi, abia acum te recunosc, îmi spuse cu o uriaşă satisfacţie. (Doamne, cît aşteptase această izbucnire a mea!) Domnule dragă, cînd te hotărăşti s-o iei de soţie pe fata profesorului Cantuniari, trebuie să ai ceva în traistă — ca să mă fac bine înţeles. Nu zic, e plăcut să apari la braţ cu o femeie aut de distinsă, de strălucitoare, dar între plăcere şi răspundere se cască o prăpastie imensă.

— Sînt grăbit, i-am spus şi am pornit brusc.

— Stai, nu pleca, n-am terminat încă ... Dealtfel am să-ţi transmit şi un mesaj ...

— Nu mă interesează nici un mesaj, nu aştept de nici unde aşa ceva.

— Rău faci, nu e bine să perseverezi în eroare. Ştii proverbul .. . Profesorul Cantuniari acceptă . . .

— Nu mă interesează ce acceptă sau ce nu acceptă profesorul Cantuniari. între noi nu mai există nici un subiect

— Cu o excepţie: Andra!

— Adevărat: Andra. Dar din momentul căsătoriei noastre ea a încetat să mai aparţină şi profesorului. Evident: îşi dă seama şi singur de asta . ..

— Aş vrea să priveşti cu mai multă înţelegere asta. Sau speră să am iar isterice pentru a mă pune la punct?

demersul pe care îl face prin mine profesorul... Este un om de o foarte mare valoare socială şi profesională, un savant care face cinste nu numai ştiinţei pentru care şi-a jertfit viaţa, ci şi acestei ţări...Asta miroase a necrolog, l-am întrerupt dur. Nu ma interesează aprecierile dumitale, oricare ar fi ele. Sper sa nu mă fi căutat numai pentru atîta lucru . . .

— Uite ce e, tinere, eşti impulsiv, aşa cum şi eu sînt suficient de nestăpînit — ştim amîndoi prea bine asta. Pentru a nu ne crea inutil probleme, fă bine şi ascultă ce am să-ţi mai spun. Nu te voi reţine cine ştie cît, am treburi mai importante decît să-ţi ascult infantilismele!

— Poftim, sînt numai ochi şi urechi. O fac doar în speranţa că e ultima noastră discuţie.

— Şi eu aş dori acelaşi lucru. Uite: profesorul Cantuniari e deosebit de îngrijorat de ce i se întîmplă Andrei, de felul cum arată ea în ultima vreme . . .

— A văzut-o undeva? S-a interesat de ea? Hai s-o lăsăm cu vraja ... Dealtfel Andra nu are absolut nimic, e sănătoasă ca mine şi ca tine ...

— Nu m-ai înţeles exact: profesorul Cantuniari se îngrijorează pentru aspectul moral al problemei... După cum bine ştii, el a hărăzit-o pe Andra ştiinţei, şi-ar fi dorit-o apropiată colaboratoare ... Din păcate, întîlnindu-te, Andra a renunţat la tot şi, de parcă ar fi fost în transă, te-a urmat pe tine ... Greu, nespus de greu, profesorul a încercat să se împace şi cu această idee spunîndu-şi că poate, prin această căsătorie, Andra va fi fericită. Te rog să mă crezi, am contribuit şi eu la această acceptare, la această înţelegere superioară a faptelor; profesorului noţiuni cum sînt fericirea, dragostea, patima omenească, îi sînt ca şi necunoscute . . . Asociindu-le cu ştiinţa, noţiunile sînt, evident, altele . . .

— Sper să nu aştepţi şi mulţumiri . . .

— Bineînţeles. Mai departe: aflînd că Andra îşi petrece timpul alergînd de la un bolnav la altul, că se scoală noaptea pentru a face injecţii de cinci lei bucata ... Nu, aşa ceva e de neacceptat, mînjeşte demnitatea, nobleţea numelui Cantuniari! Profesorul nu poate accepta una'ca asta! în timp ce tu...

— în timp ce eu ...

— Tu îţi omori vremea prin cantonamente, în

escapade cu femei, în plimbări dintr-un oraş în altul.. . Vrei, nu vrei, ai devenit întreţinutul Andrei!

— Şterge-o! i-am strigat. Şterge-o pînă nu te pocnesc din nou.

Hai, fă-o, asta e tot ce ştii să faci... Dacă vrei circ, circ să fie ... Eşti o puşlama nenorocită, asta eşti! Care, înloc să se înhăiteze cu borfet pe măsura lui, a poftit la una dintre cele mai alese fiinţe ale acestui oraş... îţi vorbesc cu durere pentru că ştii cît de mult am ţinut la Andra ... îţi vorbesc cu durere văzînd cît de jos a ajuns Andra ... Ce vrei în definitiv? Dacă ai luat-o de soţie numai din calcul, n-ai procedat înţelept. Nu în acest fel te puteai aranja... Trebuia să mă fi ascultat odinioară, puteam cădea la o înţelegere ... Nici acum nu e prea tîrziu ... Profesorul Cantuniari ar trece peste toate jignirile aduse şi ar accepta ca Andra . ..

— Nu e vorba de Andra. Sau nu e vorba numai de ea. Mai exist şi eu ...

— Desigur, şi tu vei primi o reparaţie. Care te va scuti să mai trăieşti din micile ei cîştiguri. . . Zău, nu poţi să te chinui nici tu aşa, tu eşti tip de lume, care ar vrea să azvîrle banii pe fereastră... Nababul fotbalist! Dacă vrei, să încercăm să-ţi facem pe plac ... în acelaşi timp, dă-i voie şi Andrei să-şi refacă viaţa . . .

— Asta e tot?

— Da. Deşi aş avea încă suficient de multe de spus. Dar presimt că ţi le spun degeaba... Spre regretul meu ... Spre sincerul meu regret, se grăbi să adauge.

— în acest caz nu văd ce am avea să ne mai spunem. Atît doar că e bine ca atît dumneata cît şi profesorul Cantuniari pe care, am înţeles, îl reprezinţi, să renunţaţi să vă mai preocupaţi de noi... Greu, uşor, o s-o scoatem cumva la capăt. în rest: ce şi cum, e o treabă care ne priveşte numai pe noi.

— Dă-mi voie, dă-mi voie, eu trebuie să dau un răspuns precis, sînt aşteptat. . . Nu am voie să mă întorc cu poveşti . . . Nu ştiu cum vezi dumneata problema, dar, mi se pare, lucrul este mult mai complicat decît îţi imaginezi...

— Eu nu-mi imaginez în nici un fel... V-aţi propus cumva să mă despărţiţi de Andra?

— Da. Dacă ai spus lucrurilor pe nume, cu atît mai bine.

— Oricum, răspunsul meu e inoperant în absenţa Andrei. Mai degrabă trebuia să fi vorbit cu ea. Doar ea e persoana în chestiune!

— Cu ea s-a şi vorbit!

Mi s-a părut că Todiraşcu m-a izbit din nou cu o sticlă

în cap, dar n-am lăsat să se vadă nimic din starea mea.

— îmi vine greu să cred una ca asta ... Andra mi-ar fi spus din primul moment, între noi nu există secrete ...

— în fiecare familie există cîte un secret, mai mare sau mai mic, badină voit Todiraşcu. Nu ţi-a spus, asta e altceva, nu ţi-a spus *încă* mai bine zis. Avea nevoie şi ea de o perioadă de reflecţie, de meditaţie, trebuia să-şi înfrîngă şi ea anumite orgolii, trebuia să ajungă, şi ea, la o înţelegere superioară a lucrurilor . . . între timp, noi. . .

— Noi?! l-am întrerupt pentru a-mi permite astfel să-mi formulez mai bine răspunsul.

— Da. Eu şi profesorul Cantuniari . . .

— Profesorul Cantuniari n-ar fi teribil de încîntat aflînd că a ajuns în coada dumitale! l-am întrerupt din nou răutăcios . . . S-ar putea să renunţe chiar la serviciile de uşier pe care i le faci!

— Dacă ai impresia că mă jigneşti, te înşeli! Prin urmare cu Andra s-a vorbit, a acceptat, punînd, totuşi, o singură condiţie: acordul tău! Vreau să cred că aşa stînd lucrurile, n-ai să te încăpăţînezi. . . Nu cîştigi nimic ţinînd cu forţa un om pe care nu-1 mai leagă nimic de tine .. . E riscant, mai mult, e dezonorant... Tu eşti tînăr, ai viitorul în faţă, eşti celebru, viaţa ta va fi plină, vie, zgomotoasă, atît de diferită de viaţa aşa cum o vedem noi . . . Prin urmare fă bine şi renunţă la Andra şi urmează-ţi neabătut calea ... Tu eşti un geniu în materie de fotbal, de ce vrei să te ratezi într-o existenţă măruntă . . . Gîndeşte-te bine .. . Dacă te hotărăşti, dă-mi un telefon . . . Găseşti numărul în carte . ..

— Nu e nevoie. Dacă e adevărat ceea ce mi-ai spus, vreau să z;c dacă Andra a acceptat să se despartă de mine, eu unul n-am să mă opun . . .

— Ştiam că ne vom înţelege . . .

— Am spus: *dacă* . . .

— Bineînţeles... în această situaţie treaba e ca şi aranjată . .. Dragul meu prieten, vreau să te asigur de întreaga noastră stimă şi gratitudine ... Profesorul Cantuniari va fi extrem de încîntat de atitudinea pe care ai dovedit-o ... Şi, te rog să fii încredinţat, va şti să-şi onoreze: obligaţiile... înţelegi, hm, ce vreau să spun ... La revedere! şi Todiraşcu se grăbi să dispară în tumultul străzii.

Am rămas tablou! Frumos mai fusesem jucat: prin urmare Andra era dispusă, dacă nu chiar dornică, să se

despartă de mine! Atunci de ce se mai căsătorise cu mine, doar Todiraşcu voise s-o ia de nevastă! Mai mult decît atît: dacă toate planurile erau făcute, de ce mie nu mi s-a spus nimic decît abia acum? Sperasem din partea Andrei o sinceritate absolută — ce se întîmplase dintr-odată? în ceea ce priveşte al doilea argument — faptul că se omora muncind pentru a nu depinde de nimeni — a cui fusese ideea? Cine venise cu ea? Cine insistase pentru asta? Iar acum tot ea era cea care se plîngea de viaţa nedreaptă, dezonorantă pe care o ducea? Dacă-i pe aşa, unul în dreapta, altul în stînga, am greşit, orice greşeală se poate îndrepta! în fond am să fac rost de trei mii de lei ca să divorţez de Andra, poate proful va depune chiar el suma pentru a urgenta treaba!

Toată după-masa n-am fost bun de nimic, de asta am ajuns să mă şi cert cu Sir Stanley Mathews.

— Ce e cu tine, ce s-a întîmplat? Te mişti de parcă ţi-ar fi legate picioarele! Dacă n-ai chef, pleacă acasă!

— Asta am să şi fac: plec!

— Dar ţine minte: nu vreau să se mai repete! Ori faci o treabă ca lumea, ori sfîrşim prietenia!

Ce se întîmplase de-mi vorbea şi el pe acest ton, doar nu era pentru prima dată cînd, indispus de cine ştie ce, să nu-mi stea capul la antrenament. Dar niciodată pînă acum nu-mi vorbise cu atîta duşmănie, de parcă i-aş fi greşit cu ceva... Ori devenisem eu dintr-o dată excesiv de sensibil! Poate ...

— îmi pare rău, altă dată n-are să se mai întîmple!

M-am aruncat într-un taxi pentru a cîştiga timp, dar, aşa
cum am bănuit, Andra nu era acasă. Măcar să-mi fi lăsat un bilet dacă avea să întîrzie sau să lipsească toată noaptea ... Povestea asta cu nopţile lipsite de acasă mi se părea brusc destul de suspectă . . . Cine mai auzise de una ca asta? Chiar dacă mîndria o împingea la excese, ce era prea mult, nu era bine! Cine ştie azi, mîine unde mai ajungem ... Dacă cele spuse de Todiraşcu erau adevărate — şi îmi venea tot mai greu să nu-i accept, chiar dacă parţial, vorbele, istoria acestor nopţi în care nu fusese acasă era destul de tulbure. Nu-mi dăduse niciodată prin cap s-o controlez, să-i verific afirmaţiile. De cele mai multe ori mă suna ea — dar de unde mă suna? De ce nu mă suna mai des, de ce nu mă sunase mai devreme? mă

întrebam acum. Şi care era adevărul-adevărat? Iar faptul că după aceste absenţe Andra era, poate, mai caldă, mai tandră, mai atentă — trebuia să-mi fi dat de bănuit?

Am auzit sunînd telefonul, am fugit în camera de alături,
am ridicat receptorul, „alo" am spus, „alo, alo" a repetat vocea de la căpătui firului, „tu eşti, Bebe?" m-a întrebat vocea, „nu, nu sînt Bebe" şi i-am trîntit receptorul, cine naiba era Bebe ăsta pe care-1 căutau la numărul meu? Şi cum de-1 căutau tocmai aici?

Dacă tot eram la telefon am format un număr de care nu mă mai folosisem de multă vreme, cel al casei Cantuniari, m-am întrebat dintr-o dată dacă nu cumva Andra se decise să se întoarcă în casa *profului,* **iar toate vorbele ei despre demnitate, caracter, cinste, era, simplu, praf în ochi! Probabil se plictisise de prea mult bine — s-a mai auzit de astfel de treburi!, şi, din dorinţa de a schimba jocul, făcuse ceea ce făcuse. Iar cînd, din nou, se plictisise şi de niţică muncă, atunci revenise iar acasă, la viaţa fără de griji. ..**

— Alo, da ... Alo ...

Pe moment am fost tentat să răspund, dar mi-era teamă să nu-mi fie recunoscută vocea. Deşi nu stătusem de vorbă, cred, decît o dată sau de două ori.

— Alo, cine e? reveni vocea iritată a *profului.*

Ce să-l fi întrebat, ce să-i fi spus? Dar dacă totul era o* născocire a cretinului de Todiraşcu, făcută numai pentru a mă scoate din sărite? Dacă, la această oră, cu adevărat Andra lucra? Iar eu nu aveam altceva mai bun de făcut decît s-o bănuiesc de crime imaginare! Aflu eu pînă la urmă, nu cad eu în plasa primului venit.

— Pardon! am rostit cu vocea schimbată, apoi am pus repede receptorul în furcă. Chiar mîine am să aprind o luminare la biserică pentru a-mi fi iertat deranjul pe care i l-am făcut *profului.*

Seara tîrziu, după zece, m-a sunat Andra. Am ridicat receptorul plictisit, îmi era indiferent dacă era Andra sau altcineva, avusesem tot timpul să golesc o sticlă cu coniac, încît pur şi simplu nu-mi mai păsa de nimic.

— Ce e cu tine? m-a întrebat de parcă se aştepta să se petreacă un fapt ieşit din comun. Ce faci?

— Ce să fac: stau!

— Nu vii înaintea mea? E întuneric afară şi mi-e urît să-

vin singură ...

— N-ai decît să iei un taxi, am mormăit în aparat; din fericire Andra nu mi-a desluşit cuvintele.

— Ce spui? Nu te-am auzit...

— Bine, vin. Unde eşti?

Mi-a indicat o adresă undeva în Gheorgheni, apoi a închis, îmi era atît de silă de drumul care mă aştepta ca şi de discuţia care va urma încît îmi venea să mă spînzur. Pentru orice eventualitate, înainte de a pleca am dat pe gît două pahare cu lapte rece de la frigider şi mi-am ţinut cîteva clipe capul sub apă. Refăcut cît de cît, mi-a revenit curajul şi am pornit în întîmpinarea Andrei.

— S-a întîmpl.at ceva? m-a luat la fix de cum m-a văzut sosind în staţia de autobus.

— Nu, nimic . . .

— Foarte bine. Sînt atît de obosită încît numai de vreo dispută cu tine nu-mi ardea . . .

— De unde pînă unde dispută? mi-a sărit ţandăra. Ai făcut ceva sau am făcut ceva — am îndulcit-o pe dată — de trebuie să ne facem socotelile?

— Nu. Am spus doar aşa ... Tu ai cinat?

— Nu. Am băut ceva coniac . . .

— A fost cineva la noi?

— Nu. Aşteptai pe cineva?

• — Pe cine să aştept? Cred totuşi că s-a întîmplat ceva. Ai face mai bine să mă lămureşti ce şi cum, n-am chef să trag din tine vorbele . . .

— Cred că era de datoria ta să-mi fi spus şi mie, nu să mă laşi caraghios în lume ...

— Ce-ai spus?

— Oricum, avem unele obligaţii unul faţă de celălalt. .. Am spus obligaţii. . .

— Asta am înţeles. Ştii ce, hai s-o lăsăm pînă acasă, îmi displace să ne certăm pe stradă.

— Cum vrei! Prin urmare tot îmi ascunzi ceva, i-am mai spus, dar Andra a refuzat să-mi răspundă.

— Dacă eşti cu capsa pusă, preferam să nu fi venit acasă, îmi spuse de cum am intrat în casă. Iartă-mă două minute, mă duc să mă schimb. Am să mă urc în pat, n-ai să te superi dacă te ascult de acolo . . .

— Nici o supărare . . . Bei ceva? am întrebat-o după ce re- *v[T]eni în cameră. Am descoperit o sticlă cu coniac ...

— Da, nu te refuz ... Sînt foarte obosită ...

I-am turnat într-un pahar înalt, i-am pregătit şi unul cu sifon, i le-am oferit pe o tavă, apoi m-am retras în fotoliul pe care-1 *înfiasem* **din clipa în care mă mutasem în casa lui Dinu Manea.**

— în sănătatea ta! îmi ură Andra.

— O spui de parcă s-ar cădea să fiu bolnav, am răbufnit violent. N-am nimic, nu sînt bolnav.

— Nu ştiu ce ai, ce s-a întîmplat, dar poate ar fi mai bine s-o lăsăm pe mîine ... Eşti prea pornit şi nu ştiu de ce!

— Mîine ai să-mi propui s-o lăsăm pe poimîine, poimîine s-o lăsăm pe răspoimîine şi tot aşa mai departe . . . Pînă cînci lucrurile se vor aranja şi păsărica-şi va lua zborul ... în clipa aceea m-am pomenit cîntînd: „Păsărico, mută-ţi cuibul .“ (neştiind mai departe textul, am murmurat doar melodia).

— Nu, nu mai vreau, îmi restitui Andra paharul din care nu ştiu dacă înghiţise de două ori.

— Ce-o mai fi făcînd *proful?* **am luat-o eu mai pe departe în clipa în care m-am întins după tava cu pahare.**

— Ce-ţi veni să mă întrebi? Cunoşti prea bine situaţia dintre noi, nu-1 caut, nu mă caută, nu ne vedem . . . Uite ce e, băiatu', n-am chef de jocuri de societate, n-o să mă apuc să ghicesc ce vrei să-mi spui: rece, călduţ, din nou rece, fierbinte . .. Spune-mi ce ai, pentru că ceva te apasă ...

— Spune-mi ce e între tine şi Todiraşcu!

— între mine şi Todiraşcu? căscă ochii mari Andra. Cred că eşti nebun de-a binelea.

Violenţa cu care tresărise la auzul numelui ca şi riposta din clipa următoare m-au îndemnat s-o cred; dar dacă juca un teatru de să bage în mormînt nu ştiu cîţi profesionişti ai scenei?

— Mi s-a spus...

— Cine ţi-a spus şi ce ţi-a spus? Pînă cînd nu-mi spui cine ţi-a vîrît aceste prostii în cap, refuz să-ţi răspund.

— Prin urmare tot este ceva ...

— Nu, nu este nimic ... Absolut nimic.

— Ei bine, află că l-am întîlnit pe Todiraşcu.

— Prin urmare asta era ... Cu el ai băut?

— Pardon, eu nu beau cu oricine, trebuia să ştii!

— Atunci ai*băut singur, da?

— Cam aşa ceva, am recunoscut ruşinat.

— El ţi-a împuiat capul cu fel de fel de bazaconii, el şi nimeni altul, ştiu ...

— De ce bazaconii... Poate e adevărat...

— Ce să fie adevărat?

— Că vrei să pleci de lîngă mine ... Că vrei să mă părăseşti ...

— Ha, ha, ha!

— Nu rîde, că nu e de rîs! am ameninţat-o. Dacă ar fi lost de rîs, nu m-aş fi chinuit toată ziua... De cînd am aflat, nu mai sînt bun de nimic!

— Of, băiatu', primul idiot care-ţi îndrugă baliverne găseşte la tine crezare ... Nimic nu e adevărat, zău! Ştii bine că Todiraşcu s-a ţinut de capul meu, voia să ajungă prin mine în graţiile profesorului... Avea nevoie de mine ca de o trambulină ... Iar tu i-ai încurcat nişte planuri! Era firesc sa încerce să se răzbune .. .

— A stat de vorbă cu tine... Aţi căzut de acord. .. Nu mai aveaţi nevoie decît de asentimentul meu . . .

— Şi i l-ai dat?

— Intr-un fel: precizîndu-i că dacă te-ai hotărît să pleci, eu n-am să mă opun. Dragostea cu forţa nu se poate . ..

— Ei bine, află că eu nu ţi-aş fi dat drumul... Eu te-am luat pentru a te avea numai al meu, nu pentru a te ceda primei venite! Ar fi trebuit să ştii asta din prima clipă.

— Prin urmare nu e adevărat?

— Hai, nu mă mai chinui, sînt obosită.

— Şi nu l-ai întîlnit nici pe Todiraşcu?

— Mă vezi stînd de vorbă cu el după tot ce a fost între noi? Băiatu', n-ai aflat încă cine sînt eu...

— Dacă e aşa cum spui tu, atunci e bine, m-am trezit zburdînd de fericire. De ce nu m-ai sunat mai curînd, să mă liniştesc, să nu mă laşi să-mi treacă toate prostiile prin cap? am certat-o mai apoi. Dacă te-aş pierde, nu ştiu ce s-ar în- tîmpla cu mine . . *

— Of, mă sperii. . . De n-ar fi coniacul din tine, mi-ar fi frică să mai rămîn aici! Acum vino lîngă mine, încearcă să dormi. . . Pînă dimineaţă are să-ţi treacă . ..

— Nici nu ştii, fată dragă, cît de mult te iubesc, i-am şoptit ghemuindu-mă lîngă ea.

Andra era caldă, mirosea ca un cîmp în floare, mă topeam nu alta lîngă ea, lumea revenise din nou la limitele sale de dinainte, totul era frumos şi calm şi pur şi o iubeam pe Andra şi ea mă iubea pe mine şi toate

scornelile lui Todiraşcu nu ne atingeau pe nici unul.

— Nu, nu eram gelos, i-am 'mărturisit mai tîrziu, după ce mă liniştisem, mă simţeam doar jignit pentru faptul de a-1 fi preferat pe Todiraşcu pe care, în urmă cu cîteva luni, îl dădeai pe uşă afară! Aşa cum mă jignea presupusa ta trădare!

— Băiatu[5], nu insista pe tema asta, s-ar putea să ma superi ... Şi nu suport să fiu la nesfîrşit bănuită . . .

— Stai blînd, trebuie să accepţi că nu e plăcut să ţi se spună pe nepusă masă ce mi s-a spus mie. Nu-ţi fă griji, cu Todiraşcu am să discut eu . . .

— Treaba ta, dar să nu-mi vii cu ochiul vînăt sau cu capul spart! Nu de alta, dar pentru tine tratamentul va costa dublu. Şi nu ştiu dacă vei avea bani destui . . .

— Ami să fac tot posibilul să am un cap spart . în această situaţie vei fi obligată să mă îngrijeşti ... Şi să rămîi tot timpul lîngă mine . .. Cît despre bani, dă-i naibii, azi, mîine am să ajung milionar Mi-a citit o ţigancă în palmă . ..

— Perfect. Prin urmare m-am orientat bine preferîndu-te pe tine oricui altcuiva . .. Ascultă, băiatu[5], ce-ar fi să . ..

— Ce-ar fi să ...? m-am arătat curios.

— Uite ... Să. zicem .. . Nu, nu-ţi mai spun ... O lăsăm pe altădată . ..

— Cum vrei. .. Ştiu eu aiurelile tale!

Ca făcut, n-am aflat niciodată ce-a vrut să-mi spună Andra în seara aceea. Şi nu-mi va fi dat să mai aflu niciodată!

12. Peste un an, toamna, la sfîrşit de septembrie, după ce scăpasem cu bine şi unul, şi altul de examene, ne tipăream primele cărţi de vizită: „Andra Manea-Cantuniari, medic" — Andra, iar eu — „Radu Manea, inginer". în sfîrşit deveniserăm cineva!

— De ce n-ai adăugat şi „fotbalist"? mă tachină Andra. Crezi c-o să te mai cunoască aşa cineva?

— **Dar tu de ce ţi-ai agăţat în coadă şi numele** *profului?* **Pentru ca să ţi se deschidă toate porţile? m-am răzbunat pe dată. în orice caz, permiteţi-mi, doamnă doctor, să vă felicit cu ocazia absolvirii facultăţii şi a susţinerii examenului de stat. Şi să vă urez multe succese în nobila dumneavoastră activitate de viitor pusă în slujba ocrotirii sănătăţii oamenilor!**

— **Permiteţi-mi la rîndu-mi să va felicit, domnule inginer, cu prilejul absolvirii facultăţii şi a susţinerii lucrării de diplomă, şi să vă urez trainice izbînzi în opera de construire a noii societăţi! nu se lăsă mai prejos Andra.**

Am turnat coniac în două pahare, am zis fiecare în grabă *cin-cin* **şi le-am ras de parcă ar fi fost apă. Evenimentul, orice ar zice lumea, merita sărbătorit, iar nouă ne convenea să-l sărbătorim asii el.**

— **O să-mi permiteţi, stimată doamnă doctor Manea-Can- tuniari, să va invit în seara asta la restaurant. Am organizat** o **mica agapă .. . Am invitat şi cîţiva prieteni.. .**

— **Accept cu plăcere invitaţia dumneavoastră, domnule inginer Manea. Sînt convinsă că voi petrece o seară de neuitat!**

De fapt eram invitaţii lui Sir Stanley Mathews, se părea că societatea Andrei şi a mea îi făcea plăcere.

— **Cine mai vine, iubitule? se fandosi Andra. Nu vreau să apar cu o toaletă nepotrivită evenimentului ... Şi societăţii . . .**

I-am explicat atunci ce şi cum, Andra n-a părut cine ştie cît de bucuroasă, a strîmbat din nas şi mi-a întors spatele.

— **M-am săturat de discuţiile voastre fotbalistice! Nu faceţi decît să vă minunaţi de şutul lui Beckenbauer, de fentele lui Miiller sau de inteligenţa lui Eusebio . . .**

Tot se legase ceva în materie de fotbal de tovarăşa, mi-am spus, nu mă poate face de rîs cînd o fi sa vină vorba de minunea asta care se numeşte fotbal!

— **Ce se tot ţine de capul tău Sir ăsta? Ce mai are cu tine, tu ai terminat şcoala, gata, eşti inginer. . . De-acum, loc tineretului ... Ce mai puneţi la cale?**

— **Ţi-aş fi recunoscător dacă ai dovedi mai multă judecată, vezi bine că eu sînt cel care cîntă în casă! Ai uitat că de cîteva săptămîni soţul dumitale este inginer stagiar la un institut de proiectări? Pe cînd tu nu eşti decît un biet încurcă-lume!**

— Ai dreptate, scuze ... se maimuţări cucoana. Iar dacă pe mine mă repartizează mai ştiu eu unde la capătul lumii, tu ce-ai să faci? Vii după mine?

— Nici gînd! N-o să-mi ratez eu viitorul din cauza ta! Nici chiar aşa! am continuat amuzat. Dealtfel nu-mi fac eu griji, doamna Manea-Cantuniari va găsi ceva, undeva, ca să nu fie despărţită de al ei dulce soţ!

— Chiar crezi că e posibil?

— Pesemne de asta ne-a invitat Sir Stanley numai pe noi doi. Astfel de treburi se aranjează la un pahar cu vin ...

— Perfect. în acest caz ne îmbrăcăm la mare gomă, evenimentul merită!

De fapt, totul era ca şi aranjat, dar n-avea rost să i lc spun pe toate Andrei, cine ştie în ce moment avea să aibă iar un acces de orgoliu şi să dea totul peste cap. Cele întîm- plate în ultimul an mi-au fost învăţătură de minte. Era mai bine să le afle încetul cu încetul, să aibă impresia că lucrurile sînt complicate, că se rezolvă cu mare greutate, că nimic nu ţi se serveşte pe tavă dacă nu lupţi. Sir Stanley se angajase să poarte în aşa fel discuţia încît să nu-i dea de bănuit Andrei, amănuntele vor fi servite printre discuţii oarecare, amuzante, prin urmare învelişul — seara petrecută la restaurant — trebuie să fie strălucitor.

în urmă cu cîteva ore, pe cînd eram singur acasă, sunase *proful.* A trebuit să mă stăpînesc de-a binelea pentru a nu pune imediat receptorul în furcă.

— Aş vrea să vorbesc cu Andra! *Proful* vorbea dur, repezit, de parcă m-ar fi avut la dispoziţie.

— Cu cine doriţi să vorbiţi? mi-am transformat vocea făcînd-o, zic eu, de nerecunoscut — asta pentru a-mi bate joc de insolenţa *profului* care nu se îndurase nici măcar să-mi zică un simplu „bună ziua"!

— Dă-o pe fiică-mea, nu te mai maimuţări, nu-ţi stă bine!

Avea nas de copoi *proful*, mă mirosise din primul moment

— sau nu eram eu bun de actor?!

— Regret, nu este acasă . . .

— Unde e?

Proful devenea impudic cu întrebările sale. Oricum, mi-am zis, este tatăl Andrei, n-avea rost să-i plătesc cu

aceeaşi monedă.

— Nu ştiu ... A ieşit să-şi cumpere ceva . . . Voiaţi să-i vorbiţi. . .

— Imaginează-ţi că da. Am si eu acest drept, nu?

în clipa aceea mi-a sărit ţandăra.

— Nu, nu aveţi acest drept!

Pentru două secunde *proful* **nu scoase nici un cuvînt, îi marcasem o boabă, ce mai! Drept urmare dumnealui, în cele ce am discutat, îşi mai pierduse din aroganţă. Dar, vulpe, nu lăsă să se vadă asta — aveam însă şi eu mirosul fin şi l-am simţit de îndată.**

— Uite ce e, tinere . . .

— Dacă aveţi să-i transmiteţi ceva, am să-i comunic Andrei că aţi căutat-o . . . Deşi nu ştiu dacă Andra va dori să. . .

— Nu mă interesează ce crezi dumneata . . .

Pro ful **mă provoca,** *pro ful* **se credea stăpînul lumii, dar dacă-şi închipuia că astfel mă punea cu botul pe labe, se înşela.**

— Mai aveţi să-mi spuneţi ceva?

— Nu. Adică da . . . Spune-i să mă sune de îndată! Oricum, sînt tatăl ei, vreau să ştiu ce face . . .

Spusese *oricum!* **Nu ştiu dacă acest cuvît i-ar fi făcut cine ştie ce plăcere Andrei.**

— Ştii ce? zise brusc *pro ful.* **Nu e bine să ne războim la nesfîrşit, totul are o limită, şi în bine şi în rău... Dacă* Andra tot n-a făcut ceea ce am dorit eu, ceea ce se cădea să facă, de-acum e prea tîrziu să se mai răzgîndească . . . Prin urmare gata: vă aştept mîine la prînz! La revedere!**

Şi pac! gata, mi-a şi pus receptorul în furcă. Prin urmare domnul doctor Cantuniari se dăduse învins, dar nu voia să recunoască asta; tot el încrîncenat, tot el cu nasul pe sus!

■ Te-a căutat *pro ful,* **i-am spus Andrei mult timp după ce revenise acasă. Ezitasem înainte de a-i da această veste, nu e*am sigur dacă merita să ne stricăm seara.**

- Ce voia? întrebă cu totul indiferentă Andra. L-a prins dragostea de noi? îmi duce dorul?

- Nu ştiu. Ne-a invitat pe mîine la prînz . . .

- Se pregăteşte să joace scena „întoarcerii fiului rătăcitor"? Mersi, nu gust fabulele biblice!

— Cum doreşti, mie mi-e tot una, eu n-am făcut decît să-ţi transmit cuvintele lui.

— **Cum era? mă întrebă mai tîrziu.**

— **Nu înţeleg ce vrei să spui . . .**

— **Nu, nimic . . . Nu ştiu ce-am vrut să te întreb . . .**

— **Dacă te-ai decis să nu mergi, ar fi necesar, cred, să-i comunici hotărîrea ta.**

— **Nu. N-ai decît să-l suni tu dacă vrei.**

— **Ce-ar fi să-l suni tu? Poate are, totuşi, să-ţi spună ceva ... în fond nu v-aţi văzut de mai bine de un an . . . Sau . . .?**

— **Sau, ce?**

— **Chiar nu v-aţi mai întîlnit?**

— **Nu. Nici n-aveam cum,** *proţul* **a lipsit mult de** acasa, **în toamnă a fost plecat în străinătate pe cîteva luni. . .**

Prin urmare Andra se interesase de el, ştia tot ce face, aflase despre orice mişcare a lui. Departe de mine de a o condamna, în fond eu n-aveam nimic de împărţit cu el, s-ar putea ca în locul şi la vîrsta lui, să procedez şi eu exact la fel! Deşi *pro ful* **se purtase, cel puţin o dată, nedrept în ceea ce mă privea, nu judecase cu dreaptă măsură.**

— **Nu. Nu cred că a venit încă momentul să ne întîlnim. Am risca să ne certăm din nou.**

— **Cum vrei. Eu unul mi-am făcut datoria.**

— **Bun. în acest caz te rog să nu mai discutăm despre asta. Nu vreau să-mi strici seara.**

Mă rog, îl sună — bine, nu-1 sună, şi-atunci e bine, treaba lor, să se descurce cum ştiu. Oricum, îmi venea greu pînă şi să-mi imaginez că între mine şi Toni ar putea să existe astfel de relaţii. Sau între mine şi Magda. Eram cu toţii altfel de oameni. Şi speram ca, la rîndu-i, Andra să se schimbe şi ea.

înainte de a ne duce la întîlnirea cu Sir Stanley Mathews am trecut pe la ai mei.

— **Iubitule, ce dor mi-a fost de tine! se .gudură Andra pe lîngă bătrînul Manea. Nu te-am mai văzut de mult timp . ..**

Ai mei fuseseră plecaţi aproape o lună la nişte rude de-ale lor de prin Moldova, abia sosiseră în noaptea trecută.

— **în seara asta rămîneţi cu noi! decretă Magda. V-am sunat toată ziua, nu ştiu pe unde mi-aţi umblat. Tocmai mă pregăteam să-l trimit după voi pe Toni... (se învăţase şi mama cu ,,Toni“!)**

— **V-aş fi adus legaţi, interveni şi Toni. Prea vă faceţi de**

cap, zău aşa, n-aveţi pic de respect! glumi el.

— Nu s-ar putea să renunţăm la seara de la restaurant? mă întrebă Andra. Compania lui Sir Mathews nu-mi face cine ştie ce plăcere . . .

— Regret, e obligaţie protocolară! Nu putem renunţa în nici un caz .. .

— Du-te tu singur, eu am să rămîn aici cu Magda şi Toni. O să ne distrăm de minune chiar şi fără tine .. .

— Uite ce e, draga mea, m-am cam înfuriat, n-are rost să mai discutăm. E o treabă importantă, le-am explicat alor mei, antrenorul m-a rugat să-i rezolv o problemă . . . înţelegeţi şi voi, nu pot să-l refuz, dealtfel ori de cîte ori am apelat la el a arătat o deosebită înţelegere . . . Cine ştie, dacă nu era el, astăzi călcam noroaiele pe cine ştie ce şantier . .. \ -ar fi convenit?

— Nu, vai de mine, spuse de îndată Magda. Nici gînd să pleci de lîngă noi.

— Aşa ziceam şi eu. Prin urmare fiţi oameni de înţeles şi s-o lăsăm pe altădată . . . Eventual mîine, dacă tot insistaţi. Acum am trecut pe la voi doar să vedem dacă sînteţi bine mersi. Totul e în ordine, da? Perfect, le-am spus fără a aştepta răspunsul, mîine la prînz sîntem la voi.

Am sosit la întîlnire cu o precizie desăvîrşită — nu suportam să aştept sau să fiu aşteptat. Sir Stanley Mathews venise împreună cu Hanna, soţia lui şi Catarina, sora acesteia, două frumuseţi care făcuseră în urmă cu ani la Oradea multe furori. Aici le şi cunoscuse dealtfel Sir Stanley, apoi, câsătorindu-se, q adusese cu el pe Hanna, mai tîrziu pe Catarina. Gurile rele spuneau că le iubea în egală măsură pe cele două surori — locuiau toţi trei în aceeaşi casă, dar eu nu credeam o iotă din toate aceste tîmpenii. Andra se înţelegea bine cu Hanna, avea să-i placă cu absolută precizie şi Catarina, fusese profesoară undeva prin Apuseni, acum era manechin la Casa modei, o ţipă plăcută, talentată cred, cu priză la public. îmi plăcuse cîndva şi mie de ea, bănuisem chiar la un moment dat că Sir Stanley îşi pusese în cap să ne căpătuiască pe unul cu celălalt, dar intervenise apoi povestea cu Andra şi el, demn, dăduse îndărăt.

— Totul e ca şi aranjat! îmi şopti Sir Stanley într-un moment în care cucoanele erau ocupate să foarfece soţia extrem de tînără a unui academician aflat într-o — evident, tot academică companie la una din mesele

alăturate. Am discutat, am sondat terenul, am rezolvat şi cealaltă problemă. Cîteva zile răbdare şi repartizarea va veni şi ea. Sînt fericit că am reuşit să isprăvim totul cu bine.

— Nici aici nu vreţi să terminaţi cu poveştile voastre? se plînse frumoasa Catarina. Mi-e silă de bărbaţii care nu fac decît' să discute tot timpul. Sînteţi mai răi ca femeile...

— Iartă-ne, Catarina, dar vă vedeam ocupate cu cei de la masa vecină ... Nu voiam să vă stricăm plăcerea . . .

— Spune şi tu dacă ăştia nu merită să-i scuipi în faţă! O vezi pe curviştina asta mică, ieri, alaltăieri mai făcea trotuarul cu douăzeci şi cinci de lei, şi-acum iat-o de braţ cu, nici mai mult, nici mai puţin, decît cu un profesor universitar . . . Cum naiba de reuşesc unii să-şi piardă chiar în halul ăsta minţile pentru o femeie?!

— Nu te enerva Catarina, încerca s-o împace Hanna, tot nu schimbi nimic cu asta. Veşnic se vor găsi babalîci căzuţi în mintea copiilor! Asta umblă cu vîrsta! rîse zgomotos.

— Tot mai bine să discutăm de fotbal, n-am răbdare de fleacurile voastre . . .

— Ia nu mai fă pe fariseul, ştiu eu prea bine că-ţi place să tragi cu urechea la toate, îl demască Hanna. Aşa e el, fetelor, nu vrea să se afle că au început să-l intereseze şi pe el fetişcanele ... Noi figurăm la capitolul „trecut"!

Veşnic se tachinau cei doi soţi deşi, lucru ştiut şi răsştiut, ei doi constituiau un model de căsnicie.

— Ai emoţii? deschise Hanna discuţia, probabil pregătită de Sir Stanley.

— Nu, de ce să am? răspunse mirată Andra.

— Mîine e repartizarea, nu-i aşa?

— Eh, mare lucru! S-o găsi undeva vreun loc şi pentru mine. Nu-mi fac sînge rău din atîta lucru . ..

— Ba să-ţi faci, interveni Catarina, ştiu eu prea bine ce înseamnă să porneşti cu valiza prin lume. Deşi, pînă la urmă, tot m-am aranjat într-un fel. . . Dar nu e bine să-ţi părăseşti locul în care ai crescut.

— Basme! se încăpăţînă Andra s-o contrazică. Dau cu banul şi unde o fi să pice, acolo am să mă duc . ..

— Vezi să nu ţi se ridice un monument, scumpo! interveni şi Hanna. Te văd eu la anu'...

Asta-mi plăcea la Andra — nu-şi dădea aere cînd nu era

nevoie. Ce rost ar fi avut să le spună că fusese prima pe an, luase cele mai mari note, n-avea nici un fel de problemă în privinţa postului. De asta îi venise uşor şi lui Sir Stanley să se grozăvească, nici el, nici eu nu-i aranjasem ceva Andrei, se aranjase ea singură! Eventual noi îi netezisem calea sau găsisem soluţiile cele mai potrivite!

— Nu vă mai amestecaţi şi voi în treburi care nu vă privesc! îşi puse la punct soţia şi cumnata Sir Stanley Mathews. Am venit aici să ne distrăm, nu să ne facem planuri de viitor .. .

— Perfect de acord, Sir! am aprobat zgomotos. în loc să bem şi să dansăm, sectorul feminin aici prezent ne împiedică în muncă. Dacă se mai repetă astfel de fapte . . .

— Le scoatem din lot! acceptă antrenorul. Găsim noi cadre mai juste, mai înţelegătoare . . .

— Bineînţeles, bineînţeles! rîse prelung Catarina, ţi-am spus eu mai demult, Hanna, că bărbatul-tău e un parşiv!

— Ce-ar fi să dansăm? propuse Andra. N-o să vă supăraţi dacă pentru început am să-mi invit soţul?

— Vai de mine, aşa se şi cade, se grăbi să accepte toată lumea. Vă rugăm . . .

— De mine nu trebuie să vă faceţi griji, am pus deja ochii pe un academician, peste două secunde am să dispar cu el, adăugă Catarina. Sau poate cu unul din franţuzii de la masa cealaltă, sînt mai tineri, mai *comme il faut!* **V-am dat gata cu franţuzeasca mea, nu-i aşa?**

— Nu-i cine ştie ce ... îmi şopti Andra de îndată ce am pătruns pe ring. Preferam să nu fi venit.

— De ce? Sînt simpatici toţi trei. . . După ce ne mai încălzim, ai să vezi că au să-ţi placă . ..

— Dacă tu aşa v r e i ... A propos, băiatu', sper că n-ai să te ţii de capul domnului antrenor ăsta al tău . . .

— Ce vrei să zici? Habar n-am!

— A nu se face pe naivul! Nu suport să se ocupe cineva de min . nu simt nevoia, clar?

— Se poate să mă bănuieşti de astfel de treburi? am întrebat-» cu sufletul îndoit de teamă.

— Bine. Ţineam doar să te avertizez. Şi dacă n-am să fiu repartizată aici, ce-ai să te faci?

— Ei bravo! Doar tu ai fost prima pe an, nu? Cine mai

poate emite vreo pretenţie oricît de mică?

— Ei da, am fost! răspunse orgolioasa Andra. Pe cînd tu nu!

— în acest caz trebuia să-ţi fi luat şi tu un academician, vezi şi tu, se poartă astăzi, i-am răspuns ofensat.

— Taci, prostuţule, ştii că numai pe tine te iubesc. Nu te lua după tot ce-ţi spun, şi-şi culcă pe umărul meu capul.

Formam o pereche potrivită; dansînd, am surprins cîteva priviri invidioase. E drept, Andra era cum nu se poate mai frumoasă, stîrnea patimi, pasiuni. . . Aşa cum făcusem şi eu o pasiune teribilă pentru ea.

înainte de douăsprezece ne-am luat rămas bun de la Sir Stanley şi de la cele două încîntătoare doamne care îi ţineau compania şi am plecat. Andra mai avea o treabă de rezolvat, o treabă absolut presantă care nu putea fi amînată pe a doua zi.

— Şi dacă te prinde? am întrebat după ce mi-a spus ce-avea de gînd să facă.

— De ani de zile fur flori şi nu m-a prins nimeni. Dacă în preajma unui eveniment important pentru mine nu rup cîţiva trandafiri din parc, nu am noroc a doua zi. Verificat! Para- verificat! Dacă nu crezi . . .

— Cum să nu cred! n-am vrut să-i stăvilesc pasiunea pentru fleacurile băbeşti. Iar dacă totuşi te prinde, spune-i miliţianului că eşti nevasta fotbalistului Manea! N-o să-ţi facă nimic, ba o să te mai şi ajute . . .

— Bine. Tu rămîi aici, am să mă descurc singură.

După nici zece minute Andra reveni cu un buchet superb de trandafiri. De-acum nu mai aveam nici o grijă, a doua zi totul avea să fie în ordine!

— Eşti o nepotolită! i-am spus acasă. Poate de asta îmi şi placi . . .

— Bine că ţi-ai dat însfîrşit seama! şi azvîrli o pernă după mine. Mă aşteptam s-o fi descoperit de mai demult.

— Aşa eşti tu — misterioasă! Te laşi greu descifrată ... Cine ştie dacă o să te cunosc vreodată cu adevărat.

— Ascultă, băiatu', ştii ce-am vrut să-ţi spun toată seara?

— Ai vrut să-mi spui ceva? Nu mi-am dat seama.

— Imaginează-ţi! Ce crezi, o să facem noi doi, ăştia, faţă?

— Iar întrebările tale profunde! ...

— Iar. De-acum înainte gata joaca, trebuie să ne punem serios pe treabă. Zici că vom reuşi?

— Cred că da. Nu-i cine ştie ce . . .

— Şi eu zic la fel. A propos, ce nume vrei să le dăm?

— Cui? am întrebat căzut din cer.

— Dacă o să avem copii... îţi dai seama că odată şi odată tot vom avea cîţiva copii. Vreau să te gîndeşti şi tu...

— Am să mă gîndesc, i-am spus. Dar acum e tîrziu, dormi. Mîine trebuie să fii odihnită.

— Bine, am să dorm dacă aşa vrei tu.

— Noapte bună, Andra.

— Noapte bună, băiatu'. Şi vezi să visezi frumos.

Poate urarea Andrei m-a făcut să visez frumos. Nu reţin ce-am visat, ştiu doar că fusese ceva cu adevărat de basm. Ceva din care nu se putea să lipsească Andra

13. .A doua zi, puţin după douăsprezece, Andra m-a sunat b birou.

— Alo, băiatu'?

— Eu sînt. Spune ce-ai făcut...

— Bulibăşeală mare! Am căzut!

— Cum o să cazi? Ce, e pe căzute?

— Nu! Da' ca şi cum ar fi!

— Hai nu mă mai fierbe . . . Vrei să nu mai pot lucra toată ziua?!

— Trebuie să plec ...

— Unde să pleci?

— Am luat Malurile . . .

— Ce face?! Simţeam că-mi ies din fire. De unde vorbeşti? m-am răstit apoi la ea.

— De la telefonul public din faţa biroului tău. Dacă bine- \ oieşti să-ţi scoţi mutra la lumină, ai să mă vezi.

— Cobor imediat! şi am pus receptorul în furcă.

— Nici dacă te aruncai pe geam nu soseai atît de curînd, rîse Andra. Ce atîta grabă?

— Ce-i tîmpenia asta cu Malurile?

Din partea Andrei te puteai aştepta la orice! Iar faptul ca în vara trecută se simţise atît de bine acolo era un argument pentru alegerea acelui sat prăpădit!

— Am luat Malurile, zise ea cu multă convingere.

— Bine ... Mă rog... Nu puteam jura că spunea adevărul sau îşi făcea de cap cu imaginaţia ... Dacă aşa ai vrut... Dacă ai simţit nevoia să mergi la Malurile ... Nu zic, e frumos acolo ... Marea ... pescăruşii... Mă rog, ai ales, treaba ta ...

— Tu ce-ai să te faci singur?

Prin urmare nu glumea!

— Ei, am să mă descurc eu într-un fel...

— Bineînţeles... Ai să vii la mine cînd ai să poţi... Am să-mi iau şi eu din cînd în cînd cîteva zile ... Ei, trei ani trec repede, nici nu ţi-ai dat seama şi hop, gata!

— Dar cum de-ai ales tocmai Malurile? Doar erai prima pe listă, puteai să obţii şi Clujul! Erau şi-aci cîteva locuri.. .

— Era cît pe ce să aleg Clujul dar chiar în clipa aceea, venită de nu ştiu unde, aparţinînd nu ştiu cui, o voce mi-a şoptit: „la Malurile ... Abia acolo ai să fii fericită ...“ Mai ţii minte, băiatu', cît de fericiţi am fost în vara aceea?

— O voce mai deşteaptă n-ai putut să-ţi găseşti? Vino sa bem ceva! am luat-o de braţ şi am traversat în fugă strada O maşină era gata să ne izbească, şoferul se apucă să înjure, dar i-am arătat pumnul.

— Dacă dădea peste noi, adio Malurile!

— Ce naiba au nevoie de medic la Malurile? m-am întrebat după ce am dat peste cap un pahar plin cu coniac, Bărboşii de acolo nu se îmbolnăvesc niciodată ...

Il cunoşteam pe Babenco de ani de zile, nici el, nici numeroasa lui familie nu avusese vreodată nevoie de îngrijirea unui medic! Şi-atunci ce-i venise cucoanei ăsteia să aleagă tocmai Malurile?

— Ce ştii tu ...

— N-ai găsit şi tu un sat mai apropiat, dacă tot ţi-a dat imbold vocea aceea?

— Poate vii şi tu la Malurile ...

— Ce să fac acolo? Să repar bărci cu motor? Să proiectez instalaţii de prins peşti? Să construiesc un pod peste mare?

îmi venea să urlu de furie. După ce lucrurile păreau rezolvate cum nu se poate mai bine, vine deşteaptă asta şi dă totul peste cap! Auzi, domnule: vocile! Mă rog, o priveşte, n-o să mă enervez eu pentru dumneaei!

— Cînd trebuie să pleci?

— Imediat. Chiar astăzi... Voi trece pe la agenţie să-mi iau bilet...

Vestea primită m-a năucit de tot, îmi luase cheful de viaţă, mă îndemna la sinucidere. Aşa-mi trebuie dacă-mi luasem de nevastă o femeie deşteaptă, ambiţioasă, orgolioasă ... Ei, să fi fost acum Eva în locul Andrei, cu totul alta ar fi fost situaţia ... Am mai cerut încă un coniac, l-am dat şi pe ăla peste cap, apoi m-am ridicat:

— Să mergem, trebuie să-ţi faci bagajul... Tu ia-o înainte, eu urc pînă la şefu' să mă cer ... Cînd ai trenul?

— Nu ştiu precis ... Seara pe la opt, nouă ...

— Zici că nu se mai poate face nimic?

— Ce să se mai poată face cînd eu am cerut să mă duc acolo?

— Nu, fată dragă, tu nu eşti normală, ascultă-mă ce-ţi zic, toată lumea se zbate să se aranjeze, s-o ducă mai

bine, tu ai acest drept, cînd colo din vanitate sau naiba mai ştie de ce, faci o prostie cît tine de mare! Nu eşti decît o lungană proastă şi imposibilă! Şi dracu[5] m-a pus să mă leg la cap cu tine ..[1]

Haî, du-te, pregăteşte-ţi boarfele, nu cumva să întîrzli... [Ne vedem diseară la gară! şi am lăsat-o baltă.

Am urcat sus şi de-acolo am sunat informaţiile, era într-ade- văr un accelerat cu cinci minute înainte de nouă, cu ăla avea să plece Andra, ducă-se pe pustii!

— Ce ţi s-a întîmplat? mă interogă şeful.

— Nimic. Chestii!

— N-ai voie să te enervezi, n-o să poţi apăra duminică ca lumea! Şi ştii ce meci greu avem!

— Bah, mare lucru! Dacă am să joc prost, n-au decît să mă schimbe... Tot trebuie s-o facă într-o zi sau alta ...

Pînă seară am pierdut vremea intrînd la un film, apoi la o cafenea cu nişte suporteri feroci care ţinuseră să-mi facă cinste şi de care mi-a venit extrem de greu să scap. La un moment dat i-am telefonat Andrei, voiam să văd dacă nu se răzgîndise cumva.

— Ei, ce se-aude? Tot mai eşti pusă pe fapte mari? Tot mai urlă conştiinţa în tine?

— Desigur. Tu pe unde-ţi faci veacul?

— Nici eu nu mai ştiu. Oricum, seara vei avea prilejul să **mă întîlneşti la gară! Să-ţi dau sărutul de adio! Precum în filme: tu pleci, plec şi eu încet spre ieşire şi, cu mîna dreaptă ridicată la semiînălţime, îţi fac semne de bun rămas . . . Lumea plînge, ea plînge, el plînge, cu toţii plîngem şi gata,** *konieţ filma!*

— Inspiratule! Ai o imaginaţie de invidiat! Mă mir cum de ai făcut tocmai politehnica!

— Am dat cu banul, deşteapto! Vezi mai bine să nu pierzi trenul, s-ar putea ca cei din Malurile să aibă nevoie de tine chiar din prima oră!

Am ajuns la gară cu zece minute înaintea plecării trenului. Am luat la rînd vagoanele, am cercetat compartiment de compartiment, am strigat-o de cîteva ori, dar nimic. Să se fi răzgîndit fata, să fi fost o glumă ... Am sunat acasă, dar telefonul suna în gol. Am luat din noul trenul dintr-un capăt în celălalt, minutele treceau, „poftiţi în vagoane" anunţă tipa de la informaţii, lumea se îmbrăţişa şi se săruta cinematografic, „persoanele care au condus pe călători sînt rugate să coboare", au început să

fîlfîie batiste, cei ce plecau şi cei ce rămîneau îşi promiteau telefoane, scrisori, gînduri bune, locomotiva şuieră ascuţit şi brusc trenul porni. L-am lăsat să se depărteze, am aşteptat ca lumea să se scurgă pe lîngă mine, apoi am pornit şi eu spre ieşire. Acolo, la capătul peronului, ma aştepta Andra!

— Al dracului să fiu dacă nu meriţi să te iau la palme! Prin urmare te ţii de bancuri!

— Ţi-a plăcut?

— Grozav! ... şi am rînjit. Ar trebui să te cert...

— Ceartă-mă! Abia aştept să mă cerţi. . . Apoi spuse: îţi pare bine că n-am plecat?

— Ah, bestie capitalistă ce eşti, ţi-ai rîs de mine o după- masă întreagă ... Ai avut inimă?

— Am!... ^

— Şi dacă făceam de supărare o prostie?

— Nu eşti tu ăla să te pierzi cu firea! Dacă erai aşa, nu te luam de bărbat. Şi-acum ce facem, mă inviţi undeva?

— Dacă insişti...

— Insist!

Drept urmare ne-am dus la restaurant, am stat în doi toată seara, am dansat pînă nu ne-am mai simţit picioarele, iar la ora închiderii abia ne-am îndurat să plecăm.

— De nu m-ai fi lăsat să fur aseară trandafiri, la ora asta eram în drum spre Malurile . ..

— Dacă-i pe-aşa, am să-ţi fur şi eu nişte flori... Să al noroc şi mîine ... Şi poimîine . . . Aşteaptă-mă aici.

M-am dus şi eu să rup cîţiva trandafiri, dar abiq, luasem două fire că mă luă pe sus un miliţian.

— Prin urmare dumneata eşti... De cînd te urmăresc!

Noroc că mă cunoştea, altfel o puneam de mămăligă.

— Domnu Manea, să nu mai faceţi altă dată asta ... Acu' dacă le-aţi rupt, luaţi-le... Şi mai luaţi şi de-aci, să aibă măcar doamna un buchet ca lumea . . .

Categoric, nu eram un tip băftos! Atrăgeam după mine toate necazurile. Poate doar Andra, cu ştiinţele ei oculte, să le mai alunge!

— Of, băiatu[5], de-acum înainte voi avea noroc cu carul! Pînă la optzeci de ani, cel puţin! şi-mi sări în gît.

Nu i-am mai spus nici de miliţian, nici de mustrarea pe care mi-o făcuse, în ziua aceea toate îmi merseseră pe dos.

Dimineaţa, cînd am plecat la slujbă, aveam capul de o tonă, dar nu-mi păsa de nimic: Andra rămăsese cu mine!

— Tot nu ţi-ai revenit? se interesă şeful. Eşti vînăt de parcă ...

— Totul e în ordine, nu-ţi fă griji... Duminică îi batem!

Gura mi-a fost aurită: duminică am cîştigat!

Peste o săptămînă Andra se lansă şi ea în cîmpiile muncii. Dimineaţa, pregătindu-i un sandvici ca să n-o apuce prin străini foamea, i-am explicat cum trebuie să se poarte în societate.

— Oricum, eu am experienţă, i-am motivat, ştiu ce şi cum se mănîncă! Vezi să nu superi pe nimeni, să nu fii morocănoasă şi lasă-1 pe fiecare în ciorba sa!

— Doamne, predicator trebuia să te fi făcut! mă căină Andra. Cum îmi spulberi iluziile una cîte una .. .

— Şi să mă suni de cum termini. ..

Am stat nerăbdător toată dimineaţa. Nu eram suficient de convins dacă Andra avea să fie încîntată de postul în care fusese repartizată. E adevărat, a fi medic şcolar nu e cine ştie ce, dar nu se pot obţine toate dintr-o dată. Mi-era teamă ca nu cumva cucoana, năbădăioasă cum o ştiam, să nu facă figura secolului şi să întoarcă spatele la totul.

— Ei, cum ţi s-a părut? Cum a fost?

— Cum nu se poate mai bine . . . Am cunoscut toate cadrele didactice din şcoală, am băut cinci cafele, trei pahare cu coniac şi i-am zîmbit galeş directorului.

— Ei, pentru început nici nu e rău, am liniştit-o. Las' că mîine are să fie mai bine .. .

Toată şmecheria era să nu dai prea mare atenţie unui amănunt sau altul, pînă la urmă orice îşi găseşte o rezolvare! N-am considerat necesar ca în zilele care au urmat să mai pornesc vreo discuţie pe această temă; dear fi simţit nevoia, Andra avea s-o facă şi singură. Deşi, sincer să fiu, preferam ca Andra să nu se mai preocupe de nimic. Cel mult de mine!

De astă dată, avînd bani cît nu văzusem vreodată, ne-am permis fel de fel de nebunii: Andra şi-a înlocuit garderoba, mi-am cumpărat şi eu nişte ţoale mai ca lumea (oricum, eram domnul inginer!) şi, ca să nu distonăm prea mult de cei din jurul nostru, ne-am cumpărat o maşină în rate. (De data asta Andra n-a mai protestat pentru faptul de a mă fi împrumutat cu ceva bani de la Toni. După toate

aparenţele începea să devină şi ea mai maleabilă. Deh, asta umblă cu vîrsta, mi-am precizat!)

Viaţa ne devenise, odată cu sosirea anotimpului rece, destul de puţin interesantă: Andra pleca de dimineaţă, o oră după ce plecam eu şi revenea cu două înainte de sosirea mea. După ce mîncam — nu gătea ea, ne abonasem la o pensiune din apropiere, dormeam, citeam, dezlegam cuvinte încrucişate, apoi, de cum se întuneca, ne omoram timpul la televizor. Nopţile ne culcam tîrziu pentru că tot în acea perioadă ne-am extins relaţiile sociale. Ataşîndu-ne unei colectivităţi de fete şi băieţi, ca şi noi liberi şi fără probleme, cu munci nu dintre cele mai istovitoare, am intrat într-un circuit de petreceri fără început şi fără sfîrşit. Perioadă nebună în care am reîntîlnit-o pe Eva.

— Am o surpriză pentru tine! îmi spuse Marga Ogăşanu, actriţă la Naţional. Fă-i vînt mai întîi nevesti-ti, apoi vino cu mine ...

Eram curios ce nebunie avea să mai facă Marga, renumită pentru aiurelile ei. Am privit în jur, am observat că Andra fusese acaparată de cavalerii ei obişnuiţi, apoi am trecut în camera alăturată — în urma mea Marga răsucise cheia în broască.

In cameră era întuneric, instinctiv am pipăit peretele din spatele meu în căutarea întrerupătorului.

— Nu aprinde lumina, te rog...

Vocea mi se părea cunoscută dar pe moment n-am izbutit să-mi dau seama cui îi aparţinea.

— Nu-mi recunoşti vocea?

— Nu! i-am spus, în timp ce-mi sfărîmam, inutil, creierii.

Atunci i-am recunoscut parfumul.

— Eva! şi în clipa aceea Eva mi se aruncă în braţe. Probabil avea ochi de pisică de izbutise să mă conducă pînă la dormeza de lîngă fereastră. Am căzut unul lîngă celălalt, apoi ne-am sărutat îndelung.

— Of, cît de greu mi-a fost să dau de tine. Am sunat de cîteva ori la voi, dar tot peste nevastă-ta dădeam ...

— Prin urmare tu erai..

Andra îmi vorbise o dată, în treacăt e drept, despre o *blonda* **care mă sunase de cîteva ori voind insistent să-mi vorbească. Tipa nu-şi dăduse numele, zicea că are să revină.**

— **Eu am fost...**

— **Ce cauţi aici? Cum de ai venit? şi am dat să mă ridic.**

— **Ce faci, unde pleci?**

— **Să aprind o lumină, să nu dea cineva peste noi...**

— **Cum o să dea, doar Marga a răsucit cheia în broască ...**

— **Ai dreptate... Auzi, Eva, nu cumva mi-ai pus gînd rău?! Tocmai citeam cum în Anglia trei femei au fost condamnate la nu ştiu cîţi ani închisoare pentru faptul de a fi violat un bărbat!**

— **Uf, inteligentule! ... Vezi,** *sosul* **meu nu-mi dă astfel de veşti picante!**

— **A propos, ce face** *sosul?* **Şi între timp am izbutit să dau de butonul lampadarului pe care-l ştiam aşezat lîngă dormeză.**

— **Ce-ţi veni? se răsti Eva. Vrei să mă orbeşti?**

— **E mai bine aşa. Şi vino să trecem dincolo, n-aş vrea să se creadă cine ştie ce ...**

— **Nu te mai recunosc, dragul meu, chiar într-atît eşti sub papucul doamnei Cantuniari?!**

Cuvintele Evei nu mi-au făcut nici o plăcere, dar n-am vrut s-o supăr reproşîndu-i ceva.

— **Ei, nu e ceea ce crezi tu .. .**

— **Eu nu cred nimic, eu observ... Ai căzut de fazan, stimabile, te-a legat de ochi cucoana asta a ta ... Şi eu care speram să te regăsesc ...**

— **Vino mai bine să ţi-o prezint pe Andra. Presimt că va veţi înţelege ...**

— **Ei nu, chiar crezi una ca asta?! Dacă nu e oarbă, are să-şi dea seama de îndată că te iubesc ...**

Mie-mi spunea? Parcă eu nu eram convins de acelaşi lucru?

— **Ascultă Eva, ce e cu tine, nu te mai recunosc ... Dacă vrei, uite, mîine sau într-una din celelalte zile, cînd vei dori tu, vom sta de vorbă. Ai să-mi spui ce e cu tine şi ai să vezi că ne vom înţelege ca altădată ...**

— **Promiţi?**

— **Mai întrebi? Dar acum hai afară. E mai bine aşa, crede-mă ...**

— **Du-te tu înainte, eu rămîn să mă aranjez.**

— **Bine, dar uşa e încuiată ...**

— **Poveşti, Marga n-a făcut decît să-şi rîdă de tine...**

Aşa şi era. Am mişcat uşor clanţa şi uşa s-a deschis

imediat. Uite cum am luat plasă!

— Vin şi eu imediat...

Am trecut în cealaltă cameră — Andra părea să nu-mi fi observat absenţa.

— Am ajutat-o pe Marga să pregătească cafelele, i-am spus cu un ton voit indiferent şi, ca pentru a-mi sprijini vorbele, Marga îşi făcu apariţia cu un ibric plin ochi cu cafea amară.

— Cine doreşte, cine poftеşte ...

Nu ştiu ce-i venise să aducă cafeaua de la început, doar nu se băuse alcool mai deloc, nimeni nu simţea nevoia să se refacă! Or Marga voia să se asigure, mai încolo n-avea chef să se prăjească la aragaz.

Graţiile Andrei şi le disputau Mircea Tatulici, un poet lipsit de har, zic eu, la patruzeci, patruzeci şi cinci de ani şi Geo Gafencu, student în ultimul an de conservator. Din cîte mi-am dat seama Gafencu avea mai multe şanse, era mai tînăr, era de o voinţă demnă de invidiat şi avea mii de idei în căpăţîna sa. Dealtfel avea şi brevet de inventator, crease cîteva noi instrumente muzicale apelînd la un dispozitiv electronic special care amplifica şi modifica timbrul sunetului. Fusesem şi eu nu demult la o audiţie — efectele sonore obţinute erau într-ade- văr cu totul deosebite, stranii, nu uşor de suportat.

— E nevoie să compui, cred, ceva special pentru aceste instrumente noi, i-am mărturisit.

— Ai dreptate. Poate s-o găsi cineva ...

M-am oprit pentru cîteva secunde lîngă ei, le-am adus o nouă sticlă cu vodcă — unde se afla Tatulici nu rezista nici o rezervă de alcool!, apoi m-am retras într-un colţ cu Aristide Dumitrescu, ziarist sportiv la o publicaţie din Capitală. Ştiam că în seara aceea va fi şi el la petrecerea de la Marga Ogă- şanu, îmi dăduse telefon la servici, voia să-mi vorbească, avea să-mi facă o propunere.

— Da. Unul dintre bunii mei prieteni — îţi dai seama, un astfel de servici nu-1 faci decît unui prieten!, m-a rugat să te caut. Vrea să-ţi vorbească ...

— Ştia unde mă poate găsi.. .

- Ştia. Dar nu era bine să fie văzut...

— Să trecem la problemă, i-am spus nerăbdător. Dealtfel imi alesesem locul pe care mi-1 alesesem din motive strategice; voiam să observ primul sosirea Evei, să evit, dacă ar fi fost cazul, o situaţie neplăcută.

Spre liniştea mea, Eva îşi făcu apariţia mult mai tîrziu, odată cu sosirea ultimilor invitaţi: Van da Pleşa şi Dodo Da- nutti, reprezentant al unei firme italiene de produse cosmetice. Prin urmare banda era completă. Doar Eva făcea excepţie — ea era, singura, în premieră! .

— Eu sînt Eva, se prezentă ea singură Andrei (între noi nu era obiceiul să se facă prezentări), mi s-a spus că eşti soţia lui Radu Manea ...

— Da. Vino lingă noi, Eva, băieţii au să ne ofere, cred, cîte un pahar de vodcă. Te rog, Geo ... îl somă pe acesta.

— Ne cunoaştem de ani de zile cu bărbăţelul tău, se grăbi Eva să furnizeze amănunte.

De aceea am simţit de datoria mea să intervin.

— Bună seara, Eva, ce surpriză ... în întunericul ăsta era să nu te recunosc ...

— în schimb eu te-am recunoscut de îndată ... Prin urmare te-ai căsătorit şi tu ... De asta nu te-am mai văzut de nu mai ştiu cît timp .. .

— Ce mai face soţul tău? E cumva şi el pe-aci?

— Vai de mine, dragă, are el faţă de o astfel de societate? Hai să fim serioşi.. . Acum te las, mi-e foame, vreau să mă- nînc ceva ... Şi Eva păşi peste Tatulici care, culcat pe covorul gros, recita versuri pornografice, materie în care era imbatabil, şi trecu în hol, unde se afla bufetul rece.

— Am să vă invit într-o seară la mine, ne spuse Geo Gafencu, vreau să vă pun o bandă cu muzică compusă special pentru instrumentele mele . .. Dar nu vă invit decît pe voi, n-am chef de banda asta de beţivi! Şi mai ales de idiotul de Tatulici! ...

— Iar te legi de mine, mă minus! se răsti spre. el Tatulici. Iar ai chef să ne certăm şi pe urmă să ne împăcăm?

Ori de cîte. ori se aflau împreună, Tatulici şi Geo Gafencu se mîncau, deşi, în viaţa de toate zilele, erau destul de mult timp împreună.

într-un colţ Dodo povestea — Doamne, a cîta oară!, momentul în care îl cunoscuse pe Sergiu Pleşa, fratele Vandei.

— Eu cunoscut Sergio de cum venit el la Roma . . . De cum întîlnit, el spus la mine să ducere la cartier . . . cum se zice la alea . . . da, fetele . . . „Ei, fratele la mine“ spus eu la el, „dacă tu vrei merge la ele, tu trebui merge singur

... Eu dus pînă la ele cu maşina . . .“

— Mai strînge povestea, Dodo, eşti enervant, strigă Van- da, dar se ridică un cor de proteste; de fiecare dată se mai găsea cineva care voia să audă istorie de la capăt!

— Io urcat la el în maşină şi dus direct la cartier acela unde sînt ştiţi ce . . . „Aci coboară tu“ io spus la el, „io aşteptat aci cu maşina ... Tu trebui descoperit singur totul.. .“

— N-am să pot rămîne prea mult în seara asta, îmi şopti Aristide Dumitrescu, ce-ar fi să ne retragem alături?

— Trebuie să-l asculţi pe Dodo pînă la sfîrşit, e absolut formidabil, i-am spus. L-am ascultat de o sută de ori şi tot nu m-am plictisit...

— Mascalzone! ţipă într-un început de scenă de isterie Vanda. Vreau să dansez! Am chef să dansez! şi-l culese de lîngă mine pe Aristide Dumitrescu.

— Peste douăzeci de minute Sergio văd că vine în fugă la mine... „Hai, frate la mio, valea, ciao!“ Şi spus;ce în- tîmplat la el... „Eu plimbat printre fete" povestit Sergio, „fete a-ntîia, mica şi granda, blonda, toate privit la mine, eu privit la toate, dar atît, io băiat cuminte, eu vrut numai văzut la ele ..."

— Dacă-i mai aduceţi aici, eu mă omor! strigă Tatulici. De imbecilii ăştia nu-mi pot recita versurile!

— Pfui! strigă spre el Dodo Danutti. Tu zero eşti, da?! Cum spus Geo: tu du-te şi pişe la tine ... Ascultă, Tatulici, eu dacă ar fi avut un cap cum la tine este, eu atîta fugit cu cl pînă l-aş fi pierdut de pe umăr .. .,Ha, ha, ha!

— Bravo, Dodo! strigă Vanda care urmărise disputa. Mă ierţi! se desprinse din braţele lui Aristide Dumitrescu, fugi la Dodo şi-l sărută pasional, apoi reveni la fostul ei partener de dans.

— Dacă mai întrerupeţi, eu uitat povestea ... „Şi“, zice Sergio, „eu tot învîrtit printre ele cînd văd una ragazza blonda, bella, aşa şi aşa ..." şi arătat la mine cum rotunda şi grande este ... „eu topit pe loc" zice Sergio, „eu plăcut la mine bambina blonda ... Eu oprit cînd văzut bambina venit spre mine, luat inima la dinte şi spus la ea ciao! Ciao! spus la mine cu voce grosa bambina, apoi: Io sono siciliano di Pa- lermo! Tu piaci la mine!" Cînd bietul Sergiu auzit ce spune blonda di lui, luat la fugă şi nu mai vrut de- atunci văzut bambini. .. isprăvi Dodo în hohotele generale de rîs.

— Io sono siciliano di Palermo! strigă excitată Eva şi se

apropie de Dodo Danuttti. Dansezi cu mine, da?

— Io dansat cu toată lumea, eu place să distrez!

Aşa era Dodo, îi plăcea să se distreze, bani avea, se zicea că învîrte afaceri multe; Vanda, plimbîndu-1 prin societate, îşi dădea aere cu.el.

— Abia acum îmi dau seama ce eşti tu, strigă Tatulici revenit din starea de prostraţie de mai înainte. Tu eşti un mafiot! Da, da, mafiot!

— Lasă tu la mine pace! Nu vezi, io dansat cu una bella bambina ...

— Stai pe lîngă Eva, îmi şopti Andra, e prietena ta ... S-ar putea ca Vanda s-o ia de cap şi s-o arunce pe geam afară ... Ar fi păcat să ne strice petrecerea ... Du-te şi ia-o de la Dodo ...

— Dacă tu vrei...

— Io sono siciliano di Palermo! cîntau pe trei voci Agatha Cristescu, medic într-un orăşel de lîngă Cluj, Petrică Popa, profesor de engleză şi Catarina, cumnata lui Sir Stanley Mat- hews, care de la o vreme era nelipsită dintre noi.

— Dai la mine voie? l-am luat la fix pe Dodo Danutti. Eva bambina la mine ...

— Pst! Dacă afla Andra, taie la tine capul... şi se retrase lîngă masa plină cu felurite sticle cu alcool. De acolo o strigă pe Andra: vino şi bea cu mine, fotbalisto al tău e un mizera- bilo . . . Aşa toţi fotbalisto, crede la mine .. .

I-am văzut îmbrăţişîndu-se, apoi Dodo aduse pentru amîn- doi cîte un pahar cu vodcă — eram liber să văd de Eva.

— Nu mai fă imprudenţe, Vanda e nebună, i-am spus. Tu n-o cunoşti...

— Ia mai dă-o dracului pe isterica asta, să-ndrăznească numai să se lege de mine ... Uiţi că sînt nevastă de vaporean, că ştiu să mă bat ca un bărbat?

— Potoleşte-te! am repezit-o cînd am simţit că-şi permitea cam multe în timpul dansului. E lume multă, n-am chef de poveşti...

— Ai devenit idiot! îmi spuse Eva. Ce naiba e cu tine? De ce dracu m-ai luat de la Dodo? Ăsta măcar are bani... Gata, nu mai dansez! şi Eva se desprinse din braţele mele şi se trînti într-un fotoliu.

— Asta soarta noastră a bărbaţilor, fotbalisto! îmi

strigă Dodo. Cînd crezut mai fericit, atunci bambina dat cu piciorul! Nu fi tristo, hai şi bea cu noi... şi-mi întinse un pahar plin.

— Mersi, Dodo. Eram furios pe Eva, de-am fi fost numai între noi, i-aş fi ars o pereche de palme zdravene.

— Io place la nevasta ta, fotbalisto, este una donna! Şi mai place că ea italiana ... Io conosco un professore la Palermo — Cantuniari...

— Io sono siciliano di Palermo! îşi reluară cîntecul de beţivi Agatha, Petrică Popa şi Catarina.

— E un grande professore ... Miliardario ... Un poco mafioto . ..

— Huo, mafiotule! strigă Tatulici. La zid cu mafioţii!

— Beat la el! se mulţumi să ne spună Dodo, eu nu dat atenţie la el. .. Cînd io plecat din nou la Palermo, eu întrebat la professore dacă nu cunoscut la voi. .. Poate . . . come se zice ... familie . . . Nu se ştie niciodată ...

— Dodo, acum dansezi cu mine! şi Vanda îl sechestră în mod definitiv, lăsîndu-mă pe mîna lui Aristide Dumitrescu.

— Trebuie să te hotărăşti. . . Am nevoie de un răspuns ferm încă în noaptea asta . . . Nu pot întîrzia . . .

— Ce răspuns? se interesă Andra.

— Nu ştiu, n-a ajuns să-mi spună încă. De-abia începusem să discutăm . . .

— Vă propun să vă mutaţi la Bucureşti. Vi se asigură serviri la amîndoi, un apartament central cu patru camere ... Şi asta nu e tot, adăugă în şoaptă. Condiţii excelente ...

— Să mă mai gîndesc . . . Nu-mi place să iau hotărîri decisive în stare de . . . imponderabilitate!

— Domnule, înţeleg să eziţi dacă ar fi să pierzi. Dar aici e vorba numai de cîştig: pleci în Capitală, te aranjezi ca lumea pentru o viaţă întreagă, ba te mai alegi şi cu nişte franci. ..

— Eu nu mă amestec, spuse Andra, tu ştii mai bine ce ai de făcut.

— Ba eu vă rog să vă amestecaţi, se rugă de ea Aristide Dumitrescu, dumneavoastră femeile sînteţi cele care ne daţi cele mai bune sfaturi . . . Hai, zău, ce vă leagă de oraşul ăsta de provincie? Eu ştiu ce vă spun, ani de zile am stat şi eu aci . . . Facem noi pe grozavii că e aşa şi pe dincolo, aiurea, tot provincie rămîne! Şi nimeni, în altă

parte, nu te bagă în seamă!

— Să văd ... Să mă mai gîndesc . . .

— Cînd o iei cu „să văd“, „să mă mai gîndesc* înseamnă că nu ştii ce vrei în viaţă! Nu uita, mai ai doar cîţiva ani pentru sport după care gata, altul la rînd! Acum mai ai încă priză la public, eşti o firmă, acum ai preţ. în clipa asta te poţi hotărî, peste cîţiva ani nu! Nu te obligă nimeni s-o porneşti la drum imediat, nu, în fond mai sînt două, trei etape, apoi vine iarna. .. Aranjăm transferul pentru la primăvară . . . Hai, doamnă, ajută-mă . . .

— Nu, nu, astă-seară nu... Mai dă-mi un telefon peste cîteva zile ... Trebuie să văd şi eu . . .

— Mă rog, eu nu mai insist... Am să transmit reţinerile tale ... în rest, treaba voastră!

Urcat pe un fotoliu Tatulici recită cea de a şaptea variantă proprie a unui cîntec de grădiniţă.

— Idiot acesta iar omoară la noi cu poezia despre albiniţ! zise Dodo ţinîndu-se de cap.

— Cînd m-am dus la albiniţă,
M-a muşcat o grădiniţă!
Dinţi, dinţi, dinţi,
Albiniţă n-are minţi!<(

— Totalmente idiota! Eu nu ştiu la voi de ce chemato pe el . . .

Umflaţi pînă la refuz cu vodcă am început să dansăm cu toţii un *madison* **pe ritmul căruia se potriveau versurile adaptate de Tatulici:**

„Cînd m-am dus la albiniţă . .

— Lasă-mă! ţipă Marga Ogăşanu şi-l împinse de lîngă ea pe Petrică Popa, profesorul de engleză. Toată seara n-ai făcut decît să mă pipăi. . . Mai slăbeşte-mă, domnule, ce-i mult, nu-i sănătos!

— Tu bellisima! o complimentă Dodo Danutti. Este risc la femeia frumosa .. .

— Toate ar fi cum ar fi, se confesă mai tîrziu Marga. Ştiu, toţi bărbaţii sînt nişte porci, nu se gîndesc decît la o singură treabă . . . Cu unul singur am dat greş: venise la noi anul trecut un regizor tînăr. Nevoind să stea la hotel, i s-a amenajat o cabină în teatru. într-una din zile, înainte de a se afişa distribuţia la piesa ce urma să intre în repetiţie (era un (TNeill care merita orice sacrificiu!) m-a chemat la el. închipuindu-mi cam despre ce poate fi vorba şi neavînd, în fond, ce pierde, m-am îmbrăcat cum trebuie

şi, îmbujorată de emoţie, m-am dus la el. „Te aşteptam, domnişoară" mi-a spus încruntat, de parcă, i-aş fi greşit cu ceva. „Te-am chemat, voiam sa te cunosc . . .“ Făcînd pe mimoza, l-am întrebat: „M-aţi chemat . . .?“ „Da. Pînă pregătesc două cafele, dezbracă-te!" şi fără sa mai spună o vorbă, a ieşit. Eu ce să fac, dacă regizorul mi-a spus ce mi-a spus, m-am dezbrăcat tot-tot şi, aprin- zîndu-mi o ţigară, m-am aşezat într-un fotoliu aşa cum am văzut într-o revistă franţuzească de cinema. .. Cînd tipul a revenit cu cafelele şi m-a văzut goală a scăpat ceştile de emoţie: „te-am rugat să te dezbraci moral, domnişoară, nu altfel . . ." şi mi-a făcut vînt pe uşă afară .. . Uite, tocmai persoana de care aveam nevoie n-a vrut să fie bărbat cu mine! Şi aşa am pierdut un rol pe care multe actriţe şi-l doresc!

— Of, sărmana de tine, o compătimi Eva, o viaţă întreaga ai fost păguboasă ...

— Şi tu la fel!

Discuţia risca să devină din nou periculoasă. De aceea i-am propus Andrei să plecăm.

— Ne-am făcut plinul pentru astăzi. Mergem?

— Nu, nici gînd! interveni Tatulici. Nu pleacă nimeni, toată lumea rămîne pe loc ... Ni s-a promis pentru astăzi un concurs de frumuseţe ...

— Ce concurs, ce concurs? am auzit şuşotindu-se prin colţuri.

— Distinsa noastră gazdă, domnişoara Marga Ogăşanu, cea mai superbissimă roşcată din viaţa mea . . .

— O, fără intimităţi, Tatulici! protestă de formă Marga Ogăşanu, băieţii au să creadă cine ştie ce ...

— Ei bine, pentru ora două — şi, controlaţi-vă ceasurile: este exact ora două!, ni s-a promis un concurs de frumuseţe. Domniţelor, renunţaţi vă rog pentru cîteva momente la compania domnilor aci de faţă şi grupaţi-vă în jurul meu . .. Mie — pe considerente de vîrstă şi moralitate!, mi s-a încredinţat conducerea acestui concurs.. . Prin urmare să vedem participantele . ..

In grabă, de parcă n-ar fi voit să scape cine ştie ce ocazie, se înşirară Marga Ogăşanu, Eva, Catarina, Agatha Cris- tescu, Vanda (care, bineînţeles, făcea şi de data asta nazuri) şi Andra.

— S-au înscris la concurs şase concurente! strigă Tatulici. Şi-acum juriul, vă rog . . .

Juriul, cum era şi firesc, era format din Tatulici,

preşedinte, Dodo Danutti (ca reprezentant al unei ţări tot de gintă latină!), Geo Gafencu, Petrică Popa, Aristide Dumitrescu (care renunţase pînă la urmă să plece în noaptea aceea, bănuind pesemne distracţii rafinate!) şi cu mine — prin urmare tot şase. Concursul se anunţa animat (nu de cele mai bune intenţii, evident!).

— La mine plăcut tot ce este frumos, mi se confesă Dodo. Voi plăcut la mine, voi un grup tare vivante...

— Regulamentul de funcţionare! pretinse autoritar Petrică Popa, vrem să ştim ce jurizăm astăzi... Ultima dată cînd am fost la Londra ...

Fusese şi profesorul ăsta impotent pentru două zile la Londra şi de atunci ne omora cu amintirile sale! Avusese timp de atîtea treburi, întîlnise atîta lume, văzuse atîtea spectacole, participase la atîtea petreceri şi pick-nick-uri încît te-ai fi aşteptat să fi stat acolo cel puţin un an de zile!

— Cîştigătoarei acestui concurs îi voi decerna volumul de versuri pe care am să-l scriu încă în noaptea asta ...

— Cabotino acest baiat, totalmente cabotino, dar molto simpático! îl aplaudă Dodo.

— Condiţiile de participare! se încăpăţînă profesorul de engleză.

— Presimt să va trebui să ne dezbrăcăm din nou! şopti Catarina. Cînd se pilesc bărbaţii, asta e tot ce pretind! Ultima dată cînd am făcut-o, era destul de frig în cameră şi m-au apucat durerile de şale ... Aşa se întîmplă cînd nu mai ai optsprezece ani...

— Atunci să ne dezbrăcăm de pe-acum! acceptă Agatha. După asta tot se sparge cheful...

— Prin urmare, distins juriu, concursul de frumuseţe pe care îl inaugurăm acum este motivat de dorinţa noastră, a tuturor, de a valorifica la maximum calităţile fizice .. .

— ... şi intelectuale! interveni Petrică Popa.

— Ma rog: şi intelectuale! Prin urmare este vorba de valorificarea calităţilor fizice şi intelectuale cu totul excepţionale ale concurentelor. Spre deosebire de alte întreceri, juriul nu vă va obliga să precizaţi anumite date indiferent din ce domeniu de activitate umană, nu veţi fi chinuite în privinţa anilor cînd s-a născut cutare bărbos sau cutare cucoană — nu, noi ne vom adresa exclusiv calităţilor fizice . . . Evident, prin prismă intelectuală ... în

această situaţie, domniţelor ...

La obiect! încercă să-i tempereze logoreea Petrică Popa.

— Ştii că-mi place, îmi şopti Aristide Dumitrescu. Mi-aş fi dat cu pumnii în cap de plecam mai devreme ... A propos, tipa aia, a doua din stînga, e liberă cumva?

Era Eva. Am simţit un sincer regret în clipa în care i-am răspuns:

— Da. Cel puţin aşa cred ... E măritată, dar bărbatul ei e mai mult pe drumuri...

— Perfect. Mersi de informaţii!

Nu mă purtasem cine ştie ce elegant, dar ce să fi spus? Eventual să i-o fi recomandat pe Catarina sau pe Agatha?!

— Ascultă ... m-am aplecat spre el. Nu, nu e nimic ... am renunţat pe dată.

— Ne mai ţii mult aşa? se revoltă Vanda, logodnicul meu suferă dacă nu stau lîngă el.

— Calma, Vanda, calma... Io mă simt bine cu băieţii! Care mai aduce o vodca?

Geo Gafencu care, după o anumită cantitate de alcool devenea dintr-o dată plin de amabilitate, sări în picioare şi aduse pahare şi noi provizii.

— Bravo, muzicant la tine, tu Verdi! Tu băiat de aur ... Io cumpărat de la tine un instrument de aia cum făcut tu ... Io dat un milion de lire, capisco?

— O.K.! acceptă Geo Gafencu. Cînd mai vii în ţară, adu milionul!

— Gata, începem concursul! Stimatele concurente au acceptat, fără excepţie, condiţiile de participare.. . Şi-acum vă rog, ocupaţi-vă locurile ... Sus cortina!

Tatulici coborî în mijlocul nostru, îşi umplu paharul cu vodcă şi se tolăni în fotoliul pe care i-1 pregătise Geo Gafencu.

— Mulţumesc, amice, şi ţie am să-ţi închin o poezie! Poate o pui pe note cîndva ...

Prima probă era neinteresantă; simplă defilare prin faţa noastră! Le ştiam prea bine pe toate, de asta nu ne-am entuziasmat nici de doi bani. Oricum, toate şase fetele erau superbe. Naiba ştie cum de se adunaseră la un loc atîtea frumuseţi!

Izbucniseră cîteva aplauze anemice — nimeni nu dăduse prea mare atenţie acestei probe. Care se voia şi eliminatorie!

— Huo! Huo! fluieră Aristide Dumitrescu care, acum în timpul concursului, încerca să reducă întîrzierea sa în golirea paharelor.

— Ai răbdare, l-am potolit, sîntem de-abia la început. ..

Proba a doua era mimarea unui moment de dragoste; treaba
asta făcută între două fete devenea greţoasă. Dar din partea unui pervers ca Tatulici te puteai aştepta la orice!

— Tu scîrboso! îl afurisi Dodo Danutti. La mine nu place ...

— Cu voi se şi poate distra lumea... Proştilor! îi înjură Tatulici. Am idei cu miile, dar indivizii ca voi mă obnubilează! Inculţilor! ...
Să punem fetele să se bată! propuse Geo Gafencu, piticul, căruia vodca băută fără milă îi trezea instincte de lupt

ător. Jos rochiile şi la bătaie cu ele! Cîştigătoarea va fi declarată regina serii! Hai, fetelor, dezbrăcaţi-vă!

— Moral sau cum? întrebă Marga Ogăşanu stîrnind rîsul general.

— Am impresia că ne aiurim degeaba... spuse Aristide Dumitrescu, voi sînteţi nişte refulaţi! Cînd aţi început jocul, credeam să fie mai.. . veridic! Mai. .. neorealist!

— M-am plictisit! strigă Vanda şi ieşi din şirul concurentelor. Vreau să dansez cu logodnicul meu.

— Tu stricat la mine petrecerea! îi spuse Dodo. Eu sperat să văd tute bambini aste frumoase... Cînd tu săturat de mine, eu vrut căutat una alta bambina . . . Acum avut posibilitatea de vedere din cap a la picioare ... Tu geloso!

— Da, sînt geloasă! Pentru că toate stau cu ochii pe tine .. . Iar pe mine mă mănîncă de vie ... Toate mă invidiază pentru că sînt logodnica ta . . . Toate, fără excepţie!

— Hai, Vanda, nu strica la mine cheful... Io numai la tine amore . ..

— Hai sictir! îi întoarse spatele Vanda. Dacă tu le preferi pe putorile astea ...

— Uite ce e, Vanda, nu te întinde mai mult decît ţi se cuvine .. . Eşti la mine în casă ... încercă s-o potolească Marga.

— Fac ceva pe casa ta! Asta nu-i casă, e bordel! Las* că ştiu eu ce treburi învîrţi tu pe-aci . . . Am văzut ce ochi dulci i-ai făcut toată seara lui Dodo ... Şi tot tu i-ai spus toate minciunile despre mine ...

— Asta e isterică . . . Cum naiba o suportă Dodo? am auzit-o pe Eva şoptindu-i Andrei. De fiecare dată face la fel?

— Ascultă, tu roşcato, tu nu te amesteca, e mult mai bine pentru tine ...

— Hai, luaţi-vă de păr, bateţi-vă, muşcaţi-vă nasurile, rupeţi-vă! strigă excitat Geo Gafencu.

— Stai cu tata! Las[5] că se dezlănţuie ele şi singure! . ..

— Vino, Eva, să plecăm, propuse Andra. E tîrziu, n-are nici un rost să mai rămînem.

— Da, plecăm, am spus şi eu. Mîine am multă treabă . . . Au să mă dea afară dacă-mi mai fac multă vreme de cap . . .

— **Ce faci, o duci cu voi pe Eva? mă întrebă Aristide Dumitrescu. Lasă-mi-o mie, ce naiba! Pe toate le vrei!**

— **In loc să fi stat lingă mine, trebuia să te fi aranjat cu ea . . . Mai rămîn celelalte, încearcă cu Catarina ... Ea e veşnic dispusă la astfel de treburi...**

— **Plecăm, Dodo! hotărî Vanda. Aici nu mai stau nici un minut!**

— **Calma, Vanda, să termin mai întîi de mîncato,.** Dodo **adună în farfurie tot ce mai exista în tăvile de pe masă şi se retrase într-un colţ. Io atîta admirato la voi, că rămas flămînd... Io nu pot conduce maşina cînd flămînd . .**

— **Tatulici, pe viitor n-o să te mai alegem preşedinte al juriului ... N-ai autoritate! Nu eşti în stare să ţii în frîu şase femei frumoase! strigă disperat Geo Gafencu. Ne-ai făcut să pierdem prilejul celei mai frumoase desfăşurări de forţe .. feminine!**

— **Lasă, puşi, ce-i al tău e pus deoparte, îi şopti Marga Ogaşanu. Rămîi la mine în noaptea asta ...**

— **Chiar şi o viaţă întreagă! strigă victorios Geo Gafencu.**

— **Ei, chiar o viaţă întreagă nu. Prea ar fi plictisitor .. Cel puţin pentru mine .. .**

— **Am s-o iau pe blondina de lîngă geam, cea care-şi toarnă acum în pahar . . (era Agatha) Crezi că vine?**

— **Dacă mai stai pe gînduri, o pierzi şi pe ea**

— **Gata, ora închiderii! strigă Marga Ogăşanu. E tîrziu, petrecerea s-a isprăvit! Şi, cuprinsă de o inexplicabilă grabă, deschise larg geamurile, închise** *magul* **şi se-apucă să siringă scrumierele pline, apoi paharele . . .**

— **Asta ne dă afară, constată Petrică Popa. Cu ce ţi-am greşit, dragă doamnă?**

— **Du-te dracului! îl repezi Marga. Ascultă, scumpo, i se adresă apoi Evei, în noaptea asta ai să dormi aici, pe covor ... Dincolo nu se poate ...**

— **Dacă deranjez, pot să mă duc şi la hotel.. .**

— **Vino la noi, se oferi Andra, îţi asigur un pat ca lumea ... Avem o vilă cît un transatlantic!**

Asta era bună, cum de i-a dat prin cap o astfel de comparaţie? Şi ce-i veni s-o invite la noi pe Eva?

— **Mersi, am să dorm la voi. Marga scumpo, pa, nu**

rămîn la tine în noaptea asta . . .

■— Cînd ne mai vedem, copii? întrebă Catarina, ce, prinsă de frigul ce năvălise pe geamurile deschise, tremura uşor.

— Mîine nu, dar poimîine vă aştept la mine, se oferi Agatha. E sîmbătă, n-o să fim obligaţi să plecăm prea curînd . .

— Poate-mi aranjez să mai ramîn cîteva zile, spuse Aristide | Du-mi tresc-u. Mersi de sfat, bătrîne, am aranjat cu bambina,
c de acord ... Ştii că am o garsonieră aici...

— Tatulici va fi şi el prezent! strigă acesta. Şi, fetelor, [nu uitaţi: cea mai frumoasă dintre voi va primi volumul meu de poezii: *Aur şi femeil*

— Vă dau cinci minute, apoi sting luminile! ...

— Să le stingem de pe-acum, chiţcăi mic Geo Gafencu, poate aşa o săjolece mai curînd ...

— Ei, ce părere ai? întrebă Andra după ce am coborît în tradă. Ce stai? mi se adresă apoi mie, doar n-o să-i aşteptăm pe toţi nebunii ăştia . .. Bine că am scăpat întregi.. .

— Pare destul de amuzant, spuse Eva. Pe vremea noastră nu făceam astfel de treburi, nu-i aşa? mă întrebă. îl mai ţii minte pe taică-tău? De fiecare dată la petreceri, de cum se făcea ora zece, domnul Manea îşi făcea apariţia, privea în jur vrînd să vadă, pesemne, dacă fusesem cuminţi, apoi ne spunea: „Dragii mei, aţi mîncat, aţi băut, v-aţi distrat, acum drumul! Acasă!^f< Ei, frumoase timpuri...

— Noroc de Vanda care ne mai face vînt! ... rîse amuzată Andra.

— N-aş vrea să vă deranjez... îmi pare rău că am acceptat invitaţia ...

— Ce tot vorbeşti, lasă prostiile, ce naiba! Ce deranj, care deranj, m-am grăbit s-o contrazic.

— Rămîi mai mult pe-aci? o întrebă Andra.

— Da. S-ar putea să rămîn definitiv ... *Sosul* **meu iubit şi-a găsit o matracucă! N-am acceptat să-l împart cu ea şi am pornit încoace ... Mi-a cîntat că e ceva trecător, că nu-l ţine mult nebunia şi cît de curînd o să putem lua totul de la început... „Am să mă mai gîndesc, domnule!" i-am spus demnă, aruncîndu-mi o rochie în valiză şi am plecat de acasă.**

— îmi pare rău, o compătimi Andra. Pînă te aranjezi în- tr-un fel, poţi locui la noi. Cred că domnul n-are să facă zîm- bre ...

— Nici vorbă, am răspuns. Dinspre partea mea poţi să ră- mîi cît vrei... Următoarele meciuri le am în deplasare, voi lipsi destul de mult de acasă . .. Măcar Andra nu se va simţi singură .. .

— Perfect. .. Oricum, dacă la un moment dat n-o să mă inui suportaţi, nu vă jenaţi să-mi faceţi vînt! Nu sînt ranchiunoasă ... A propos, voi unde luaţi masă? Cine vă găteşte?

— Mîncăm într-o pensiune ... Ne e mai comod ...

— De azi înainte gata, am să vă fac eu bucătăria... De acord?

— De acord, acceptă surprinzător de repede Andra. Măcar învăţ şi eu meseria. Băiatu', înainte de culcare ne mai dai cîte un pahar?

— Dacă găsesc ceva în „bibliotecă[f<]! Cu o nesăţioasă ca tine ...

— Acu' vrei să-mi iasă vorbe ...

Acasă am mai băut cîte ceva, apoi ne-am culcat.

— Nostimă fată Eva, îmi spuse Andra. în locul tău m-aş fi îndrăgostit de ea . ..

— La ora asta îţi mai arde de tîmpenii? am repezit-o. Dacă nu-ţi convine fata, de ce-ai mai invitat-o aici?

—Bine, bine, nu mai fi atît de irascibil... Noapte bună, băiatu'... Doamne, ce mă mai doare capul de porcăria asta de vodcă! N-am să mai beau . ..

— E pentru a o suta oară cînd aud treaba asta ...

— Nu fi scîrbos, băiatu' . . . Uf, ce somn mi-e . . .

Am adormit tîrziu de tot, o ştiam pe Eva alături, îi auzeam respiraţia, mi-o închipuiam stînd şi ea cu ochii deschişi, gîndin- du-se ca şi mine — la ce?! Mă deranja propunerea Andrei de a o invita la noi, aşa cum mă deranja şi acceptarea destul de grăbită a Evei. Mai vinovată din două era, evident, Eva, ea ştia ce pericol ne pîndea pe amîndoi, oricum, nici eu nu eram înger! Nu-i nimic, a doua zi, cînd Andra avea să lipsească, una, două îi voi face vînt! Fără prea multă discuţie! ...

Dimineaţa am plecat la servici fără chef. Din fericire duminica nu era etapă, puteam sta liniştit, nu trebuia să mă tem de cicăleala lui Sir Stanley Mathews.

La zece, cînd am coborît la bufet să beau o cafea, am

sunat-o pe Eva.

— Adineaori m-a sunat şi Andra . . . Dimineaţa plecase pc cînd eu mai dormeam încă ... Tu ce faci?

— Nu cine ştie ce .. . N-am nici o poftă de lucru ... De fapt ceea ce fac eu n-are nici o importanţă ... Ar putea s-o facă orice tolomac!

— Ce-ţi pasă dacă ies bani? Ce-i fi vrînd, „băiatu", o maimuţări pe Andra. E mai bine cu binele, crede-mă . . .

— Da, poate ... Tu ce faci? Te-ai sculat de mult? Dacă vrei cafea, trebuie să fie la bucătărie . .

— Nu-ţi fă griji, am găsit de toate... A propos, nu vii pînă acasă? Să-ţi pregătesc o cafea cum n-ai mai băut de pe timpuri.. .

— Nu, nu ... Nu pot pleca chiar acum ...

— îmi pare rău ... Atunci, la revedere ...

Nu-mi era greu să fi plecat, şeful m-ar fi lăsat în doi timpi *hi* trei mişcări, dar era mai bine să nu mă joc cu focul. Nu-mi Icra bine aşa cum îmi era?!

— Ştii că ţi-a pus gînd rău Aristide Dumitrescu? i-am spus Evei în timp ce, acasă, la prînz, savuram clătitele gătite de ea.

— Cine mai e ăsta?

— Tipul cu care am stat de vorbă toată seara ... M-a întrebat dacă eşti singură, dacă poate încerca marea cu degetul .. .

— Nu-ţi stă bine cu treburi de-astea, codoşule! îmi reproşă Andra, Eva, iubito, clătitele tale sînt absolut senzaţionale, dar vezi, domnul mai e încă sportiv. Iar cu astfel de bucate, rişti să-l dea afară din echipă ... Nu-1 văd stînd în poartă cu o burtă cît toate zilele . . .

— Ai dreptate. Dar *sosul* meu m-a obişnuit cu mîncăruri multe şi hrănitoare . . . Azi o să mă iertaţi şi voi. . .

în seara aceea am rămas acasă, la televizor se dădea un Ulm pe care fetele nu voiau să-l scape deşi, după cum au recunoscut, fiecare îl mai văzuse de cîteva ori. Era *Love Story*, treaba aia lacrimogenă bună pentru fecioare neurastenice ... Ce prostie mai scrisese Segal sau cum naiba îl chema, o poveste oarecare de dragoste terminată tragic. în viaţă nu se întîmplă aşa ceva sau chiar dacă se întîmplă, nu ştiu dacă ar interesa pe cineva... Nu zic, actorii erau buni, muzica, în special,

bună şi ea, frumoase locurile prin care se petrecea acţiunea, dar m-am plictisit ca nimeni altul... De asta m-am retras într-un fotoliu şi m-am apucat să dezleg cuvinte încrucişate. Am dat drumul al un moment dat şi *magului>* **dar fetele s-au repezit ca turbate la mine. M-am dat bătut şi mi-am mutat fundul în bucătărie, mai ales că aveam acolo pitită o sticlă plină pe jumătate cu coniac. Cînd mă simţeam mai brava, mi-au venit pe cap cele două cucoane, plînse bine şi cu chipuri tragice şi nici una, nici două mi-au cerut să le dau şi lor de băut. Le-am turnat în pahare cît a mai rămas şi am vrut s-o şterg dincolo dar n-a fost chip.**

— Mai stai şi cu noi, băiatu[5], unde naiba tot fugi? Ve/> să nu-ţi arunc într-o. zi din casă toate revistele de cuvin ti încrucişate ... Oriunde mă întorc, numai de ele dau!

— Cînd am văzut pentru prima dată filmul, am plîns o noapte întreagă, *sosul* **meu s-a temut să nu mor...**

Deştept trebuie să fi fost *sosul* **Evei dacă o luase chiar pen tru o clipă măcar în serios!**

— Eşti un mizerabil! Un nesimţit! O brută! mă spurcă Evi cu tot ce-i veni la gură. Şi ce dacă am plîns? Mie mi-a plăcut filmul şi Andrei de asemenea ... Tu nu te emoţionezi de cît cînd vezi o minge de fotbal...

— Te iubesc pentru aceste cuvinte, Eva! o sărută Andra De cînd mă pregăteam să i le spun ...

Marea coaliţie! Sfînta alianţă! Uite ce bine se înţelegeau cele două ... Şi dacă ar fi ştiut Andra ce şarpe încălzeşte la sîn!

— Băiatu[5], ce-ar fi să mai aduci ceva de băut. .. Mai găseşti undeva deschis. .. Uite, e zece fără un sfert, dacă tragi o fugă, ajungi la timp ...

M-am îmbrăcat, mi-am luat bicicleta (băusem, de asta nu mă urcam la volan) şi am împins zdravăn pînă la magazin. Am avut noroc, era deschis, am cumpărat două sticle de *vodka Wiborowa* **(oare ce-o mai fi făcînd prietenii mei polonezi? m-am întrebat, aşa cum făceam, dealtfel, de fiecare data cînd cumpăram această băutură) apoi m-am grăbit acasă unde cucoanele erau într-o fierbere cumplită. Aşa cum m-am aşteptat, cele două doamne trecuseră la confidenţe şi, se părea, nu mai aveau nevoie de mine. Atît doar că nu ştiau care**

dintre ele să mă concedieze.

— Ce-ar fi să ne cauţi dincolo? îşi luă inima în dinţi Andra. Tot nu te interesează ce discutăm noi.. .

— Pe dracu, mă interesează chiar foarte mult.. .

— Hai, nu te mai încăpăţîna, nu de tine discutăm, nu-ţi fie .teamă . .. Venim şi noi imediat. . .

Cuvintele Evei m-au mai liniştit, deşi nu excludeam posibilitatea ca, prinsă de amintiri, Eva să facă mărturisiri complete! ... Dar, se pare, n-a fost aşa deoarece, tîrziu în noapte, aproape de două cînd se îndură să vină în pat, Andra se strînse tandru lîngă mine.

— în locul tău aş fi făcut pasiune pentru Eva... Mi-e tare dragă, aşa să ştii...

— Mi-e somn, vreau să dorm, i-am spus ursuz. Ce-mi pasă mie de părerile tale ...

— Ştii, spuse mai tîrziu, dacă n-aş fi foarte sigură de prezicerile ţigăncii că am să trăiesc optzeci de ani, după un film ca ăsta m-ar apuca spaima de moarte .. .

— Dacă n-ai de gînd să dormi, te pocnesc de-ţi trece pofta iile tîmpenii! i-am spus cît am putut de sălbatic, altfel riscam la mă ţină de vorbă pînă dimineaţă.

— Nici astăzi nu treci oe-acasă? m-a sunat a doua zi la birou Eva (de unde şi-o fi procurat numărul meu?!). Vreau să-ţi vorbesc ...

— Am să încerc, i-am promis, deşi eram hotărît să nu mă duc. Dacă scap de şef, plec imediat...

— Te aştept! şi i-am descoperit multă bucurie în glas.

— Ce-aveai să-mi spui? am întrebat-o de cum am ajuns acasă. Dar scurt! ... Stăteam ca pe ace, nu voiam să fiu surprins, prin absurd, de către Andra, n-aş fi ştiut ce explicaţie sa-i dau.

— Voiam să te văd ... De două zile stau la voi în casă, mmcăm, trăim, dormim sub acelaşi acoperiş dar abia de mi-ai adresat două vorbe ... Niciodată n-am rămas singuri... începe la-mi pară rău că am acceptat invitaţia Andrei. .. Mîine chiar am să mă reîntorc la Marga.

— Nu, nu e nevoie . .. Delatfel Andra s-ar simţi jignită . . . A.r intra chiar la idei...

— Ce fel de idei? De cînd te-ai însurat, eşti mai cast de- cît... decît...

— Nu te mai chinui, n-ai să găseşti vreo comparaţie . . .Dar spune şi tu, ce rost are să mai scoatem la lumină

trecutul.. . Ce a fost, a fost, au trecut de-atunci ani mulţi, tu ţi-ai făcut viaţa ta, eu pe a mea, ne-am reîntîlnit acum, mă bucură revederea cu tine, dar atît... E mai bine pentru aniîndoi.. .

— Şi dacă ţi-aş spune că eu n-am încetat să te iubesc în iot acest timp?

— Nu ştiu dacă e foarte adevărat... Poate e mai degrabă singurătatea care te determină să minţi astfel. . .

— Nu mint. De fapt tu eşti de vină pentru cele întîmpla- tc ... Nicidecum eu.

— De unde ai mai scos-o şi pe asta?

— într-o bună măsură cred că te şi uitasem, nu te-am mai \azut de ani de zile, după cum ştii nu ne-am scris niciodată, nu ne-am telefonat niciodată. Pînă în vara trecută cînd m-am trezit cu tine în casă . .. Din clipa aceea m-ai robit, nu mai pot fără tine ... De asta am pornit eu încoace, de asta am căutat prietenia Margăi pentru a pătrunde în cercul vostru. . . Nu voiam să pară bătător la ochi din primul moment. Dar am să te smulg Andrei . . . Vreau să mă lupi pentru tine!

— Eşti caraghioasă, Eva, nu-ţi stă bine ... Hai să lăsăm naibii trecutul şi să ne vedem fiecare de prezent.. . Ştii, c un şlagăr: fericirea stă în doi oameni. . . Nicidecum în trei'

— Te-ai făcut teribil de deştept în ultima vreme. Vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc, trebuie să plec. De-abia am reuşit sa scap. Discutăm altă dată .. . Deşi, poate, e mai bine să renunţi . . . Ne complicăm inutil amîndoi. . .

Am revenit după-masă tîrziu, pretextînd o scurtă şedinţă de lucru convocată de Sir Stanley Mathews, apoi, în vederea petrecerii din seara aceea de la Agatha Cristescu, m-am cui* cat. Mnaiu trezit fetele, care nerăbdătoare, trăgeau de mine din răsputeri.

— O faci intenţionat! ţipă Eva. Vrei să întîrziem?

— Nu suport să fiu aşteptată! mă dădăci şi Andra. Daca nu te scoli imediat, arunc pe tine cu apă rece . ..

— Bine, bine! m-am supus văzînd că nu se putea scăpa de cele două caţe! Dar acum afară, n-am nevoie de asistenţă ...

— I-e frică să nu-i furăm ceva, rîse niţel vulgar Eva, dar m-am făcut că nu bag de seamă.

— **Sfînta familie! rîse Tatulici de cum ne văzu. Nu sc făcea să nu veniţi, nu ieşeam la socoteală!**

— **Ai un coniac de la mine! îmi şopti Aristide Dumitrescu. Tocmai mă întrebam dacă avusese rost să mai rămîn aici.. Dealtfel poate îmi dai şi tu răspunsul**

— **Nu, nu . . .**

Voiam să zic că refuzam propunerea făcută.

— **Bine, discutăm noi mai tîrziu .. .**

— **Astăzi am alcătuit un nou regulament de concurs. Totul va fi** *ravisant!* **Puţină răbdare ca să ne adunăm cu toţi!**

— **Unde o fi întîrziind Dodo cu-a lui Vândă? se întrebă, mimînd îngrijorarea Agatha. Cine are să ne povestească în- tîmplarea cu Sergio Pleşa?**

— **Io sono siciliano di Palermo! rîse gros Petrică Popa. Am avut un succes nebun cînd am povestit întîmplarea la Londra ... Şi se mai spune că britanicii n-au umor!**

— **Aţi fost cuminţi? se interesă desfrînat Marga. Aveţi de g!nd să reînviaţi haremurile?**

— **Te-am sunat ieri... Mi-ai închis înainte chiar de a-mi jpune numele, se plînse Aristide Dumitrescu. Mă gîndeam $â te invit la o cafea . . .**

— **Prin urmare dumneata ai fost, rîse Eva. Credeam că**

cineva care are chef de joacă ... Te rog să mă ierţi. . . Iar cafeaua o s-o bem acum, vrei?

— **în curînd îmi pun la punct o formaţie, ne spuse Geo Gafencu. Voi oferi o seară de muzică extrem de selectă ... I ară** *strip-tease* **şi chestii de-astea!**

—- Ăsta micu', iar dai tonul puritanismului! Mi-e silă de Iştia cărora totul le pute, dar cînd e la o adică, abia aşteaptă ca fetele să-şi dea poalele peste cap!

— **Lasă-1 Tatulici, îi luă apărarea Andra, Geo n-a vrut să te supere.**

— **Eu zic să nu-i mai aşteptăm . .. Cine ştie dacă logodnica lui Dodo n-a făcut din nou o scenă de isterie?! Să vină băutura! pretinse Petrică Popa. La Londra m-am învăţat să liu operativ în toate cele!**

— *Am venit să bem aici / Nu sa numărăm furnici!* **oferi, la minut, versuri proprii, Tatulici.**

— **Cine vine să mă ajute? întrebă Agatha.**

— **Acum şi-ntotdeauna, se oferi Petrică Popa.**

Peste două minute Petrică Popa reveni încărcat cu un coş de piaţă plin cu sticle cu vodcă.

— Ura! strigă Tatulici, în seara asta nu vom muri de >>ete! Şi cînd ne-o fi mai rău, tot aşa să ne fie!

— Fie-ţi gura aurită! aplaudă Aristide Dumitrescu.

— Cine spunea că n-au să vină? Iată-i vii şi nevătămaţi! strigă Catarina văzîndu-i pe Vanda şi Dodo Danutti.

— Vă rog să ne iertaţi pentru întîrziere, dar logodnicul meu a avut de rezolvat nişte afaceri... El este tot timpul extrem de ocupat. ..

— Scuzate la mine, doamnelor şi domnilor, eu vrut venit de mult, dar una grande dolore de burta ma chiuso la toaleta! completă el spre amuzamentul general.

— Vai, Dodo, cum poţi să spui una ca asta! ripostă supărată Vanda. Vrei să zici de mine că sînt mincinoasă?

— Nu mai pierdeţi vremea, noi am început petrecerea ... Luaţi cîte un pahar şi la treabă! le zise gazda.

— Treabă? Che treabă?!

— Răbdare, răbdare, strigă Tatulici, aşteptaţi, vă rog, îi linişte marea surpriză a serii!

— Bah! Dacă Tatulici face surpriza, io sono papa de 1, Roma!

— Vai, Dodo, ai nişte gusturi! se fasonă Vanda. Eu ti vreau aşa cum eşti...

— Poţi să dormi liniştit, în noaptea asta mă transfer 1.» Marga Ogăşanu. N-am să te mai deranjez, îmi şopti Eva

— Andra are să te regrete, i-am spus. Dar aş vrea ca tu să-i dai această veste ... Fă asta pentru mine, da?

— Crezi c-o să accepte fetele să se dezbrace? mă întreb,» Aristide Dumitrescu, interesat îndeosebi de Eva. Ar fi un spectacol pe cinste ...

— Eu una nu! vorbi neîntrebată Vanda, logodnicului meu i-ar displace una ca asta ...

— Putoarea dracului, parcă n-aş şti ce minuni făcea см acum un an ... Să nu mă întrebe cineva pe mine, că îmi dau drumul, îmi zise Agatha. Numai eu de cîte ori i-am împrumutat camera ...

— Dacă ţi-aş cere-o, mi-ai împrumuta-o şi mie? am pus-o la încercare.

— Ce nevoie ai tu? Tu eşti băiat cuminte, tu o ai pr Andra ... Pe cine ţi-a căşunat? întrebă apoi. Mi se pare ci

te cam interesează Eva ... Dacă tocmai vrei, eu oricînd...

— Doamnelor şi domnilor, deoarece ultimul nostru concurs a avut un final lamentabil, neîntrunind adeziunea majori tăţii concurentelor, propun astăzi o modificare radicală a regulamentului. în acest sens propun un *strip-tease* masculin!

— Du-te dracului, Tatulici, eşti un porc greţos! strigă Gen Gafencu. Du-te la alţii cu tîmpeniile tale. îmi vine să vărs numai cît te văd ...

—- Voi este descreieraţii dacă tot chemat pe acest indivi- do ... Eu nu suportat la el de cînd cunoscuto ...

— Trebuia să ne fi întrebat mai întîi pe noi... ţipă Cata- rina. Eşti dezgustător, Tatulici!

— Să-l dăm afară, fetelor, ţipă Marga Ogăşanu, cum de-şi permite să ne facă astfel de propuneri idioate! Orice s-ai spune despre noi, nu sîntem nişte imorale! Hai mai bine sa dansăm ...

Am dansat mai întîi cu Eva, le-am luat la rînd pe celelalte fete, iar la capăt de tot, încâlcind regula nescrisă dar per- mament valabilă, am luat-o la dans şi pe Andra.

— începe să mă doară capul de toate idioţeniile astea! îmi »puse ea. Chiar trebuie să semnăm condica seară de seară? Prefer să stau singură cu o carte în mînă ...

— Nu mă înnebuni, te-a apucat conştiinţa? Prost, bine, trebuie să ne distrăm şi noi cumva. Cînd vom fi bătrîni, vom tta în casă şi vom avea grijă de nepoţi! ...

— Mă rog, dacă aşa spui tu, să ne distrăm şi noi cît mai lîntem tineri. Măcar de s-ar mai împrospăta trupa ... Dar ot aceeaşi şi aceeaşi...

— Lasă, dragă, nu-ţi mai bate capul cu ei. .. Principalul să nu fim trişti! ...

— Deşteptule! A propos, mi-a spus Eva că pleacă de la noi ... Ai supărat-o cu ceva? . . .

— Nici măcar c-o floare ... Cred mai degrabă că e vorba de Dumitrescu... Ţi-am spus eu... De cînd a cunoscut-o, umblă năuc după ea... Poate are nevoie şi fata de un reconfortant după tot ce i s-a întîmplat cu vaporeanul!

— Regret. Aş fi vrut să mai rămînă la noi. . .

— Eu nu. îmi făcea toată ziua clătite, de ajungea Sir

tanley să mă azvîrle afară din lot!

— *Cînd m-am dus la dinţi, dinţi, dinţi,*
M-a muşcat o minţi, minţi, minţi!
Grădiniţă!
Albiniţd!

— **Este adorabile questa cretino! rîse gros Dodo. Eu duce la cl în Italia şi făcut din el clovn!**

— **Duci tu pe mă-ta! strigă Tatulici şi-i arătă pumnul.**

— **Tu la mine nu jurat de mamă! Eu bătuto la tine! Mascalzone! ... Mizerabile! ...**

— **Aşa, Dodo, aşa! Pocneşte-l! ... Desfigurează-l! strigă Yanda. Să se-nveţe minte nenorocitul!**

— **Doar n-o să vă luaţi la bătaie la mine în casă, îi rugă Agatha. Dodo iubitule, fii tu mai rezonabil, nu te mai înfuria ... Ştii bine că Tatulici e nervoso ...**

— **N-am nevoie de intervenţiile tale, madam!**

— **Accepto! Numai pentru că rugato dumneata Agatha, eu nu pot refuza niciodată una bella signiorina ...**

— **Şi-acum surorile Kessler în variantă autohtonă! intonară pe două voci Marga Ogăşanu şi Catarina — probabil pentru a produce un divertisment. Luaţi loc, vă rog, în fotolii, începe spectacolul.**

M-am aşezat într-un fotoliu larg sperînd că Eva va ave. inspiraţia de a veni lîngă mine. Dar Eva se abandonă în bra ţele mai libere ale lui Aristide Dumitrescu. Venise în schiml lîngă mine Agatha Cristescu.

— **Mă accepţi lîngă tine? Am să fiu paşnică, n-am intenţii criminale în ceea ce te priveşte .. . Dar ador să bîrfesc cu tine ... Vreau să văd ce e de capul fetelor ăstora ...**

— **Nu e vorba de capul fetelor, i-am spus rîzînd.**

— **Evident, evident! ...**

Tatulici, marele maestru de ceremonii, stinse lămpile din tavan şi instală două veioze drept reflectoare. După care sc mstală în faţa *magului* şi căută o bandă cu muzică adecvata

— **Tu nu te uita, Dodo, nu e pentru tine ... Ar fi mai bine să mergem, propuse Vanda.**

— **Lasă la mine pace, strigă Dodo supărat. Eu nu copil ... La mine place tot ce frumos este .. . Dacă tu nu vrei**

stat, du-te! Sau ia una carte la mînă şi citeşte!

— Ce zici, bine *tipesef* vru să-mi cunoască părerea Agatha. Dacă aş fi bărbat, nu m-aş da în lături de la nici una ...

într-adevăr, atît Catarina cît şi Marga Ogăşanu erau frumoase, bine făcute, atît doar că manechina, Catarina, ştia mai bine să-şi vîndă marfa, mişcările ei erau mai sofisticate, mai construite, surpriza era oferită cu mai multă ştiinţă a gradării, nu se avînta prosteşte, probabil îşi repetase nu o dată numărul, de aici perfecţiunea atinsă!

— Foarte nostime, într-adevăr, am răspuns într-un tîrziu. Deşi sînt convins că tu eşti mult mai frumoasă ...

— Eşti un mincinos adorabil, îmi mulţumi Agatha, pentru data viitoare, poate, am să mă pregătesc eu! Am să văd dacă îţi mai menţii şi atunci declaraţia de dragoste!

La sfîrşit izbucniseră aplauze zgomotoase, Tatulici îşi turnă în cap un pahar cu vodcă şi vru să-şi dea foc, Geo Gafcncu încerca prin cameră roata ţiganului, iar Petrică Popa se repezi după fete dar, mai rapide, ele îi trîntiră uşa în nas lăsîndu-1 mofluz.

— Vreau să plec, îmi spuse Andra. Am băut foarte mult, nu mă simt în stare să mă mai duc în picioare. Ar trebui să chemi un taxi...

— Treci alături şi stai puţin întinsă ... Am să-ţi aduc un pepsi, are să-ţi facă bine... Te rog...

— Cum vrei... Vezi dacă nu e cineva acolo ...

Andra avusese dreptate, în camera cealaltă i-am găsit sărutîndu-se pe Agatha şi Dodo Danutti.

— Dacă vă prinde Vanda, v-aţi ars, le-am zis, apoi i-am zvîrlit pe uşă afară.

— Geloso! îmi spuse la ieşire Dodo. Apoi: grazia!

— Vreau s-o culc pe Andra, nu se simte prea bine. Nu te deranjează, nu? am întrebat-o pe Agatha.

— Sper să-şi revină cît de curînd. Vrei să te ajut?

— Nu, nu e nevoie, ce să mai caşte ochii şi ceilalţi! Tu stai cu musafirii, să nu se simtă părăsiţi.. .

Din camera în care am culcat-o pe Andra am ieşit în balcon. Am inspirat cu nesaţ aerul curat, răcoros, apoi am privit în jur, încercînd să străpung întunericul des. Noaptea, liniştea şi pacea învăluiseră din toate părţile

oraşul. Care dormea adînc, înţelept, omeneşte . .. Cînd şi cînd paşii unor trecători grăbiţi sau întîrziaţi spărgeau această linişte ... Ferestrele blocurilor orbiseră şi ele ... îndărătul geamurilor, în camerele- cuburi suprapuse ca în jocurile de copii, oamenii dormeau şi visau tot oameni... Şi flori şi nori şi păsări şi peşti şi culori ... Dar mai cu seamă oameni... Erau vise despre oameni frumoşi şi drepţi şi buni şi frumoşi şi drepţi şi buni şi frumoşi şi...

— Cred că am tras un loz necîştigător, îmi spuse într-o zi Andra. Nu e ceea ce aş fi vrut eu.

Andra avea obiceiul să mă ia prin surprindere imaginîn- du-şi de fiecare dată că eram pe aceeaşi lungime de undă.

— Ce s-a întîmplat?

Mi-era groază de problemele pe care şi le punea, de gravitatea lor, de etc. etc.

Era în preajma Crăciunului, străzile deveniseră dintr-o dată mult prea înguste, de-abia ne mai puteam strecura printre oameni; pentru a-i desluşi vorbele a trebuit s-o trag într-un gaug.

— Ce nu merge?

— Treaba asta pe care o fac ... începe să mi se facă lehamite ... Nu e de mine ...

— Ei şi tu! Vezi, deocamdată nu s-a găsit altceva. Doar n-o să rămîi acolo pînă la sfîrşitul zilelor...

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti...

— Ce să zic! Mişc şi eu o planşă dintr-un loc în altul, îmi dau cu părerea cînd şeful are nevoie de sprijin şi cam asta e tot...

— Stau în şcoala aia mare şi aştept să se ivească vreun copil bolnav ... între timp beau cafea cu asistenta care are în fiecare zi cîte o poveste nouă de debitat, pentru că în fiecare zi are cîte un prieten nou . . .

— Şi eşti invidioasă, da? am încercat să schimb discuţia.

— Bineînţeles! Ha, ha, ha! Profesorul de sport se simte obligat să-mi facă curte avînd şi el programul mai lejer, o zi pe săptămînă pregătesc eu cafelele deoarece aşa am stabilit cu profesorii, pansez cîte un copil care s-a julit în vreo bătaie, le dau fetelor mai mari sfaturi ce şi cum să facă să le treacă coşurile de pe faţă ... Dă-o naibii, băiatu', asta nu e pentru mine.

— Trebuia să fi acceptat propunerea lui Aristide Dumi- trescu? De tine a depins să plecăm sau nu.

—: Cine ştie dacă acolo ar fi fost mai bine ... în fond, dacă tu voiai să fi plecat, plecam şi eu cu tine ... Pesemne nici tu nu erai hotărît...

— E adevărat, nu eram hotărît. Iar acum e niţel tîrziu, l-am întîlnit zilele trecute pe Dumitrescu şi mi-a comunicat că prietenul nostru — al lui şi al meu — a renunţat la ofertă. Mare pagubă! Nu mai pot eu de el!

— Şi-atunci ce ne facem, băiatu'?

— Nu-ţi mai face griji, se rezolvă toate pînă la urmă. Hai mai bine să vedem unde găsim un brad ca lumea, ăştia care se vînd prin ţarcuri sînt buni de puşi pe foc. Am nevoie de un brad frumos, mare, argintiu; seara am să mă aşez sub el şi am să-l aştept pe moşul cu barbă albă ... Tu ştii că eu am crezut pînă foarte tîrziu în toată povestea asta?

— Aşa eşti tu. Tu crezi în poveşti... în toate poveştile ...

— Tu ai fost cuminte? Crezi că Moşul are să-ţi aducă ceva?

— Ştiu eu? Poate ...

Făcea ea pe neştiutoarea dar, mai mult ca sigur, Moşul i-a şi verificat faptele, şi pe cele bune şi pe cele rele, de pe parcursul unui an, le-a cîntărit, le-a anulat pe cele rele cu o parte din cele bune şi, pînă la sfîrşit, n-au mai rămas decît din alea bune, şi erau multe, multe, şi de asta Moşul cu barba albă a venit la Andra cu tolba plină, iar ce-a rămas pe dinafară, le-a adus în maşină.

— Doamne, băiatu', chiar atît de cuminte să fi fost? m-a întrebat cînd a văzut mulţimea cadourilor.

— De ce mă întrebi pe mine, sînt şi eu doar un simplu beneficiar de cadouri ca şi tine ...

— Te iubesc, beneficiarule de cadouri! se gudură pe lîngă mine Andra. Odinioară tata ştia să-mi facă sărbători tot atît de frumoase ... Dar numai o singură noapte pe an ... Imagmează-ţi-1 pe *proful* atît de distins, atît de sever, de inabordabil, îmbrăcînd un costum de Moş Crăciun, cu capişon roşu, punîndu-şi o barbă pînă la pămînt şi luîndu-şi în spinare un coş cît toate zilele ... Ştia şi multe poveşti, de parcă seară de seară nu făcea altceva decît să citească basme; era cald, tandru, duios, cum nu era un an de zile şi cum n-avea să fie un alt an

de-atunci înainte ... Cînd se apuca să-mi ofere darurile, jumătate din cameră se umplea cu ele ... După ce desfăceam împreună pachetele minunîndu-ne pentru tot ce descopeream în ele, cîntam împreună, dansam, ne sărutam nebuneşte, apoi tîrziu de tot, fără a-şi scoate vreo clipă uniforma de Moş Crăciun, mă conducea în camera mea. Dimineaţa îl descopeream, spre disperarea mea, grav, sever, rece, cu privirea distantă.

— Vrei să mergem la el în seara asta?

— Nu. Mi l-am reamintit doar. Nu cred că vreau să mă duc. Probabil n-a venit încă momentul să ne întindem mîinile. Cine ştie dacă va fi să vină vreodată ...

— Cum crezi. Nu vreau să te influenţez ...

— Chiar să vrei n-ai fi în stare . . .

— Fiindcă veni vorba — în seara asta unde mai mergem? Cine ne-a mai invitat?

— Nimeni. Şi chiar să ne fi invitat, în seara asta î-am fi refuzat pe toţi. De sărbători, dintotdeauna oamenii au stat la casele lor. Cu toţi cei dragi. Dacă noi nu ne avem, deocamdată, decît pe noi, vom sta în doi. La Toni şi Magda vom merge mîine. Da?

— Cum vrei. Da, ai dreptate, am adăugat, văzînd că răspunsul meu evaziv nu-i făcea cine ştie ce plăcere.

— Nu e pe cum vreau eu, ci cum vrem noi amîndoi.

Seara a fost nemaipomenit de plăcută, las' că şi bradul pe
care l-am procurat dînd bani grei unui şofer care-1 tăiase cu mîna proprie din munţi era de toată minunăţia. Cadourile pe care le făcusem Andrei şi cele pe care, la rîndul ei, mi le făcuse ea mie, au fost extrem de apreciate, se părea că Moşul cu barbă albă ştia ce-şi dorise fiecare din noi. Pe urmă aşezaţi la o masă lungă împodobită sărbătoreşte am mîncat curcan, am băut vin vechi de douăzeci de ani şi pe care am dat o mică avere, am cîntat colinzi iar tîrziu, după ce ne vîrîsem în pat, ne-am făcut jurăminte de fericire eternă. Şi de viaţă îmbelşugată.

Zilele care au urmat au fost nespus de grele, aşa cum grele fuseseră în fiecare an: petrecerile, pe un motiv sau altul, se ţineau lanţ, culminînd cu Revelionul pe care în acel an l-am petrecut la vila lui Petrică Popa. Acesta le făcuse vînt bătrîni- lor lui punînd stăpînire pe toată casa, adusese o femeie care făcuse curat peste tot, apoi

chemă banda de nebuni. în ajun, noi, băieţii, am alergat cît ne-au ţinut puterile după carne, pîine, acrituri şi, evident, băuturi, iar fetele s-au străduit să pregătească gustări cinstite şi potolitoare.

— Peste cîteva zile am să plec, îmi şopti Eva cînd, imediat după ora douăsprezece, ne îmbrăţişam cu toţii.

— Trebuie? am întrebat-o mai tîrziu, în timpul dansului.

— Da, trebuie. Cu tine n-am avut noroc . . . Dealtfel *sosul* mi-a dat de ştire că i-a făcut vînt individei cu care se încurcase ... Mă vrea acasă ... S-ar putea să plec . . .

— După tot ce a făcut?

— Da. De ce nu? Nu sîntem cu toţii atît de puri, de intransigenţi cum eşti tu. Aş vrea doar să-mi spui dacă în vara trecută, atunci cînd ai descins la mine pe nepusă masă, atunci ai fi rămas cu mine?

— Dar pe atunci totul era altfel...

— Nu întoarce discuţia, n-are rost... Ai fi rămas sau nu? Dacă nu vrei, nu eşti obligat să-mi răspunzi.. .

— Da, aş fi rămas, am recunoscut sincer. Dacă n-ar fi intervenit acel telefon aş fi rămas cu tine. Nu ştiu pentru cît timp, nu ştiu cu ce şanse, dar *aş fi vrut* să rămîn!

— Nu ştiu dacă nu minţi, oricum, ai fost drăguţ spunîn- du-mi ce mi-ai spus. Deocamdată plec cu Aristide Dumitrescu la Bucureşti. Poate am să rămîn cu el, poate mă reîntorc la Constanţa. Nu ştiu încă prea bine ce să fac ...

— Ce-ai găsit la el? am întrebat-o abia stăpînindu-mi gelozia. în fond eram nedrept, de două ori o aruncasem în braţele lui — şi-acum tot eu mă gîndisem să-i fac morală?!

— Ce-ţi pasă, tu o ai pe femeia ta, ea ţi-e bucuria şi împlinirea. Şi, se pare, e atît de plină bucuria asta încît nu mai e loc şi pentru o alta. Lasă, nu ţi-o iau în nume de rău, aşa aş fi vrut să fie şi viaţa mea. Nu, nu-ţi port supărarea. îţi doresc să fiţi fericiţi...

Vorbeşti de parcă de azi înainte n-o să ne mai vedem! ...Sau de parcă pe unul sau pe celălalt ne-ar paşte cine ştie ce nenorocire ... Mă şi sperii pînă la urmă ...

— Te superi dacă te rog să mă laşi acum? Nu vreau să mai dansez... Şi te rog să nu mai vii lingă mine . .. Nu vreau să mă mai chinui. . . îmi promiţi?

Şi, fără a-i păsa dacă cineva avea să ne vadă, mă sărută lung. Apoi se smulse din braţele mele şi trecu în cealaltă cameră.

într-adevăr, din noaptea aceea de Revelion n-am mai revăzut-o pe Eva: o fi plecat cu Aristide Dumitrescu, s-o fi reîntors la *sosul* ei infidel, nu ştiu. Oricum, de atunci am simţit o cumplită aversiune împotriva ziaristului şi, ori de cîte ori după aceea, a vrut să mă vadă, am refuzat să-l mai întîlnesc.

După reluarea campionatului am avut o discuţie nu dintre cele mai plăcute cu Sir Stanley Mathews.

— Nu pare să-ţi fi priit iarna asta lungă ... Catarina mi-a spus că ţi-ai cam făcut de cap ...

Ce naiba i-o fi îndrugat Catarina? m-am întrebat. Să mă ii purtat nepoliticos cu ea, să fi încercat, Doamne fereşte! *b-o* violez? Ce altă prostie mai făcusem la beţie?

— Sînt cam greu de cap, Sir, şi nu pricep! am dat-o pe glumă. Deşi mă simţeam într-un anumit fel vinovat.

— Pare-se că petrecerile prea des repetate au avut repercusiuni şi asupra memoriei! zise cu neobişnuită duritate, îţi faci de cap, băiete, şi asta nu e bine!

— Ei, nu e aşa cum credeţi ... Au fost la mijloc sărbătorile ... Tot omul c dator să bea un vin ...

— Mi-e teamă că aşa n-o să putem continua munca împreună ... Te-am urmărit în mod special la antrenamente: nu ştiu dacă merită să ne mai pierdem vremea unul cu altul. Ce s-a întîmplat cu tine?

— Nu s-a întîmplat nimic, Sir, prea mi se pare că o iei în tragic .. .

Aşa era de fiecare dată, dintr-un ţînţar făcea armăsar! Bună, rea, metoda îşi dovedea utilitatea.

— Duminica asta nu joci... Poate nici cealaltă .. . Dacă nu te pui la punct cu antrenamentele, renunţ la tine. Clar?

— Şi cine o să stea in poartă în locul meu? Luca? El vrei să-ţi aducă victoria? Hai s-o lăsăm, Sir...

— Ar fi bine să nu te obrăzniceşti... Dacă eşti cine eşti, mie mi se datoreşte! Şi dacă te las din mînă, te prăbuşeşti de nimeni nu te mai bagă în seamă ... Şi mi-e teamă că atunci

toată viaţa ţi se duce pe apa sîmbetei... Nu uita că stai într-un servici comod numai datorită mie ... în clipa în care am rupt relaţiile cu tine, poţi să-ţi faci şi valizele! Asta am vrut să-ţi spun! Sper că ai înţeles! Dacă nu, comunică-mi şi mie

întorcîndu-mi spatele, porni repede spre ieşire de parcă ar fi vrut să scape cît mai curînd de mine. într-un tîrziu m-am îndurat şi eu s-o iau spre casă: eram fiert; ca după un examen, ca după o bătaie ... Nu mi se vorbise niciodată pe un asemenea ton, nici chiar Toni nu-mi ţinuse astfel de predici, metodele lui pedagogice excludeau pînă şi violenţele verbale! Măcar să fi aflat prin ce mă făcusem vinovat, dacă aveam cu adevărat vreo vină ... Nu, nu m-am aşteptat la una ca asta din partea lui Sir Stanley! Ce să mai zic de Catarina ...

— Ce e cu tine, băiatu'? mă mirosi de îndată Andra. Se vedea cale de o poştă că mi se întîmplase ceva.

— Nimic. Prostii...

Ce atîta pălăvrăgeală, era o treabă care mă privea numai pe mine. Şi chiar dacă temerea lui Sir Stanley era întemeiată, tot numai eu singur mă puteam smulge din rahat!

— Ce-ar fi totuşi să-mi spui... Omul cînd se descarcă...

— Ia nu-mi mai da şi tu sfaturi... Astăzi v-aţi găsit cu toţii să mă prelucraţi? Prea te crezi deşteaptă!

O jigneam fără vreun temei şi nu era drept.

— Te rog să mă ierţi, sînt nervos, i-am explicat ruşinat. Mi s-a întîmplat ceva neplăcut... Şi i-am povestit cum a decurs discuţia cu antrenorul.

— Asta e tot? mă întrebă de cum am terminat. ^

Menţionez că nu m-a întrerupt nici măcar o singură dată.

— Ce vrei să mai fi fost? Idioata aia de Catarina umblă cu fitile ... Dac-o mai prind pe-aci, o iau de păr şi-i fac vînt pe scări în jos... Mai bine să-şi vadă de amorurile ei împuţite!

— Te rog, fără vulgarităţi! Nu suport...

— Bine că eu trebuie să suport totul... în fond dacă Sir Stanley e nemulţumit de mine, n-are decît! Fac eu cejra pe aerele lui! Auzi, el m-a făcut pe mine ... Rahat! Ia j>ă facă şi din Luca ceva dacă e în stare... Prea-şi imaginează

multe dumnealui...

— Nu te enerva ... Vino să mergem puţin la plimbare, are să-ţi facă bine ...

— De plimbare-mi arde mie? Am să beau un coniac şi-mi trece totul! Unde-i coniacul? am întrebat-o furios cînd n-am găsit în bar decît un lichior prăpădit, bun pentru fecioare.

— Nu mai e ... Cînd vă puneţi cu toţi nebunii pe băut, beţi şi zece cisterne!

— Aşa-mi trebuie! Hai, toarnă şi tu gaz peste foc, aliază-te cu Catarina!

— Fă ce vrei, eu am treabă la bucătărie.

Evident că am făcut ce am vrut. Am ieşit pînă la Alimentara din colţ, am cumpărat o sticlă de coniac de un sfert, am dat-o gata în două secunde, apoi m-am culcat. Seara nu m-am ridicat decît pentru a o lăsa pe Andra să facă patul. După care mi-am tras plapuma peste cap şi m-am întrebat în ce fel i-aş putea face figura antrenorului!

Peste vreo două ore izbucni soneria: lung, insistent, obraznic. N-a trebuit să mai privesc prin vizetă, am recunoscut de îndată vocile, deja încălzite, ale lui Dodo Danutti şi ale lui Tatulici ca şi chiţcăitul fetelor. Prin urmare banda se hotărîse să descindă, incognito, la noi! Le-am deschis în pijama aşa cum eram şi i-am făcut să treacă la bucătărie.

— Pînă ne îmbrăcăm .. . Trebuie să vă dau însă o veste proastă: n-avem în casă un strop de alcool...

— Am fost prevăzători, am adus noi de toate ... La astfel de vizite, marfa se aduce! Tu vezi-ţi de ale tale, noi ne simţim bine şi aici... între timp poate descoperim ceva gustos prin bucătărie ... Tii, cărnaţul ăsta fiert ne aştepta numai pe noi, nu-i aşa? Ei nu, rîgîi gros Tatulici, insişti să desfacem şi borcanul cu castraveţi... Mă rog, dacă insişti chiar într-atît...

Speram ca Andra să nu fi păstrat prin bucătărie prea multe de-ale gurii, ăştia erau mai răi ca lăcustele, nimic nu rămî- nea în urma lor!

— Sîntem tineri, să ne facem de cap pînă ne mai ţin puterile, nu-i aşa?! îmi spuse sictirită rău Andra.

— Iar citezi din clasici! i-am răspuns, şi eu cu capsa pusă. Mă rog, sînt aci, n-o să-i dăm afară . .. Măcar uit de necazuri ... Presimt că în seara asta o să mă îmbăt cum n-am mai făcut-o în viaţa mea . ..

— **Cum ţi-e voia ... Hai, pune şi tu mîna şi strînge lucrurile, n-am chef să se spună că nu-mi ţin casa în ordine ... Căţele astea numai cu vorbe purtate se îmbucură .. .**

Peste zece minute casa arăta ca după război — a doua zi

Andra avea să-şi piardă din nou cîteva ore bune să strîngă de peste tot. Timp în care eu, arborînd o mutră spăşită, va **trebui să cer, pe rînd, scuze vecinilor de palier, de dedesubtul şi de deasupra apartamentului nostru. Cîte i-o fi dat lui Dinu să afle după reîntoarcerea lui din ţările calde, n-aş vrea să aud în viaţa mea.**

— **Prin urmare voi, care v-aţi lăudat că sînteţi aşa şi aşa, vă dovediţi cei mai înveteraţi mic-burghezi! strigă Tatulici. De-abia e ora zece şi voi v-aţi şi ghemuit sub păturică, la căldură. Pesemne vă pregăteaţi să concepeţi un urmaş, da?**

— **De-abia am terminat spectacolul . . . N-aveam nici un chef, dar au venit şi m-au luat pe sus ... Te rog să mă ierţi, încercă o scuză Marga Ogăşanu.**

— **Ce te scuzi, darling? o puse la punct Petrică Popa. Bine am ajuns dacă pentru orice treabă ne cerem scuze . Pardon, cutare .. . pardon, cutare .. . Doar sîntem oameni în toată firea, nu?**

— **Io sosito din Italia questo giorno, îmi explică Dodo Da- nutti, io tare place la tine şi italianca ta . . . Din pecato nu avut timp să caut la professore Cantuniari.. . Mafiotul ... Me dopo luna mai, cando io re vino in Romania, io spus de el tuto ...**

— **Eşti foarte drăguţ, Dodo . . .** Nu trebuie **să te** deranjezi, **îl linişti Andra.**

— **Io adus la voi una album di Italia, e un album fotográfico din Roma ... Io iubesco cum iubesco mia madre . .. Pardon.. . Coborî pînă la maşină, apoi reveni cu un pachet: Prego . . . Dacă album place la voi, e mio piacere . ..**

— **Am să-l privesc în seara asta,** spuse **radiind** de **bucurie Andra şi-l sărută. Nici nu ştii** ce **bucurie mi-ai făcut... Am fost în Italia acum cîţiva ani...**

— **Dacă veniţi, scrie la Dodo ... Io arătat la voi tute Italia ... La piu bella paese ,di mondo... Prego una tango, signora Cantuniari. . .**

I-am lăsat pe cei doi să-şi desfăşoare talentele

coregrafice, iar eu am trecut în cealaltă cameră, unde se improvizase bufetul. Barman se angajase să fie Geo Gafencu, praf deja la acea oră.

— Frate Manea, în curînd am să fiu declarat geniu! O firma din *refege* se interesează de instrumentele mele ... Îţi dai seama ce înseamnă asta? Am fost invitat să prezint o comunicare ...

— Mic, dar voinic! striga Tatulici. Cînd v-am spus ca în omul acesta zace o scînteie de geniu... Motiv pentru care următoarele cinci pahare am să le închin lui Geo Gafencu!

înşiră pe pragul dulapului furniruit cinci pahare şi le umplu ochi. Spre liniştea mea, n-a vărsat nici măcar un strop.

— Unu la mînă .. .

Luă paharul în mînă, se înclină spre Geo Gafencu care, demn ca un împărat roman, îi primi omagiul, apoi duse paharul la gură şi, dînd capul pe spate, turnă dintr-una în hăul larg deschis lichidul incolor cu miros de dezinfectant.

— Doi la mînă ...

Pînă cînd avea să-şi termine oraţiile, am trecut să văd cum se simţeau ceilalţi, oricum, eram gazdă.

— Ascultă, iubitule, mă acostă Vanda, ia-mă la dans... Vreau să-l fac gelos pe Dodo .. .

— îmi pare rău, nu sînt tipul potrivit... Ia-1 pe Tatulici .. .

— Ţi-ai şi găsit! Crezi că m-aş putea culca cu el? Puah! Hai, iubitule, nu mă refuza ... Dacă în locul meu ar fi fost Eva, n-ai fi refuzat-o ...

— Ce tot vorbeşti? Bine, vino ...

— Acum ar trebui să te refuz eu .. . Ştiu că m-ai luat numai pentru a afla noutăţi despre ea ... Nu, n-am ce să-ţi spun ... Mai bine l-ai linişti pe Dodo, nu ştiu cine i-a vîrît în cap că, în timpul în care a fost plecat în Italia, mi-aş fi făcut de cap cu nişte actori . . . Nu erau decît nişte pîrliţi de cascadori care făceau figuraţie la filmul ăla cu maşini de curse ... Şi n-a fost nimic din ce se spune, am băut cu ei într-o seară .. . Dodo crede în tine, zice că eşti singurul cumsecade dintre noi toţi... Hai, fă asta pentru mine . . . Mă placi?

— Ce spui? am întrebat-o căzut din pod.

— Dacă faci asta pentru mine, sînt dispusă să mă culc cu tine ... Ştiu că mă placi! Şi sînt şi mai bine decît nevastă- ta ... Vrei?

— Să mă mai gîndesc ... Mă ierţi, Andra vrea să-mi vorbească, am inventat pe dată.

— Ce e băiatu'? întrebă Andra văzîndu-mă lîngă ea.

— De ăştia nu scăpăm pînă mîine la ziuă ... Ghinionul nostru că mîine e duminică!

— Ce vrei, asta e soarta Belgiei! Dar mănîncă şi tu ceva, tot eşti la tine acasă ... Altfel mîine ai să fii praf... Iat-o şi pe Catarina. .. Pa, eu am plecat, o las pe mîna ta! şi An- dra trecut alături la bufet.

De-abia acum mi-am dat seama de absenţa Catarinei, pesemne de cît de pornit fusesem împotriva ei! Venise singură, ştia că avea să-î găsească pe toţi aci. Dar unde stătuse pînă la această oră? Pe unde-şi făcea ea veacul?!

— Vino, te aşteptam ...

— Ce e, iubitule, ce e mutra asta fioroasă? Dacă te-aş vedea noaptea pe stradă, mi s-ar face frică de tine ...

— Ascultă, Catarina, cine te-a rugat să te amesteci în treburile mele? Ce te priveşte ce fac şi ce nu fac? Şi chiar dacă persoana mea te interesează aşa de mult, ce naiba îi mai povesteşti totul lui Sir Stanley?!

— Ce i-am spus?

— N-are rost să ne jucăm de-a şoarecele şi pisica! L-am întîlnit azi pe domnul antrenor şi m-a făcut cu ou şi cu oţet! M-a şi scos din echipă pentru următoarele două meciuri... Nu e mulţumit de mine ... Pesemne i-ai îndrugat tu fel de fel de poveşti!

— Ce vrei în fond de la mine? Am venit să mă distrez, nu să-ţi răspund la interogatorii! Află că nu i-am spus nimic. O dată sau de două ori m-a întrebat pe unde umblu, ce fac de vin mereu tîrziu şi mereu cu chef... I-am spus că am nişte prieteni veseli, că ne place să cîntăm, să bem, să dansăm ... I-am spus şi de voi.. . Atîta tot, zău! Ce concluzii o fi tras, ce legături o fi făcut între astea şi, probabil, forma ta nu tocmai excelentă, ei bine, treaba asta mă depăşeşte! Mai bine mi-ai oferi ceva de băut, seara asta am stat în familie, plictiseală mare . . . Hai, scumpi, nu fii trist, nu-ţi şade bine!

— Mersi! .N-am nevoie de consolările tale!

— Mă rog. Sper să nu mă dai afară din casa . . .

— Nu. Iartă-mă . . .

Făceam ce făceam şi eram ba aci, ba dincolo, de fiecare dată golind la pahare de parcă mi-ar fi fost frică să nu se

termine alcoolul. Nu cinasem nimic şi mă simţeam deja în pom! A doua zi, chiar duminică fiind, nu mă vedeam bine!

La un moment dat Agatha se apucă să spargă pahare, din fericire nu le-a descoperit pe cele de cristal, altfel, după reîntoarcerea din voiajul african, Dinu Manea m-ar fi scaplat cu propria-i mină... Drept recunoştinţă pentru „grija* manifestată, i-am oferit ultimele două bucăţi dintr-o garnitură banală de sticlă — le-a spart şi pe acelea, apoi s-a dus să-i ceară lui Tatulici un pahar plin.

— Cînd mă plictisesc, sparg pahare. Viaţa n-are nici un rost... Cu toţii sîntem nişte nulităţi... Păcat să mai facem umbră pămîntului.. .

Petrică Popa se apropie de ea şi începu să-i descheie unul cîte unul nasturii care-i închideau rochia de sus pînă jos. Aga- tha părea să nu fi observat nimic, stătea uşor sprijinită de dulap şi, cu ochii închişi, fredona un *blues*... Amuzat, Petrică Popa desfăcu nasturii pînă jos şi, cuprinzînd-o în braţe ca pentru dans, o dezbrăcă. Agatha purta un slip mic mov, în rest nu avea nimic pe ea.

— Doamne, ce femeie! strigă extaziat Geo Gafencu. Pentru un astfel de trup e necesar să se compună o simfonie. Dar trebuie să fii şi Beethoven!

— Ce caută aici Beethoven, mă minus? îl repezi Tatulici. Ştii bancul cu doi bătrîni care stau pe o bancă şi prin faţa lor trece o minune cum e asta ...

— Care e rostul nostru pe pămînt?! diza în ritmul *blues*-ului Agatha, indiferentă la ce se petrecea cu ea.

— ... asta are nevoie de 6 ... Şi Tatulici pronunţă cu voluptate cuvîntul respectiv, stîrnind rîsete groase. Ba voi aveţi nevoie! le replicase fata care auzise cuvintele bătrînilor. Aşa şi tu cu Beethoven!

— Foarte frumoasa bambina! aplaudă Dodo Danutti sosit şi el de la bufet. Este bal mascat la voi, nu ştiam!

— De mine să nu te legi că-s mic, izbucni surprinzător de violent Geo Gafencu, şi se repezi spre Tatulici. Acesta îl împinse înapoi cu mîna şi, împiedicîndu-se de covor, Geo Gafencu căzu într-un platou pe care-1 sparse şi se tăie în cioburi.

— Potoliţi-vă! am încercat să-i despart.

— Criminalule! strigă Gafencu. Ai vrut să mă omori! De cînd aştepţi clipa asta, perversule!

— Taci din gură, mă nulitate! îl puse la punct Tatulici. Hai, cărei cărei...

— La mine place şi cu lupte ... Face mare plăcere... Cine vrea să lupte cu mine?

— Eu! primi provocarea Agatha şi, fără a se lăsa aşteptată, se năpusti asupra lui Dodo.

— Afară toată lumea, strigă Tatulici şi le făcu vînt la toţi dincolo. Nu înainte de a lua cu el două sticle. Şi, evident, nu înainte de a întoarce butonul întrerupătorului.

— Nu vă prostiţi, mă! am spus fără prea multă convingere, apoi am pornit spre bucătărie unde se afla, observasem în clipa aceea, Vanda.

— Ce e, iubitule, vrei să-mi spui ceva?

— Da. Ascultă, tu, ce-ar fi să-i dăm noi dracului pe toţi şi să ne lăsăm cuceriţi de plăceri?

— Nu ştiu ce vrea să însemne asta, dar ai spus-o atît de frumos... Numai să nu afle Dodo, el e atît de gelos...

— Rămîi aici, mă duc să văd ce e pe dincolo, apoi te chem ...

— Aici în bucătărie, scumpule?! strigă după mine Vanda. Mă confunzi...

Ieşind, am şi uitat de ea, făcusem diversiunea amintita pentru a cîştiga timp, speram ca Dodo să-şi fi venit în fire. Intr-adevăr Agatha îşi îmbrăcase rochia şi, aşezată într-un fotoliu, fuma fatal. Dodo, în faţa geamului, îşi lega cravata.

— Io plecato pînă la maşina . . . Am una sticla de *whisky***. Excelentissimo băutură! .. .**

— Dinspre partea mea poţi să aduci şi spirt sanitar, la ora asta nu mai contează nimic! Sînt un om sfîrşit! Aşa mi-a spus astăzi Sir Stanley Mathews!

— Tu cunosco Sir Stanley Mathews? ... Tu un om grozav, Manea! Tu place la mine . .. Discutăm noi dopo ... Acum scunzi... A propos, nu spui nimic lui Vanda, da?

— O.K.! i-am acceptat complicitatea.

— Ciao! strigă Dodo şi se evaporă.

— Mai duceţi-vă cu toţii dracului! m-am trezit răcnind — sau mi s-a părut doar mie?! Sa nu vă mai văd pe-aci! Şi să nu vă mai văd niciodată!

Şi, în semn de profund şi total dispreţ, m-am trîntit pe divan aşa îmbrăcat cum eram. Din clipa aceea nu mai ştiu nimic din ce s-a întîmplat.

M-am trezit tîrziu — sau devreme?! — cineva aruncase o pătură peste mine, era întuneric, prin perdelele trase, de-abia străbatea o dîră de lumină, Andra dormea lîngă mine, mîna îmi amorţise de greutatea corpului ei, gura îmi era uscată iască, simţeam că mor dacă n-aveam să beau un pahar cu apă. Am încercat să-mi trag mîna şi în clipa aceea, stupefiat, am descoperit-o lîngă mine pe Vanda. A trebuit să mă ciu- pese zdravăn ca să-mi dau seama că nu visez. Vanda era mai mult goală decît îmbrăcată şi sforăia dezgustător. M-am strecurat încet din pat atent să n-o trezesc, apoi, cu greu păstrîn- du-mi echilibrul, am pornit să cercetez casa. In cameră nu mai era nimeni. înainte de a ieşi am privit în stradă: maşina lui Dodo dispăruse. In camera cealaltă, pe jos, dormeau Tatulici şi Petrică Popa iar în bucătărie, pe un şezlong, zăcea Marga. In schimb nici urmă de Andra. M-am întors în prima cameră şi, aplecat asupra Vandei, am scuturat-o zdravăn.

— Ce e? ... Cine e? ...

— Cum ai ajuns aici?

— Dodo, amore mio.. . Deschizînd ochii mă văzu pe mine: tu eşti? Dar cum s-a întîmplat asta? ... Eu credeam că m-am culcat cu Dodo ... Dodo unde e? întrebă căscînd fără jenă ...

— Nu ştiu. Şi nu e nici Andra . . . Dincolo mai sînt Marga, Tatulici şi Popa ...

— Dar ştiu că am făcut-o lată azi-noapte .. . Păcat că tu ai dat cam repede ortul popii!

— Ascultă, Vanda, vreau să te întreb ceva ... Te rog să mă crezi, nu sînt nebun, dar la un moment dat mi-am pierdut pur şi simplu uzul raţiunii... Noi doi, tu şi cu mine, în noaptea asta ... înţelegi ce vreau să spun?

— Nu, nu înţeleg... Lasă, discutăm mai tîrziu ... Acum vreau să dorm! şi-mi întoarse spatele.

Ce se întîmplase, cum ajunsesem aici, cînd luase sfîrşit petrecerea, unde plecase Andra, unde era Andra? Mi-am privit ceasul, era zece, pesemne afară era o zi mohorîtă dacă lumina ce pătrundea în casă era atît de slabă. Am dat perdelele de o parte şi am deschis larg geamurile. Ploua, plouase pesemne toată noaptea, deoarece bălţi mari împînzeau trotuarele.

— închide fereastra, mi-e frig! scînci Vanda.

— Gata, valea! S-a sfîrşit petrecerea! şi, brutal, i-am

smuls pătura înainte ca ea s-o poată reţine.

Vanda se ghemui toată sperînd ca astfel să cîştige puţină căldură, dar trebui să se dea bătută.

— în două clipe să fii îmbrăcată. De nu, te scot în stradă aşa cum eşti! Apoi am trecut dincolo să-i' trezesc pe ceilalţi.

— Nu plec nici mort! strigă Tatulici.

— Auzi, iubitule, crezi că noi doi...? întrebă amuzată Vanda, de cum mă văzu mai tîrziu în prag. Se îmbrăcase între timp, acum, în faţa oglinzii, se pieptăna. Nu de alta, dar eu nu ţin minte ...

— Şterge-o! am strigat la ea întinzîndu-i poşeta şi impermeabilul. Şi să nu vă mai prind aici pe nici unul!

— Ai putea fi mai drăguţ, iubitule... Hai, dă-mi voie să te sărut acum la despărţire ... Ori de cîte ori am să te revăd mă voi simţi ruşinată... Pentru că n-am să ştiu niciodată adevărul...

— Ieşi! şi Vanda nu aşteptă să-i mai spun o dată.

Bine că scăpasem măcar de ea. Ceilalţi nu se dădeau bătuţi. M-am hotărît să-i las să zacă, eu aveam să pornesc în căutarea Andrei. înainte de asta i-am luat la rînd pe toţi trei, dar nici unul nu ştia cînd şi mai ales unde plecase Andra.

Am ieşit în stradă, am privit în jur, ochii îmi erau înceţoşaţi, nu zăream prea bine nimic în jurul meu, după cîţiva paşi m-am întrebat unde pornisem ... Unde s-o caut, cine îmi putea furniza vreo informaţie? Să fi plecat cu Catarina? Cu Agatha? Le-am sunat pe amîndouă: Catarina nu se trezise încă din beţie iar la Agatha nu răspundea nimeni. Unde s-o caut?

— Alo, domnul Manea senior? l-am sunat pe bătrînu', ce faceţi dumneavoastră în această sfîntă zi de duminică?

Făceam pe glumeţul ca să nu dau de bănuit.

— V-aţi mai amintit şi de noi? Ce-ar fi să vă prezentaţi astăzi la prînz „la sediu"? Magda a pregătit ceva bun ... Ce face Andra?

— Bine, bine, i-am spus grăbit. Regretăm, dar astăzi n-o să putem merge la voi... Aşteptăm o vizită, şi în clipa următoare am închis.

Prin urmare Andra nu era acolo, nici nu fusese măcar. Să fi preferat acoperişul ocrotitor al casei Cantuniari?

— Aş vrea să vorbesc cu Andra Cantuniari, am spus după ce o doamnă în vîrstă ridicase receptorul. Sînt un vechi prieten al Andrei... Mi s-a spus că la această oră va fi acasă...

— Nu, Andra nu este aici... Nu mai locuieşte aici... Dar cine întreabă?

— Nimeni! şi am trîntit receptorul.

între timp se făcuse ora două şi nu înaintasem cu nici un pas. Am dat acasă un telefon sperînd ca între timp să fi revenit Andra. Mi-a răspuns Tatulici:

— Vino acasă, bătrîne, ne-am apucat din nou să bem ... Am mai descoperit nişte rezerve ... Canibalule, nu ţi-a fost ruşine să le ascunzi de noi?

— Uite ce e, Tatulici, dracu' vă ia pe toţi trei dacă pînă ajung acasă nu v-aţi luat catrafusele! Să ştii că de data asta nu glumesc ...

— Bine, bine, omul nici să se distreze nu mai poate de voi... Şi cum să plecăm, să-ţi lăsăm casa deschisă?

— Trage uşa după tine şi gata! şi am izbucnit isteric: şi dispari cît mai degrabă!

Probabil Tatulici pricepuse că nu era de glumit cu mine, în starea în care eram n-ar fi fost excluse chiar actele de violenţă; din acest punct de vedere Tatulici era un laş scîrbos, ar fi lins şi talpa cuiva numai să nu încaseze un pumn. Un rîmător nenorocit, asta era! Şi nici noi nu păream să fim mai buni decît el! Spre imensa mea uşurare pînă am ajuns acasă plecaseră cu toţii. Dar babilonia pe care am găsit-o prin camere mi-a stîrnit atîta greaţă încît m-am trezit în pragul bucătăriei vomînd. Am dat afară tot ce era în mine, după care m-am tîrît sfîrşit spre primul pat.

Cînd m-am trezit se făcuse din nou seară, afară coborîse întunericul, prin geamurile pe care le lăsasem deschise pătrundea rumoarea străzii. M-am smuls din căldura şi greaţa patului^ şi am căutat-o din nou pe Andra: nu, nu era acasă ... Prin urmare plecase, de data asta în mod cert. Mă părăsise... Era şi firesc după tot ce făcusem în noaptea aceea ... Spre disperarea mea nu reuşeam să-mi amintesc ce se întîmplase cu adevărat. Am sunat din nou la bătrîni, apoi din nou la *prof* — nu, Andra era de negăsit. M-am decis să bat oraşul în lung şi în lat pînă aveam s-o găsesc. Să încerc să-i explic, s-o fac să

înţeleagă — să înţeleagă ce?! Trebuia să mă asculte, să dovedească înţelegere, nu ne puteam despărţi aşa deodată ... Doar ne iubeam, ne mai iubeam, fuseseră între noi atîtea momente frumoase ...

înainte de a pleca am făcut cît de cît ordine, am strîns sticlele şi paharele semănate mai peste tot, am golit scrumierele, am aşezat la locul lor scaunele, fotoliile, încercînd să dau camerelor aspectul lor de fiecare zi. Apoi am plecat deşi nu-mi făceam prea mari iluzii.

Noaptea la unu m-am dat bătut: Andra era de negăsit. Cercetasem toate bufetele, restaurantele, fusesem la toţi prietenii, în alte părţi dădusem telefoane, o căutasem şi la spital, la miliţie. Mi-era teamă de ceva rău, Andra nu accepta compromisurile, ale mele sau ale altora, nu accepta trădările, minciuna. Dacă se întîmplase ceva rău, n-aveam să-mi iert vreodată inconştienţa!

In faţa casei am descoperit maşina — la plecare nu fusese acolo, în acel moment nici nu-i remarcasem lipsa. Apariţia ei surprinzătoare nu putea avea decît o singură explicaţie: Andra revenise! Am alergat cu sufletul la gură cei trei sute de metri care mă despărţeau de casă, am urcat scările şi m-am aruncat în uşa care a cedat de îndată.

— Ce e? Ce vii ca un nebun? Unde ai stat pînă acum?

— Andra! . .. Andra! .. .

Nu găseam să-i spun nici un alt cuvînt. Era acasă. Venise acasă ... Andra! . ..

Am încercat să descopăr înainte de vreun cuvînt al ei — verdictul!

— Unde ai fost pînă acum? Te-am căutat peste tot, am răscolit tot oraşul... De ce-ai plecat? Unde ai plecat?

— Nu ştiu... M-am urcat în maşină şi am tot mers... Am vrut să scap de tot... Să mă despart de tot ce era în urma mea ...

— Te rog să mă asculţi... Nu ştiu ce s-a întîmplat... E ceva ce nu pot înţelege ... Vanda a fost. . .

— Ce e cu Vanda? Am întîlnit-o după-masă la Sibiu ... Era cu Dodo ... Plecau la Bucureşti.

— Andra, te rog, încearcă să înţelegi...

— Nu are nici un rost... Vina e şi a ta, şi a mea.

— Nu, singurul vinovat sînt eu, continuam să mă

flagelez cu credinţa că astfel aveam s-o determin pe Andra să ră- mînă. Nu se poate să mă părăseşti...

— **Nu înţeleg .. .**

Nu, nu trebuie să pleci... Am să mă schimb .. . Am să renunţ la totul... De toţi cei care ne-au stricat, ne-au murdărit viaţa . .. Nu trebuia, de-abia acum îmi dau seama, nu trebuia să ne *îi* **înhăitat cu ei. .. Tu ai fost prea bună**

acceptîndu-i în jurul tâu. . . Ştiu, nu te merit, sînt josnic, sînt dezgustător . . .

— Termină, băiatu' devii cu totul de nesuportat! Citeşte mai bine scrisoarea asta... A sosit ieri, dar am uitat să ţi-o dau ...

Am desfăcut repede scrisoarea, era de la Dinu Manea, vărul meu. îmbolnăvindu-i-se soţia, Cora, erau obligaţi să revină acasă mult mai curînd, în aproximativ două săptă- mîni aveau să fie în ţară.

— Asta înseamnă . .. am murmurat.

— Asta înseamnă că sîntem pe liber! spuse Andra. Mîine dimineaţă ne facem geamantanele.

— Nu-ţi fă griji, găsim noi un loc unde să ne punem capetele ...

— Crezi că Sir Stanley Mathews o să vrea să intervină tocmai acum pentru tine?

— Ai dreptate. Nici n-aş avea curajul să-l întîlnesc. Oricum, mai rămîn Magda cu Toni...

— Nu, nu vreau eu. Şi nici la mine acasă. Şi niciunde aici. Pentru că aici am reîncepe aceeaşi viaţă fadă, goală, fără vreo cît de mică satisfacţie. Eu una refuz o asemenea existenţă ... Refuz să mai fiu un Tatulici! Sau să te ştiu un Ta- tulici! Care simte extaz divin în clipa în care recită tîmpe- niile lui despre albiniţe!

— Vrei să plecăm?

— Da. Vreau să plecăm!

— Unde?

— Nu ştiu. Nu ştiu încă. Dar undeva unde să începem totul de la zero. Să descoperim micile bucurii, micile satisfacţii ale vieţii. Unde să pricepem că ceea ce facem noi este de folos cuiva. Unde să găsim viaţa aşa cum trebuie să fie ea. Chiar dacă ne va fi greu, chiar dacă vom avea pentru început o singură farfurie şi un singur pahar, chiar dacă ne vom înghesui deocamdată într-o baracă de lemn vreau să mă rup de tot acest trecut dezgustător. Vreau, cu tine sau fără tine, să trăiesc drept şi adevărat. De aceea vreau răspunsul tău acum! Dacă refuzi să mi-1 dai, te părăsesc în această clipă şi n-ai să mă mai vezi niciodată!

— Ascultă, lungano, se pare că te-ai gîndit cum nu se poate mai bine. Cred şi eu că a venit vremea să ne vedem de drum! Dar nu înainte de a arde toate punţile în urma noastră ... Ai să vezi că are să fie bine. Al

dracului să fiu dacă n-are să fie aşa!

— Mie-mi spui, băiatu[5]? Pe o şampanie dacă n-o să cîştigăm! In semn de deplin acord am ridicat în sus două degete: victorie!

14. Peste trei săptămîni, într-o dimineaţă, puţin după ora şase, într-o stare de firească agitaţie, porneam spre un *Eldorado* moral! (cel puţin aşa îl numise Andra. Celălalt nume pe care i-1 dăduse: *Valea Soarelui*, denumire legată, probabil, de amintirea unui film pe care-1 văzuse cu puţin timp în urmă la cinematecă: „Serenada din Valea Soarelui" cu Sonia Henje); Luasem cu noi doar strictul necesar, ce rost avea să ne mai încărcăm cu fel de fel de fleacuri. După ce ne vom fi aranjat mai ca lumea Andra sau eu aveam să ne aducem cele de trebuinţă.

Erau ultimele zile ale lui martie, cerul era curat, un albastru fragil de-ţi era frică să nu se destrame, pe cîmp răsărise, obraznică, iarba verde, copacii se treziseră şi ei din amorţire, undeva pe un deal am văzut chiar un arbust înflorit, era un galben violent de-ţi obosea ochii, pădurea, cîmpul, oamenii se trezeau la viaţă, ici-colo se spoiau deja casele. La Sibiu am oprit pentru două ore: era un oraş în care, ori de cîte ori fusesem, ne simţisem teribil de bine. Ne-am plimbat îmbrăţişaţi pe vechile străzi, unele atît de înguste încît abia de puteai să te strecori unul lîngă celălalt, i-am cumpărat Andrei ghiocei şi viorele, iar mai apoi îngheţată. Am întîlnit cîteva cunoştinţe, le-am mărturisit direcţia în care mergeam precum şi ceea ce speram să facem acolo; unii ne compătimeau pentru imprudenţă, alţii n-aveau nici o părere, ultimii ne in- vidiau curajul. Cuvintele acestora din urmă ne-au făcut plăcere, de fapt pe ele le aşteptam.

După douăsprezece am pornit mai departe, se făcuse cald între timp, am zvîrlit de pe noi cojoacele, am

deschis geamurile, la un moment dat am oprit lîngă o pădurice, alături era un cîmp plin de păpădii, am cules un braţ întreg de flori galbene apoi, reîntorşi la maşină, am împletit coroniţe. Mai îndemînatic, am izbutit să confecţionez trei bucăţi spre deosebire de Andra care nu reuşise decît două, după care, fixîn- du-ni-le pe creştet, am devenit împăratul şi împărăteasa păpădiilor! La sfîrşit de tot, de nebuni ce eram, dînd la maximum aparatul de radio de la bord, am dansat în şosea pe ritmul lasciv al unor tangouri cîntate de Nat King Cole. într-un tîrziu, extenuaţi, ne-am oferit cîte o sticlă cu pepsi din care ne aprovizionasem din belşug, apoi am pornit din nou la drum.

— Munţii! strigă la un moment dat Andra, brusc emoţionată.

— Munţii, cărunţii, prietenii mei munţii! am confecţionat, plin de entuziasm, versuri.

Pe nesimţite ne-am descoperit înghiţiţi de o coloană fără de început şi fără de sfîrşit de macarale, cisterne, moto- pompe, gredere, autocamioane uriaşe ce transportau utilaje, materiale de construcţii, piese de schimb, tot ce Dumnezeu inventase pentru construcţia de drumuri. Şi, mai cu seamă, oameni. Pînă şi oamenii se porneau primăvara mai uşor la drum deşi acolo sus n-avea să fie cine ştie ce uşor. Dar cînd afară e primăvară şi pe deasupra mai eşti şi tînăr, totul e frumos şi lipsit de greutăţi!

Apropiindu-ne de munţi aerul a devenit brusc mai rece, am ridicat geamurile, ne-am reîmbrăcat cojoacele (noroc că nu le aruncasem în drum!), vîntul a început şi el să bată tot mai puternic. După un timp s-a pornit să ningă, fulgii erau mari, în cîteva minute au acoperit şoseaua făcînd-o greu de circulat. Apoi a coborît întunericul. Cînd am ajuns la capăt de drum, viscolea!

— Aici ne lăsăm pielea, spuse Andra pentru a ne îmbărbăta. Dacă mă lăsam după tine, veneam în pardesiu!

Am parcat maşina printre un şir de camioane şi am coborît primul. Vîntul m-a prins din faţă, s-a învăluit în jurul meu şi m-a îngheţat pînă la os încît de-abia am fost în stare sa articulez două vorbe:

— îl caut pe inginerul Marcu Morega ...

Dintr-o baracă de lemn tocmai ieşiseră cîţiva bărbaţi.

— Cine mai ştie pe unde e! ... înainte de a porni mai departe, necunoscutul pe care-1 oprisem, mă chestionă: Cine întreabă de el?

— Inginerul stagiar Manea . . . Urmează să lucrez aici. E şi soţia mea cu mine ... Ea e medic . . .

— Dumneavoastră sînteţi?! Vă aşteptam .. . Sînt inginerul Radulian . . . Nu vă mai amintiţi de mine, nu-i asa? . . . Eram mai mare ca dumneavoastră cu doi ani . . .

— îmi pare rău, stau destul de prost cu memoria . . .

— Eu vă ştiu de la meciuri . . . Chiar şi-aci, oriunde înaş afla, am portativul cu mine şi aflu pe moment ce face echipa noastră . . . Chiar aţi renunţat de tot? De ce?

Asta era o întrebare care mi s-a pus şi avea să mi se mai pună de cel puţin un milion de ori. îmi venea să-l dau dracului peăl de mi-o punea sau să-i răspund complet idiot: „uite-aşa, de kiki!"

— Credeţi să găsim unde să dormim în noaptea asta? Soţia mea e obosită . . . E şi foarte frig . . .

— Frig? întrebă sincer mirat Radulian. Vai de mine, atunci se vede că nu ştiţi ce este frigul . . . Ei, nu face nimic, aveţi tot timpul să vă învăţaţi.

Bravo, viitorul se anunţa cum nu se poate mai frumos. Şi sosisem abia de cinci minute în *Valea Soarelui!*

— în seara asta o să dormiţi la camera de oaspeţi. Daca aveţi puţin noroc, n-o să mai fie nimeni altcineva. Cu toate că la noi unul vine, altul pleacă . . .

— Ei, o noapte trece repede . . . Inginerul Morega m-a asigurat că problema locuinţei e ca şi rezolvată . . .

— Ce v-am zis: e ca şi rezolvată . . .

M-am dus după Andra, a coborît, s-a vîrît speriată în blană cînd a văzut ce iad e afară, am închis maşina, i-am făcut cunoştinţă cu Radulian, amîndoi au fost bucuroşi de cunoştinţă, apoi am pornit la drum; din fericire camera de oaspeţi nu era prea departe.

— Ei, nu e chiar Peleşul! . . . i-am spus în chip de consolare Andrei după ce Radulian binevoi să ne lase singuri. Nu e nici măcar palatul domnului Onasis de pe insula Scorpios... Oricum, e un loc unde poţi pune capul jos. . . Şi cu puţin noroc, s-ar putea să nu mai vină nimeni.

Las' că o scoatem noi la cale, se arătă încrezătoare

chiar am prima clipă 'Andra. Ia să văd cu care e situaţia pe-aci, şi ieşi să inspecteze clădirea.

După vreo jumătate de oră cineva bătu în uşă, am deschis, în prag era un bărbat în pufoaică. Pe o tavă înfloratăaducea, în gest naiv de bun venit, o cană cu lapte cald, cîteva ouă şi o bucată sănătoasă de pline.

— Ce-i cu astea? l-am întrebat. N-am comandat nimic . . .

— Doamna doctor le-a trimis. .. Dumneaei o să mai întîrzie cîteva minute ... Cei doi băieţi ai mei sînt niţel bolnavi . ..

— Da, sigur ... Bine, o aştept... Mulţumesc ...

— Ei, băiatu[5], ce părere ai? îşi dădu ea mai tîrziu aere. De-abia am sosit şi m-am şi pus pe lucru.. . Asta da meserie! Şi ţi-am mai şi procurat de-ale gurii, altfel mureai de foame din chiar prima zi.

— la nu te măi grozăvi atîta! Ştii ce m-a întrebat Radu- lian de cum am coborît din maşină?

— Ştiu. „Nu cumva dumneavoastră sînteţi celebrul fotbalist Manea de la *Universitatea?“*

— De unde ştii?

— Auzi întrebare! E suficient să se uite omul la tine pentru a-şi da seama ce hram porţi! Presimt că o să pui repede pe picioare o echipă de fotbal.

— în seara asta ai chef de ceartă? Eu zic să te potoleşti ...

— Bine, bine ... Bea laptele ăsta cît mai e cald şi valea m pat! Fiecare în patul său... Aici e cameră comună, băiatu[5], mă refuză categoric, nu sîntem acasă!

Dimineaţa ne-au sculat zgomotele orăşelului născut cu abia doi ani în urmă: fornăit de camioane, scrîşnet de buldozere, claxoane de maşini, explozii ale ţevilor de eşapament. . . M-am trezit buimac, am privit în jur — din fericire rămăsesem singuri (o altă atenţie a administratorului, am bănuit pe dată). Am deschis larg geamurile dar le-am închis imediat şi m-am repezit în pat. Ruşinat, am coborît din nou, am scuturat-o zdravăn şi pe Andra apoi, în aerul îngheţat al dimineţii, ne-am executat programul de înviorare.

— Cine se scoală de dimineaţă, departe ajunge! i-am spus în timp ce, încălziţi de suita de exerciţii, ne îmbrăcam. O să ajungem foarte departe, ai să vezi!

— Mie-mi spui, băiatu?

Ce dimineaţă de basm se zărea prin împrejurimi! . .. Brazii, imenşi, încărcaţi cu zăpadă, coborau pînă

aproape de case. Sus, deasupra lor, pe cerul sticlos, se profilau siluetele obraznice ale munţilor. Printre ei, peste ei, prin ei trecea sau avea

2 0 1

să treacă în curînd *Valea Soarelui* **sau, mult mai prozaic,** *Transmontan doi!*

— Băiatu', de-acum fiecare la treabă! Ne vedem mai tîr- ziu, după-masă sau pe seară... Dacă nu mă găseşti, întreabă de mine la administrator... Am să-i las lui vorbă pe unde sînt.

— îmbracă-te gros să nu răceşti, i-am spus grijuliu înainte de a ieşi.

— Gata, aici nu mai ţine dădăceala. Fiecare pe pielea lui. Salut şi succes! Şi, pentru a-mi face plăcere, ridică două degete în semn de victorie.

Mi-a trebuit ceva timp pînă să dau de inginerul şef al şantierului, Marcu Morega. L-am prins tocmai cînd se arunca într-o maşină.

— Ce vrei, domnule? Spune repede ce e şi gata!

— Sînt inginerul Manea ... Am discutat acum cîteva zile cu dumneavoastră ...

— Prin urmare dumneata eşti... Nu mă aşteptam să vii atît de curînd... Ai venit singur?

— Nu, e şi soţia mea aici.

— N-am înţeles foarte exact motivele pentru care ai renunţat la serviciul dumitale din Cluj ... Mă rog, se mai în- tîmplă şi astfel de cazuri, deşi asta nu mă face să le pricep mai bine ... Bănuiesc că trebuie să ai motivele dumitale ...

N-aş putea spune că mi se făcuse o primire cine ştie ce; inginerul Morega promitea să fie un tip cît se poate de scîr- bos — cel puţin în relaţiile cu mine. Nu face nimic, găsesc eu un prilej să clarificăm lucrurile, să riu se creadă el atît de grozav!

— Da, am motivele mele. Vreau să lucrez!

— Nu ţi-am cerut să-mi răspunzi pe dată... Şi dacă vrei s-o faci cîndva, nu-mi veni cu lozinci, aici nu ţine ... Aici munceşti sau nu munceşti, nu există altă soluţie, pricepi dumneata?

— Da, pricep.

— Bine, atunci urcă în maşină. Vii cu mine. O să ai prilejul să vezi totul; dacă o să te îngrozească ceea ce vezi, n-am să fac capăt de ţară dacă o să-ţi iei pe urmă geamantanul şi ai să te urci în maşină! Şi cu asta gata instructajul! Bine ai venit!

Mi-a întins mîna, mi-a strîns-o cu putere, mi-a întins un pachet de ţigări, m-am servit cu un *Snagov*, a ţinut să mi-oaprindă el, apoi a urcat primul în maşină. Am urcat şi eu, înăuntru mai era un bărbat, am dat mîna, a mormăit un nume, nu l-am înţeles, spusese Murgu sau Murgan, tot aia e, apoi maşina a zvîcnit din loc.

— Ţine-te bine, mă avertiză Morega care era şi şofer, drumurile nu sînt grozave... Le mai lipseşte doar stratul de asfalt, glumi el, în rest e cum nu se poate mai bine ...

— Sper să pot face faţă.

— Nu te simţi obligat să-mi dai de fiecare dată explicaţii ... Nu suport aşa ceva. Am să te văd cum munceşti şi cu asta basta! Mai bine mi-ai spune ce e nou în lume, nu prea am timp să urmăresc ziarele ... A propos, cine a rămas în locul dumitale? Luca?

N-o să-mi spuneţi că viaţa nu e frumoasă cînd pînă şi în vîrful munţilor, la capătul lumii, departe de orice aşezare civilizată, lumea ştia de mine! Treaba asta m-a făcut să-i iert toate vorbele grele, toată neîncrederea arătată şi, drept răsplată, l-am servit şi eu cu ţigări: semn de împăcare! *Kent!*

— Vreau să-ţi mai spun un singur lucru: încearcă să uiţi ce-ai învăţat la facultate ... Ori să selectezi ceea ce trebuie ... Una e ce înveţi acolo, alta ce trebuie să ştii aici... Voi aţi învăţat să faceţi un drum, ce mare lucru, pe planşă e uşor, în imaginaţie e şi mai uşor — dar aici sînt munţii, aici nimic nu se mai măsoară cu vechile unităţi... Aici constructorul trebuie să fie şi pasăre, şi şarpe ...

— Cum e viaţa pe-aci? am întrebat cu totul idiot. Pentru că nu suportam tăcerea care se întindea peste măsură.

— Cum să fie: grea! Dacă era uşoară, năvăleau cu toţii ca lăcustele!

Din spate ne ajunse o altă maşină după ce, pe ultimii metri, claxonase în disperare; ne dublă, apoi, prin uşa deschisă în spre noi, cel de lîngă şofer ţipă un singur cuvînt:

— Avalanşa!

Am recunoscut cuvîntul din prima clipă, din felul în care fusese strigat, din spaima din glas.

— **Unde? tună Marcu Morega.**
— **La gura tunelului... La** *Căprioara* **. . .**
— **Ce fac oamenii?**
— **închişi înăuntru ... Am dat alarma!**

— Ţine-te bine, bobocule! îmi strigă Morega. Ori dacă ţi-e frică, coboară!Nu i-am răspuns, orice cuvînt ar fl fost stupid. Chiar să-mi fi fost frică — ceea ce nu era cazul, n-aş fi coborît: ia să văd cîtă lume avea prilejul să vadă la viaţa lui, pe viu, o avalanşă!

Viscolul azvîrlea cu furie fulgii mari cît banul pe geamul maşinii încît ştergătoarele parbrizului nu răzbeau să-i mai dea deoparte. Inginerul Morega coborî de cîteva ori să şteargă geamul cu mîna, apoi m-am angajat să fac eu treaba asta.

— îmi placi. Ştii să te adaptezi împrejurărilor!

Nu ştiu dacă ceea ce-mi spusese era un compliment sau, ca adineaori, îşi bătea joc de mine .. .

— Se întîmplă des? am întrebat într-un tîrziu cînd, din cauza viscolului şi a zăpezii ce creştea într-un ritm ameninţător, abia de ne tîram ia pas.

— Ce să se întîmple? De ţigări, de furie, de oboseală, vocea devenise metalică, dură, ca de glaspapir!

— Vreau să zic avalanşele ... Se întîmplă des?

— Da. Des. Şi împotriva lor stai cu braţele deschise. Tot ce poţi face e să aştepţi să treacă!

Ne-au trebuit trei ore pentru cei douăzeci de kilometri cît îi avusesem de străbătut pînă la gura tunelului. Echipele de salvare sosiseră înaintea noastră, cînd am coborît noi, se lucra de zor. Morega frînă brusc şi în clipa următoare sări din maşină.

— Trăiesc? urlă spre cei care veniseră în întîmpinarea lui. Cît aţi înaintat?

— Da, trăiesc ...

— Se lucrează de o oră ... E greu .. . adăugă altul.

— Nu v-am întrebat dacă e greu, le strigă el. Ştiu că e greu

Se lucra strîns, oamenii îşi sincronizaseră mişcările; lope- ţile, sapele, tîrnăcoapele muşcau din platoşa îngheţată.

— Hai, oameni buni! îi îndemnă Marcu Morega, trebuie să ajungem la ei pînă mai sînt în viaţă ...

— Dacă e necesar, aş putea lucra şi eu, i-am spus lui Morega. Ml-e ruşine să stau aşa fără să fac ceva...

— Nu eşti echipat de lucru, cînd ai pornit încoace te-

ai crezut pe bulevard, nu? Vrei să îngheţi, să te mai am şi pe tine pe conştiinţă?

Jignit, m-am dat îndărăt cîţiva paşi.

— Dacă te-ai supărat, du-te şi plimbă ursul! strigă spre mine.

— Asta am să şi fac! i-am replicat pe dată, deşi nu-mi pot da seama dacă viscolul nu mi-a purtat cuvintele în aită parte.

Altfel îmi imaginasem eu primirea care urma să mi se facă: in faţa mea se deschidea o şosea largă, mărginită de palmieri (!), undeva în dreapta se prelingeau valurile oceanului, în stînga erau munţii acoperiţi de nea, pe cele două margini ale >oselei stăteau sute de tineri şi tinere care, cu toţii, purtau pancarte cu fotografia mea, baloane colorate lansate de prin preajmă susţineau eşarfe pe care erau scrise urări de bun sosit, mergeam aşa june şi ferice cînd în faţa mea am zărit un tron împodobit cu pietre scumpe pe care şedea, cu nişte planşe în mînă, inginerul şef al şantierului. La vederea mea se ridica în picioare, coborî grăbit treptele şi alergă în întîmpinarea mea, în timp ce mulţimea aceea de tineri şi tinere intona cîn- :ece de slavă . . .

— Avalanşa! un strigăt neomenesc sfîşie din nou spaţiul.

Pentru o fracţiune de secundă — pentru o miime dintr-o

scundă, cred — am încremenit, am simţit un gol în creier, devenisem pur şi simplu un obiect apoi, din instinct de conservare, urmînd pilda celorlalţi, fără să-i văd sau fără să mă vadă, m-am aruncat la pămînt. Cerul explodă deasupra noastră, o explozie de alb care acoperi spaţiul şi, dintr-o dată. m-am trezit zburînd; senzaţia era stranie, neobişnuită. Atunci, imediat după cele întîmplate sau mai tîrziu, cînd am încercat sa reconstitui momentele acelea de nebunie, am perfecta con- ingere că zburam, îmi vine greu să explic, e absurd, poate, să susţii aşa ceva, omul calcă, păşeşte, se tîrăşte, fuge, dar nu zboară, zborul e al păsărilor, al gîndului, al visului... Eu zburam, totul în jur: cerul, brazii, nemărginirea, erau albe . . . Dintr-o dată mi-am dat seama că voi muri, cu un gest reflex am închis ochii,

strîngeam pleoapele, aşteptam sfîrşitul, tnoartea, acele clipe căpătaseră în închipuirea mea proporţii nebănuite, brusc m-am trezit acasă, eram acasă, mama pregătea la bucătărie cozonac cu nuci, se apropiau sărbătorile Crăciunului, Toni tocmai adusese un brad mare, argintiu, cu un spray pe care îl cumpărasem la Zagreb sau la Viena pulverizam pe crengile groase, parfumate zăpadă artificială, era seară, era vară, alergam cu Andra prin cîmpii înflorite, alergam fericiţi şi credeam că vom trăi o veşnicie, ajunseserăm pe malul mării, pescăruşii ţipînd sălbatic ne urau bun sosit, pe plaja multicoloră, încinsă de soare ne sărutam fericiţi, viaţa era atît de frumoasă, atît de plină, niciodată nu mi-aş fi imaginat că viaţa poate fi şi astfel, Doamne, de mi-ar fi dat să fiu fericit o viaţă întreagă, apoi mi-am revenit şi mă întrebam de ce durează atît de mult căderea, de ce eram singur, unde erau toţi ceilalţi, cînd avea să se termine zborul, ce era albul acesta atît de orbitor, gerul acesta nemilos care-mi tăia carnea, mi-era frică să deschid ochii, strîngîndu-i cu groază mai aveam şansa unei dispariţii liniştite, frumoase, cine ştie ce mi-ar fi fost dat să văd dacă îmi luam inima în dinţi şi-i crăpăm măcar, pluteam, zburam şi totul era atît de frumos... Probabil în clipa aceea m-am izbit de ceva şi mi-am pierdut cunoştinţa.

M-am trezit nu ştiu cînd, nu ştiu peste cît timp, într-un spital, cel puţin aşa bănuiesc, era o cameră cu pereţi albi. cu paturi albe, era linişte, cumplit de linişte încît mi s-a părut din nou că visez, albul camerei putea fi o proiecţie a albului zăpezii, poate visam, poate halucinaţiile mă orbeau în continuare, atunci am auzit alături o mişcare, m-am întors în partea aceea, spre surprinderea mea am reuşit să mă întorc fără să simt vreo durere, de fapt îmi era foarte bine, nu mă apăsa nimic, nu mă chinuia nimic.

— Ce faci, domnule, mă mai laşi mult să mă plictisesc de unul singur?

Era Marcu Morega. Stătea în capul oaselor şi pufăia nervos.

— Bineînţeles! Domnul e băftos, domnul în afară de spaimă n-a păţit nimic!

— Nu cumva trăim?!

— Sper să nu începi să-mi behăi ca o oaie! Mi-a servit porţia drăgălaşa dumitale soţie ...

— Andra? Unde ve Andra? Şi unde ne aflăm?

— Eşti enervant cu atîtea întrebări! Bănuiesc că ai atîta perspicacitate ca să-ţi dai seama că te afli într-un spital. Sau, mă rog, un fel de spital . .. Iar soţia dumitale şi-a si început munca. . . Dealtfel iat-o, în rest are să-ţi explice dumneaei... Pe mine mă iertaţi, am de dat un telefon ...

— Nici vorbă! strigă la el Andra. Salut, băiatu[5], se mulţumi să zică, apoi trecu mai departe. Aici eu sînt şef, în acest salon sînteţi în grija mea. Iar dacă nu vă astîmpăraţi, voi fi nevoită să-l chem pe director ...

— Crezi că doctorul Tătaru va îndrăzni să-mi zică ceva? Aici nimeni nu se ia de piept cu mine!

— Pînă astăzi! ţinu să-l avertizeze Andra, de astăzi se schimbă unele lucruri...

— Asta o s-o mai vedem ... Oricum, telefonul trebuie să-l dau... Uite, îţi promit că în noaptea asta n-am să fug... Tot am de consultat nişte reviste, măcar aici o să găsesc puţină linişte.

Marcu Morega, cu un turban caraghios din pansamente, ieşi trăgîndu-mi cu ochiul.

— Vă las singuri zece minute ... Să fiţi cuminţi!

Ţinîndu-ne de mîini ne-am privit minute în şir şi nu găseam
ce să ne spunem.

— Spune-mi măcar că sînt întreg... Dacă n-am ceva rupt, crăpat, spart, fisurat... Eu nu-mi pot da seama...

— Nu, băiatu', eşti întreg ca în noaptea nunţii! Pesemne ai tras lozul cel cîştigător!

Prin urmare mă dovedisem şi de astă dată, vorba lui Mo- rega, băftos! O ştire din asta e de natură să-ţi ridice tonusul moral. Atunci la naiba cu patul alb, cu camera asta cu miros imposibil de dezinfectant, la naiba şi cu spitalul ăsta în care nu puteai vorbi decît în şoaptă! La drum! Măcar s-o pot săruta cît vreau pe Andra, să pot ţipa de bucurie cît mă ţineau plămînii să simt cu toţi porii că trăiesc!

— în noaptea asta nu pleci „acasă" ... E mai bine să

ramîi sub supraveghere ... Dealtfel şi eu am cerut să fiu de gardă pînă dimineaţă ... Ai nevoie de odihnă ...

— Aş vrea să mănînc ceva, i-am spus ruşinat, pentru că acestea erau printre primele mele cuvinte. Astăzi n-am mîn- cat absolut nimic ...

— Semn bun! l-am auzit pe Marcu Morega care intrase tocmai atunci. Stimată domniţă, aş zice că şi mie mi-e foame ... Dacă nu este imposibil, m-ar bucura să găsim în această minunată unitate de deservire a populaţiei o friptură, carto- fiori, ceva acrituri... Poate chiar o sticlă cu vin . .. (ultimele cuvinte le şoptise doar). înţelegeţi, după şocul suferit, ni se cuvine un tratament special.

— Am să încerc, se arătă înţelegătoare Andra, apoi ieşi.

— Au scăpat cu toţii... A durat destul de mult pînă i-au
găsit... Suflul avalanşei i-a aruncat pe unii la mare distanţă ... Au scăpat şi cei ce fuseseră închişi în tunel_

Prin urmare de asta insistase să meargă la telefon, voia să ştie, să afle ce se întîmplase cu oamenii lui.

— Nici nu ştiu dacă m-am speriat cu adevărat, i-am mărturisit. Totul a fost atît de neaşteptat...

— Ai avut un noroc chior cu stratul gros de zăpadă din *Căldarea Iezilor . . .* De nu erau nămeţii îngheţaţi, nu ştiu dacă izbuteau să te mai găsească ... Aşa nu te-ai afundat mai mult de un metru ... Şi zici că nu ţi-a fost frică?

— Nu ... nu ...

— Ţi-ai făcut botezul! Iar dacă la ziuă nu-ţi iei cîmpii, s-ar putea să iasă din tine un tip a-ntîia. Mîine dimineaţă vii să-ţi fac formele şi te-apuci de treabă. A propos, tot nu mi-ai răspuns: rămîne Luca în locul tău sau aduc pe altcineva?

— Conducerea *Athenee Palace*-ului îşi face o plăcută datorie din a oferi distinşilor săi oaspeţi renumitele specialităţi ale unei case fondată cu aproape un secol în urmă! ne întrerupse în clipa aceea Andra împingînd un cărucior pe rotile.

Atît Morega cît şi eu ne-am ridicat în capul oaselor pentru a ghici mai repede cu o clipă ce avea să ne ofere.

— **Felul întîi: mămăligă cu dulceaţă ...**

— **Fac ceva pe** *Athenee Palace-u*\ **ăsta, stimată doamnă! Şi după zîmbetul dumneavoastră angelic presimt că felul doi e griş cu lapte iar** *clon*-**ul cinei e ceai de sunătoare! Mersi, aşa ceva nu servim!** Nici **subsemnatul, nici onorabilul dumneavoastră soţ! Protestăm! Facem greva foamei! Dacă nu ni se aduce de îndată mîncare ca lumea, fugim în lume! Cum vreţi să lucrăm cu mămăligă?**

Andra transmisese unde trebuie protestele noastre vehemente pentru că în mai puţin de un sfert de oră ni se servi o cină ca în poveşti: nişte cotlete cît două palme la un loc, cartofi prăjiţi şi nişte gogonele ... Cînd nu ne mai făceam nici o iluzie, Andra ne oferi cîte un pahar de vin roşu.

— **Nici nu vă imaginaţi ce remuşcări am pentru toate aceste ilegalităţi, zise Andra. De mîine însă, gata, la regim sever!**

Cam în acest fel a decurs prima noastră zi pe *Valea Soarelui.* **Cînd am încercat să pun cap la cap toate cele întîm- plate, m-a apucat un somn cumplit încît am simţit fizic cum mă scufund în neant. Poate de asta nu i-am mai răspuns** iui **Morega care (mare viciu, domnule, fotbalul!) mă întreba pentru a treia oară dacă Luca ...**

15. Am coborît din *Valea Soarelui* **abia după opt săptă- mîni cînd, acolo sus în munţi, de-abia sosise primăvara. Jos, pe cîmpie, vegetaţia îşi făcea de cap: era atîta culoare, atîta parfum, atîta frumuseţe încît pur şi simplu îţi venea rău.**

Ceea ce m-a nemulţumit a fost faptul că pentru prima dată m-am simţit străin în oraşul meu: eram *în trecere!* **Sentiment pe care, cred, îl împărtăşea şi Andra.**

— **Tragem la hotel! am decretat fără drept de apel. Aşa .se cuvine unor milionari!**

— **La hotel, John! porunci ea şoferului. Şi vom pretinde sa fim serviţi la pat, iar apa din baie să nu depăşească nici măcar cu o linie 36 de grade Celsius!**

— **Iar pe măsuţa din hol să se afle în permanenţă viorele de Parma .. .**

Am parcat în faţa hotelului *Continental* **şi am închiriat un apartament cu două camere. Băiatul de la lift m-a**

recunoscut de îndată:

— Jucaţi mîine, domnule Manea?

Am simţit ghiontul Andrei care voia să-mi spună: „Eşti grozav, băiatu[5], lumea nu te-a uitat încă! .. .[cc] de aceea am răspuns cît am putut de grav:

— Io sono siciliano di Palermo . . . Claro?!

Băiatul a căscat nişte ochi cît cepele şi era gata-gata să sară din lift.

— Vrei să facă un infarct? mă certă Andra.

Ne-am împrăştiat boarfele prin cele două camere ca să nu se pună la îndoială faptul că eram nişte milionari cum scrie la carte, veniţi în distracţie tocmai din gheţurile Alaskăi, apoi am coborît să bem o cafea la bar.

— Doamne sfinte, dacă nu visez cumva, am de-a face cu Însăşi familia Manea?!

Era Sir Stanley Mathews!

— Ce faci, Sir! Zău că ţi-am dus acolo sus dorul...

— De asta m-am temut, mărturisi Andra după ce se îmbrăţişa cu antrenorul. N-ar fi trebuit să revenim decît peste cîţiva ani, cînd n-o să ne mai cunoască nimeni.

— Cînd omul n-are prieteni, să-şi pună ştreangul de gît! spuse Sir Stanley, servind proverbul potrivit la momentul potrivit. Hai, staţi cu mine, spuneţi-mi ce-aţi făcut, cum e pe acolo . ..

— Ei, cum să fie ...

— Nu v-aţi îndurat să-mi scrieţi.măcar cîteva rînduri. .. Chiar nu v-aţi gîndit la mine?

— Ei, Sir, se poate una ca asta? încercă să-l împace Andra. Dar ştii cum e, pînă te aşezi, pînă te acomodezi...

— Cum merge Luca? nu mi-am putut stăpîni curiozitatea. Nu că m-ar interesa în mod deosebit...

Probabil atinsesem o problemă nu dintre cele mai plăcute, pentru că Sir Stanley evită să-mi răspundă, apoi, pe nesimţite, trecu la un alt subiect.

— Bătrîne, hai, fă-ne, te rugăm, cronica oraşului, mi-am permis să mă port cu mai multă familiaritate. Cine s-a mai născut, cine a murit, cine cu cine s-a încurcat, cine a venit sau cine a mai plecat.. . Noi sîntem acolo la capătul pămîntu- lui...

— E, vă lăudaţi şi voi...

— Nu, Sir, zău... După noi nu mai e nimic ... Acolo

unde stăm e ultimul oficiu poştal, e ultima zonă unde se pot recepţiona programele de televiziune ... După noi munţii... Şi lupii...

— Nu cumva aţi văzut şi lupi... Ţie-ţi era frică pînă şi de cîini...

— He, he, bătrîne, asta a fost cîndva ... înainte de potop! Să-i spun tot, iubito?

— De ce nu, băiatu'? aprobă Andra.

— Să vezi, bătrîne ... Se pornise iar o avalanşă ... Ştii, matale, ce e aia o avalanşă? mi-am dat aere. Ei bine, nenorocita aia de avalanşă ne-a blocat drumul... Eram cu inginerul şef, unul Morega, Marcu Morega... un tip cam aşa ca dumneata... Cînd a văzut că nu ne putem descurca singuri a plecat pe jos să aducă un buldozer... Stau eu cît stau în maşină, apoi, de urît, cobor şi pornesc preţ de cîteva sute de metri să văd dacă vine sau nu mai bine amărîta aia de măgăoaie ... Şi-acum, bătrîne, atenţie, suspens! Cînd mă întorc văd doi lupi dînd tîrcoale maşinii... Se interesau pesemne de mine ... Ala mai mare se săltase pe capotă şi se chiora înăuntru prin parbriz, celălalt patrula în jur... Cînd am văzut ce-am văzut, m-a apucat aşa o spaimă că am luat-o la fugă şi-am tot fugit... Mor de ciudă că nu m-am cronometrat, aş fi avut o medie orară pe doisprezece kilometri a-ntîia!

— O jumătate de oră nu şî-a recăpătat graiul, adăugă rîzînd Andra. Atunci, o dată, am avut şi eu linişte în casă ...

— Ei, ce părere ai, bătrîne?

Precis îl dădusem gata pe Sir Stanley, nu-şi găsea măcar cuvintele. Nici n-ar fi avut ce spune.

— Vă simţiţi bine? Totul e în ordine? ne întrebă.

— Mai întrebi? i-am răspuns tot cu o întrebare. Dacă nu ne plăcea, le întorceam spatele din prima zi — asta unu la mînă. Pe urmă, dacă n-am fi apărut noi acolo, toată şandramaua se ducea dracului... Nu se mai descurcau fără noi, asta doi la mînă ... Nu-ţi mai zic de vila care ni s-a repartizat, de felul nemaipomenit în care tratează cu noi, avem un personal de servici de te doare mintea ... bucătăresele sînt nişte negrese superbe, de

le-ai vedea, te-ai topi, nu alta... Apoi, patru sau cinci la mînă, să vezi cînd ni se aduce salarul, pierdem o zi întreagă ca să numărăm banii... Cînd jucăm *poker*, deschiderea o facem pe o sută de lei. ..

— Este un *şoi!* recunoscu Sir Stanley Mathews. Jos pălăria, copii! A propos, pe cînd o să vă avem din nou printre noi?

— Nu ştiu. .. Lucrările se vor termina în cel mult doi ani... Ce vom face după, nu ştim! ...

— Se pare că am început să ne obişnuim cu acest fel de viaţă, mă completă Andra. Nu ştiu cum să-ţi spun ... Nu o dată am discutat cu băiatu' treaba asta, serile mai avem timp ... Adevărul e că ne place ... Nu e comod, nu e uşor, nu c totdeauna foarte bine . .. Dar acolo nu ai impresia aceea detestabilă pe care o avusesem aici, de a te cheltui în gol ... Poate ai să rîzi dacă ţi-aş vorbi de satisfacţie profesională ...

— Nu, n-am să rîd, căută să evite Sir Stanley momentul niţel patetic, uşurînd astfel mărturisirea Andrei.

— .... ce e aia satisfacţie, la urma urmelor, te poţi întreba, e destul dacă zilele trec şi banii vin ... Ei bine, eu nu pot una ca asta, am făcut şi o astfel de experienţă, nu e pe firea mea, pe psihicul meu, eu simt nevoia să trag din greu, în acest sens mă aseamăn cu tatăl meu. . . Uite, să-ţi dau un exemplu mai „pitoresc": tot timpul, înainte de a urca la munte, impresia pe care o aveam despre ceea ce făceam eu era a unui halterofil care ridică o biată greutate de douăzeci de kilograme ...

— Ai văzut ce nevastă bravă am? Asta aşa, de-a dracului,' să-şi dea seama Sir Stanley cu cine stătea de vorbă.

— ... iar acolo sus. ..

— Gata, gata, pînă la urmă Sir Stanley va crede că noi sîntem buricul pămîntului! am întrerupt-o. Ne facem fiecare, aici, acolo, munca . . . Cum o facem, ei bine, asta o s-o aflam la sfîrşit! Dar pînă atunci mai e vreme . . . Şi-acum o să ne ierţi, Sir Stanley, e tîrziu, vrem să ajungem cît mai curînd acasă la ai mei.. . Nici nu ştiu că am sosit...

— Cît rămîneţi pe-aci? Mi-ar face plăcere să veniţi pe

la noi...

— Regret, mîine la prînz plecăm înapoi. Oricum, îţi mulţumim pentru invitaţie ... Rămîne pd data viitoare ...

— Cum credeţi... A propos, voiam să-ţi spun ceva... Andra, vrei să-l laşi două secunde cu mine?

— Bineînţeles. Am să mă duc pînă sus să-mi iau pardesiul ...

Ne-am retras într-un colţ feriţi de privirile unor intruşi.

— Sper că nu eşti supărat pe mine ...

— De ce să fiu supărat? l-am întrebat, deşi bănuiam despre ce era vorba.

— înainte de a pleca voi de-aci, am avut o discuţie mai aspră cu tine . . . Mi-a părut rău de ea mai tîrziu ... Vreau să fii încredinţat că am făcut-o bine intenţionat. . .

— Ei, Sir şi dumneata! .. . N-am fost supărat o singură clipă . . .

— Cu atît mai bine . . . Mi-am reproşat că din cauza mea ai plecat din oraş. . .

— Aşa mă cunoşti, Sir? Dar uite-o şi pe Andra . . . Sînten: aici, iată-ne .. .

— Sir Stanley, la revedere . . . Ne-a făcut plăcere compania dumitale ... Şi daca vreodată o să-ţi fie tare urît, vino la noi acolo sus . . . Ne promiţi?

— Da. Mulţumesc pentru invitaţie ... Pe mine mă iertaţi, eu mai rămîn ...

Ne-am îmbrăţişat din nou de parcă n-aveam să ne mai vedem vreodată, apoi am ieşit.

— N-am chef de maşină, i-am şoptit Andrei. Crezi că are să ne facă rău puţin mers pe jos?

— Hai, băiatu', dacă aşa doreşti... Ştiu eu prea bine că vrei să-ţi vezi paţachinele! Te-a apucat dorul de ele de cum ai muşcat puţin asfaltul! Hai!

Orice s-ar zice, oraşul era al naibii de frumos! Tăcut, închis în mine, ascunzîndu-mă de oricine, acolo sus îi dusesem dorul. Pentru că aici, pe străzile astea, printre casele acestea vechi, fastuoase, cu alese podoabe, aici mi-am trăit nişte ani nespus de frumoşi. Aici era catedrala, parcul, Cetăţuia, grădina botanică, aici era Matei pe calul său, aici era Someşul, stadionul ... Aici erau toţi oamenii, sau o bună parte dintre cei alături de care, pre vremuri, mă

simţisem nespus de bine . .. Şi-atunci, în clipa asta, cum să nu simt o dureroasă strîngere de inimă?

— Salut optimiştii! ne strigă din faţa *Pelişorului* Tatulici. Ce-i cu voi aci? Nu cumva aţi dat bir cu fugiţii?

— Am întins-o, amice, i-am spus. Şi-acum căutăm prin lume vreun sistem de a scoate bani şi din piatră seacă .. .

— Bani şi iar bani... Dacă aveţi nevoie de ceva, cred ca aş putea găsi eu ceva ... Dar hai să discutăm la o vodcă, aşa în picioare n-are nici un chichirez . . .

— Altă dată, Tatulici, sîntem grăbiţi, ne aşteaptă **amba**sadorul din Katmandou! M-a invitat să joc într-o echipa a lor .. .

Tatulici nu se schimbase şi nici nu-şi părăsise cartierul general! De era ploaie, de era soare, la ora prînzului Tatulici păzea zidurile *Pelişorului*, de parcă i-ar fi fost teamă să nu se prăbuşească.

— Nu trage cu ochiul! se răsti Andra la mine. Crezi că nu văd cum îţi fug ochii după fetiţele astea de optsprezece ani? Ţi s-a făcut de prospătură . . .

— Ascultă, lungano, eu n-am să te părăsesc nici să pice bomba atomică, clar?

Argumentul, orice s-ar zice, era categoric!

— Ei da, aşa da! acceptă Andra. Am trăit ziua în care mi-ai făcut şi tu o declaraţie de dragoste!

— Vorbe, vorbe, vorbe, cum spunea maestrul Shakespeare! am avertizat-o. Nu te lua după vorbe. Dar uite-1 pe bătrînul Manea, eram sigur că-1 voi găsi în grădină... Cît despre Magda, ea o fi stînd cu cărţile în faţă, să afle dacă venim sau nu ...

— Te rog să nu te legi de Magda sau de Toni. . . Individ ce n-ai nimic sfînt!

Bătrînul Manea se cruci şi el cînd ne văzu: ce naiba se întîmplase cu noi de stîrneam atîta panică printre cei din jur?

Pînă să mă mai gîndesc ce şi cum, Andra era deja în braţele lui Toni şi torcea fericită.

— **Salut, domnule! i-am spus profund jignit în amorul propriu şi m-am dus s-o caut pe Magda.**

— **Azi-dimineaţă am dat în cărţi şi mi-a ieşit c-o să veniţi ... îmi explică dumneaei după ce ne-am îmbrăţişat. Aţi venit de tot? îndrăzni să rostească.**

— Da, ne-au dat afară ... mi-a venit nu ştiu de ce să le joc o farsă. Măcar de-aş fi avertizat-o şi pe Andra, să fie jocul cît mai hazos...

— Atîta necaz, nu se arătă din cale afară de surprinsă Magda, de parcă pasienţele i-ar fi prezis treaba asta. Vă ţin eu, n-o să vă las să muriţi de foame ... Şi chiar v-a dat afară de tot?

— De tot, de tot... Ne-au zis să nu ne mai vadă pe acolo ...

în clipa aceea, ca doi îndrăgostiţi, îşi făcură apariţia Andra şi Toni.

— Ce părere ai? o întrebă pe Magda. Dumnealor vor să pornească înapoi mîine la prînz ...

Prin urmare n-am avut noroc cu păcăleala.

— îţi baţi joc de mine! mă certă Magda. Nu meriţi să-ţi mai fac prăjitura preferată ...

— Iartă-1, interveni în favoarea mea Andra. Nu te-ai învăţat să-l cunoşti încă? Aşa e el, tip glumeţ ...

— Bine, îl iert. Cu o condiţie: să rămîneţi măcar pînă luni. . .

— Nici vorbă. Au strîmbat din nas chiar şi-acum, dar trebuia să ne luăm de-aci nişte lucruri... Nu vă mai faceţi griji, încercă să-i îmbuneze apoi, azi-mîine se fac unsprezece luni şi venim în concediu la voi.

— Nu se poate, nu se poate, acceptă bătrînul Manea. Vă e foame, copii, vreţi să beţi ceva? Hai, aşezaţi-vă şi poves- tiţi-ne ...

Doamne, de fiecare dată, aici ca şi în altă parte, eterna obligaţie de a te povesti! De parcă noi, acolo sus, am fi făcut ceva deosebit! Şi oricîte le-ai spune, tot nu le-ar ajunge...

— Hai s-o lăsăm pe mai tîrziu . . . Spuneţi-ne voi ce faceţi, ce s-a mai întîmplat prin lume ...

— Ce să fie? Toni nu face altceva decît să bodogănească... Se văietă că l-aţi lăsat singur la bătrîneţe... A devenit ursuz, de-abia îi scot vorbele cu cleştele ...

— Nu-i adevărat, sări ca ars bătrînul Manea, n-o credeţi, a dat în mintea copiilor... Toată ziua nu face decît să pîn- dească poştaşul... A devenit o cicălitoare

de-ţi vine să fugi în lume ...

— Ba tu eşti cicălitor ... Nimic nu-ţi place . ..

— Cine vorbeşte ... Dacă n-aţi scris, că de ce n-aţi scris, dacă aţi scris, de ce aţi scris numai două pagini... Şi de ce n-aţi amintit dacă nu vă e frig, dacă mîncarea e bună, dacă n-aţi fost răciţi şi mai ştiu eu ce .. . Ferească Dumnezeu de o soacră ca ea!

— Păi cum nu ... Dumnealui se duce în grădină şi nu-i pasă de nimic ... Dacă n-aş fi eu ...

Din prea mare dragoste bătrînii s-au luat la harţă şi poate ar fi trecut la de-a serioaselea dacă nu i-am fi potolit noi. Mai precis Andra.

— Dacă nu vă astîmpăraţi, eu una mă ridic şi plec. Şi n-am să mai vin la voi niciodată! Şi am să spun peste tot ce .oameni ursuzi şi certăreţi şi imposibili sînteţi!

Ameninţarea îşi făcu efectul şi amîndoi îşi cerură de îndată iertare, promiţînd o bună înţelegere veşnică.

— Profesorul e plecat de vreo două săptămîni în Peru, zise la un moment dat bătrînul Manea. A scris la ziar ... se explică fîstîcit sub privirea interogativă a Andrei.

Pe drum, venind încoace, i-am sugerat Andrei că venise momentul să se împace cu *proful.* **Să-i facă o vizită . ..**

— Poate ... Să văd în ce chef am să fiu mîine dimineaţă... Dacă am s-o fac, va fi numai pentru că nu suport să fiu certată cu cineva ... Dar felul în care s-a purtat cu mine, condiţiile pe care mi le-a pus, încăpăţînarea şi orgoliul său iară de margini, meritau o pedeapsă... Chiar dacă, uneori, mi-a venit şi mie greu să mă ţin departe de el...

— Ca făcut, tocmai acum *proful* **nu e acasă ... Dacă ştiam, veneam mai curînd ...**

— Nu-ţi fă griji, băiatu[5], nu-mi duce el cine ştie ce lipsa... Ei, ce se poate mînca astăzi în casa asta, mi-e foame! schimbă apoi discuţia cu 180 de grade. Deocamdată nu ţin cură de slăbire, mai am timp ...

— Nu ştiu, poate mi se pare mie, dar ai slăbit de cînd nu te-am văzut, se arătă grijulie Magda.

— Aşa-i plac mai nou dumnealui! Şi Andra făcu un

gest explicativ spre mine. De cînd a văzut-o în poze pe *Veruşka,* nu visează decît lungane slăbănoage şi fără ţîţe ...

— Aşa sînt eu, tip subţire! le-am aruncat hotărît. Rafinament în toate. Iar dacă dumneaei ţine cît de cît la mine, trebuie să-mi dea ascultare . . .

— Te-a căutat mai demult la telefon o fată, îmi spuse Magda, după ce rămăseserăm singuri. După voce parea Eva... Ţi-a şi scris, dealtfel. . . Mă duc să-ţi aduc scrisorile ...

— Nu, nu vreau să mi le aduci. .. Aruncă-le pe foc după ce plecăm . ..

— Cum vrei tu.

A urmat o masă regească din care n-a lipsit absolut nimic. Cînd m-am ridicat de pe scaun, de-abia mă mai puteam mişca. Asta era principiul Magdei: să mîncăm chiar de-ar fi să crăpăm! Dacă mă arătasem supus în ziua aceea, nu se făcea gaură în cer!

— Seara sînteţi invitaţii noştri la operă, spuse Andra înainte de a ieşi din cameră. Trebuie să ne menţinem condiţia intelectuală, nu-i aşa, băiatu'?

Prea mare chef n-aveam de *Traviata*, era un spectacol plictisitor, prăfuit, cu interpreţi de mîna a unsprezecea ... Ţi-ai găsit să te prosteşti cu Andra, nici vorbă! Am acceptat şi gata!

— Mergem la *Traviata* . . . Arta înnobilează pe om! Trăiască arta şi frumosul! Trăiască Andra!

— Bufonule! îmi reteză ea entuziasmul. Ai merita să rămîi acasă şi să-ţi vîri nasul în televizor, cap de fotbalist ce eşti... începi să devii un tip nesuferit...

— Bine, mă duc ... Gata, nu mai ţipa la mine! Dar dă-mi voie să închid şi eu ochii vreo oră . . .

— Bravo, veniţi abia pe-o zi şi în timpul ăsta vreţi să mai şi dormiţi, să şi mergeţi la operă . . .

— Şi nu ştiţi încă totul, îi avertiză Andra. Stăm la hotel! La *Continental!*

— Ei, asta nu! se opuse Magda. Nici gînd de aşa ceva. Nu putem accepta ... Spune şi tu, omule, ceva, îl îmboldi pe bătrînul Mapea. Tu taci şi gîndeşti la ale tale ...

Ce-ar fi să mă duc şi eu cu voi, răspunse el la o maiveche întrebare a mea. Chiar dacă nu mîine, dar într-o zi tot o să vă treziţi cu mine acolo . . .

— Cu voi n-am s-o scot la capăt, se văietă în continuare Magda, voi o să faceţi ce-o să vreţi voi. . . Mai bine nu veneaţi!

Ne întoarse spatele şi fugi afară. Cîteva clipe am rămas toţi fără grai, apoi bătrînul Manea îmi făcu vînt pe uşă afară.

— Hai, nu sta. Du-te de o împacă . ..

— In capul meu se sparg toate, le-am spus. Prea aţi devenit şi voi suspicioşi . . . Apoi am ieşit.

Seara am fost la *Traviata,* m-am surprins de cîteva ori căscînd, acolo *sus* mă obişnuisem să mă culc devreme, nu mă mai simţeam prea bine în costum şi cu cravată, nu mai pur- tasem aşa ceva de cînd părăsisem oraşul. în pauză am vrut să rămîn în sală dar Andra m-a tras după ea, voia să întîl- nească lume, voia să mai stea de vorbă cu unul, cu altul... De asta mi-a şi spus în timp ce ieşeam:

— Băiaitu', ai devenit un tip josnic! Eşti leneş, comod, sastisit de toate ... Eu zic că e bine să-ţi revezi atitudinea! Vrei să-mi fie ruşine azi-mîine să mai ies cu tine?

Tii, ce m-am mai înfuriat-:

— N-aveai decît să-l fi luat pe Totoraşcu! Eu trag din greu acolo sus, eu nu mă joc!

— Ştaţi, copii, nu vă certaţi . . . încercă să ne aducă Toni la numitor comun.

— Nu e nimic .. . minţi cu seninătate Andra, dar, mi-am dat seama, se atacase teribil. Pe bună dreptate, mi-am zis chiar în clipa următoare. De fapt nici nu ştiu ce-mi venise să-l amintesc de Totoraşcu . . . Dar prea mă călărea şi ea . . . Fă şi salahorie, mai fă şi operă şi literatură, fii şi cult, mai poartă-te şi manierat! .. .

— Oricum, Todiraşcu nu s-ar fi purtat aşa cum te porţi tu, îmi spuse mai tîrziu.

Şi uite aşa, dintr-o joacă ne-am stricat extrem de scurta vacanţă; n-am mai reluat discuţia, dar între noi s-a menţinut o stare de surdă ostilitate.

— Eşti un mîrşav! îşi vărsă ea obida, mult mai tîrziu, atunci cînd, pornind îndărăt, am zărit munţii. Apoi, spre

surprinderea mea, începu să plîngă. N-ar fi trebuit să te porţi aşa cu mine ...

— Vezi! ...

Ce altceva să mai spun . . . Am tăcut: eram vinovat şi gata!

16. — Uite, s-a făcut un an de zile de cînd aţi sosit aici şi tot n-am izbutit să-mi dau seama ce anume v-a determinai să faceţi acest gest!

Era seară, mă aflam în biroul lui Morega şi o aşteptam pe Andra care plecase cu o salvare la Sibiu încă de dimineaţă, însoţind un băiat ce se accidentase.

— Ce vrei să-ţi răspund? Ce-aş putea să-ţi răspund? Aşa ne-a venit pe chelie şi gata! Dacă nu eşti mulţumit de ce-ţi spun, te priveşte! >

— Pentru bani? se încăpăţînă Morega.

— Nu, nu cred, vezi bine că aici n-avem ce face cu ei... Nicodată n-am fost ahtiat după bani. ..

— Ei, nu e vorba de acum, ci de *după* . . . Cînd lucrarea o să fie gata şi o să vă reîntoarceţi la oraş cu suma gata făcută ... O să vă puneţi cu burţile la soare şi o să vegetaţi, nu-i aşa?

— Zău că mă plictiseşti cu toată pisălogeala asta! Pînă la urmă am să cred că nu-ţi convine de noi... Dacă-i pe-aşa, spune-ne şi plecăm în altă parte . .. Doar n-o fi şantierul ăsta singurul loc de pe lume unde se poate munci . . . Cînd a plecat Andra?

— Iar?! Ţi-am mai spus de cîteva ori: imediat după zece. .. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta .. .

— Bine, atunci să aşteptăm.

— Ai fost un tip celebru, toate uşile îţi erau deschise, ai avut un post bun, comod, fără bătaie de cap. Andra se aranjase şi ea cum nu se poate mai bine, probabil la mijloc era şi mîna profesorului Cantuniari. ..

— Domnule, eşti periculos cu toate întrebările dumitale, zău aşa! Dealtfel nu-mi pot da seama la ce îţi pot fi ele de folos... Ce rost au: fă-mă să înţeleg.. .

— Mă ajută să cunosc oamenii, răspunse surîzînd larg Morega. Am ambiţia de a-i mirosi din primul moment... Pe voi n-am reuşit încă să vă descopăr ...

— Mult succes în activitatea de viitor! i-am urat în bătaie de joc şi cu asta am considerat discuţia

încheiată.

— Ascultă, nu ştiu dacă trebuie să-ţi spun ...

— Ce mai e?

— Nu-mi place cum arată Andra . . . Poate nu-i prieşte muntele, înălţimea .. . S-a mai auzit de asa ceva . . . N-ar strica să consulţi un medic . . .

— Ţi-ai găsit să accepte ea sfaturile cuiva . . .

— Mă rog, cum crezi ... Se pare că azi de dimineaţă nu s-a simţit tocmai bine . . .

— De asta a plecat la Sibiu?

— Nu ştiu. Am ţinut doar să te previn . . . E mai bine să vezi din timp . . .

— Da. Mulţumesc . . . Am să văd . ..

Dintr-o dată nu mi-am mai găsit locul în biroul lui Morega. Iar absenţa Andrei mi se părea că lua proporţii de ne- permis.

— Trebuia să mă fi sunat de îndată ... în seara -asta am coborît cu totul din întîmplare . . .

— Unde era să te găsesc?

— Da, e adevărat, nu prea stau într-un loc . . .

De cînd ne mutasem ,,cartierul general" la *Cascada albastra*, **în clădirea viitorului hotel turistic („trei stele"!), lipseam destul de mult de acasă, uneori treceau chiar cîteva zile pînă să ne vedem cu Andra. Bineînţeles, nu uitam să-i telefonez în fiecare seară sau să-i trimit bileţele prin şoferii care coborau la vale.**

Prins de neliniştea mea, n-am dat nici o atenţie telefonului care sunase adineaori, sunase doar de atîtea ori de cînd venisem în biroul lui Morega.

— Da, da. .. Deci totul e în ordine. .. Da, bine, înţeleg . .. Ne vedem mîine . .. Salutare!

— Cine era? am întrebat presimţind că era vorba de Andra. Şi nu mă înşelasem.

— Şoferul de pe salvare . . . Adineaori a sosit. . .

Atunci te-am lăsat, mă duc să văd de Andra . . .

— Stai, nu pleca... Să vezi, Andra a rămas acolo. . .

— Cum adică a rămas acolo? am întrebat fragmentînd întrebarea parcă pentru a-i pricepe mai bine sensurile.

— Nu ştiu mai mult decît tine . . . Cînd să pornească înapoi, Andra i-a comunicat şoferului că rămîne la Sibiu cu nişte treburi . . . Are să găsească mîine o ocazie

pentru a veni acasă ...

— Ce treburi are? am izbucnit iritat şi neliniştit în acelaşi timp. îmi dai voie să dau un telefon, da?

— Unde vrei s-o cauţi la ora asta? Hai, las-o, ştie ea ce face ... Pînă mîine n-o să ţi se întîmple nimic dacă ai să rămîi singur . . . Vino la mine, găsim noi cum să ne omorîm timpul .. .

— Nu, mulţumesc, mă duc să mă culc. Noapte bună.

Am plecat acasă fără prea multă tragere de inimă, nu-mi
făcea plăcere traiul de unul singur, prea mă obişnuisem cu Andra alături încît mă deranja chiar şi o singură noapte fără ea. E drept, aici, în cămăruţa noastră de trei pe patru, cu o mică chicinetă drept bucătărie, ne loveam unul de celălalt în fiecare minut; cu toate astea nu mi-a fost dat să încerc nici măcar o dată un jenant sentiment de promiscuitate ... Am deschis televizorul dar l-am închis imediat, de unul singur n-avea nici un farmec! M-am vîrît în pat, dar mai mult m-am chinuit decît am dormit. Şi am visat atîtea prostii încît dimineaţa m-am sculat mai obosit de cum mă culcasem.

A doua zi am urcat din nou la *Cascada albastra*, **dar am făcut în aşa fel încît să mă reîntorc cît de curînd: asta a însemnat ora şapte. Am văzut de departe lumină la geamul de la camera noastră: prin urmare Andra sosise.**

— Atît de tîrziu? mă certă ea în chip de bun sosit. Ai vrut să mă laşi singură şi în noaptea asta?

De ce spusese *şi in noaptea asta?* **m-am întrebat pe dată. Ce avea să-mi ascundă, ce se întîmplase?**

— Te rog să mă ierţi, mi-a fost imposibil să cobor mai curînd . . . Nu voiam în nici un chip să-şi dea seama că o prinsesem cu minciuna. Tu ce-ai mai făcut de ieri, de cînd am plecat?

— Ce să fac, toată ziua cu bolnavii. . .

Jocul pe care şi-l propusese începea să devină periculos, se prelungea peste măsură. Dar eram hotărît să nu intervin, voiam s-o las să se tragă ea singură la suprafaţă. Mai mult decît asta, m-a izbit însă paloarea, fragilitatea ei.

— Ce e, ce te uiţi aşa la mine de parcă nu m-ai mai ii văzut de ani de zile? se răsti la mine. Iartă-mă, sînt

nervoasă, nu ştiu ce e cu mine . . .

— Nu e nimic. Ce-ar fi să ne aşezăm la masă?

— Da, ai dreptate ... Tu eşti flămînd, iar eu te necăjesc cu prostiile mele . . .

M-am aşezat la masă, Andra a adus cina, m-am servit, mi-am tăiat felia de carne, am înghiţit cîteva bucăţi, apoi am dat farfuria la o parte.

— Spune-mi şi mie ce este, ce se întîmplă de fapt?

. — Ce se întîmplă cu ce? Apoi se aşează lîngă mine: Ai aflat şi tu? Trebuia să mă fi aşteptat la una ca asta.

— Da, am aflat, deşi nu-mi era foarte clar la ce anume se referea ea.

— Nu ştiu, nu-mi dau nici eu seama cum s-a întîmplat. . . Nu trebuie să-ţi faci însă griji, nu e absolut nimic ... De asta am şi fost la doctorul Tămaş . ..

— Te-am aşteptat aseară ... Am coborît mai curînd decît a fost vorba . . .

— Speram să nu afli... Ce să-ţi mai faci probleme şi cu mine... Hai, băiatu', se răceşte mîncarea dacă mai stai mult... Apoi reveni: Morega ţi-a spus?

— Are vreo importanţă?

— Ai dreptate, nici una.

— Cine e doctorul Tămaş?

— Doar n-ai devenit gelos dintr-o dată . .. Pentru că am rămas peste noapte acolo? Dacă tot eram la spital, m-am gîndit să-mi fac nişte analize ... Abia azi de dimineaţă am primit rezultatele ... E aşa cum m-am aşteptat: o simplă astenie de primăvară . . .

— Poate nu suporţi altitudinea ... aerul rarefiat... S-a mai auzit de astfel de cazuri, am reluat fără să vreau cuvintele lui Morega.

— Prostii, nu e nimic . . . Nu trebuie să-ţi faci griji. Tămaş mi-a recomandat nişte medicamente, am şi început să le iau, de pe acum mă simt deja mult mai bine . .. Doar n-o să faci din asta caz! ... Ziceai că ţi-e foame ...

— De ce nu mi-ai spus din prima clipă? De ce te-ai ferit de mine?

— Pentru că eşti pisălog .. . Pentru că eşti un analfabet care habar n-are de medicină şi care, pornind de la o simplă ameţeală, şi-ar fi imaginat cine ştie ce

grozăvie . . . Hai să nu mai discutăm, vrei?

— Să nu mai discutăm, i-am promis şi am tras din nou spre mine mîncarea sleită între timp. Am înghiţit-o cu noduri, fără a mă fi liniştit de asigurările pe care mi le făcuse Andra. Cu atît mai mult cu cît, înaintea lui Morega, mama remarcase şi ea paloarea şi fragilitatea ei, observaţii pe care mi le reaminteam de-abia acum.

Obosit, seara m-am culcat primul. în aşteptarea Andrei care strîngea lucrurile prin casă, am răsfoit teancul de ziare şi reviste care se adunase în ultimele zile. După ce Andra stinse lumina mare din tavan, ascunzîndu-mă pe jumătate după paginile deschise ale unui ziar, am urmărit-o în timp ce se dezbrăca. Poate m-a simţit după intensitatea privirii:

— Ce-i băiatu', nu poţi dormi? Ţi s-a făcut de *strip-tease-w|* **de odinioară? şi-şi strînse în jurul corpului capotul vişiniu pc care i-1 cumpărasem, pare-mi-se la Istambul.**

— Te surprinde? în ultima vreme am lipsit cam mult de acasa. . . Ţi-am dus dorul, am minţit cît mai convingător.

Mi-au fost destule cele cîteva secunde în care am văzut-o dezbrăcată pentru a-mi da seama că Andra slăbise, corpul îi devenise mai fragil, culoarea pielii mai mată.

— Lin guşi torule! îmi dădu un bobîrnac. Vezi-ţi mai bine de ziarele tale, ştiu bine că m-ai schimba oricînd cu un ziar proaspăt!

Peste două zile, fără a-i spune ceva Andrei, am plecat cu un elicopter de servici la Sibiu. Simţeam nevoia să-l întîlnesc pe acel doctor Tămaş, să-mi confirme ceea ce Andra afirma cu atîta ostentaţie.

— V-am aşteptat, îmi spuse doctorul Tămaş după ce i-am spus cine eram.

— N-am ştiut. ..

— O rugasem pe soţia dumneavoastră să vă transmită invitaţia mea .. . Voiam să vă vorbesc . . . Nu sînteţi grăbit, nu? Doriţi poate o cafea ... un coniac . . .

Acest joc al lui de-a v-aţi ascunselea mă intriga, mă neliniştea. De ce nu dădea odată cărţile pe faţă?!

— Nu era nici o grabă, evident, astăzi, mîine e acelaşi

lucru . .. Pînă la urmă v-aş fi căutat eu . . .

— N-aţi vrea să-mi spuneţi . . .

— Ba da, domnul meu . . . Numai pentru că vă văd niţel speriat. . . Nu trebuie . . . Dealtfel tot nu se rezolvă nimic cu asta ...

— Trebuie să înţeleg că soţia mea e bolnavă? . . .

— Toţi sîntem într-un fel bolnavi... se eschivă doctorul Tămaş, neputîndu-se hotărî să spună lucrurilor pe nume.

— Uite ce e, domnule doctor, eu nu mai sînt copil, nu am nevoie de atîta pregătire ...

— într-adevăr, soţia dumitale e bolnavă. . . Mi-e teamă că foarte bolnavă . .

— Cît de bolnavă? am întrebat crispat. Vreau să ştiu cît mai exact.

Cîteva clipe — sau doar pentru mine durata acestei pauze primise proporţii atît de mari — doctorul Tămaş se închise în sine. De asta l-am biciuit nemilos.

— V-am mai spus: vreau un răspuns precis.

— Ei bine: să zicem trei luni. Eventual patru!

— Dar nu se poate! . . . am răbufnit violent neaşteptîndu-mă la acest răspuns. Acceptam boala ei, chiar gravitatea bolii, dar nu şi acest sfîrşit de neînchipuit. Vreau să cred că exageraţi ...

— Aş vrea să fie aşa . . . Dar nu, nu mă înşel. . .

— Prin urmare dumneavoastră afirmaţi că Andra . . .

— Nu eu: analizele . . . Am reţinut-o în spital pentru a le repeta .. . Rezultatul a fost de fiecare dată acelaşi . . .

— Bine. Şi în acest caz înseamnă că peste o bucată de vreme ea . . .

Mi-era imposibil să rostesc termenul fatidic pe care mi-1 indicase anterior.

— Dacă nu există minuni. . . Deşi în meseria mea nu cred în aşa ceva ...

— Ea ştie? am izbutit să întreb după ce mi-am reprimat violent un acces de plîns.

— Mai mult ca sigur, da. Este medic, nu i se pot ascunde anumite fenomene alarmante ... Pe de altă parte n-o puteam minţi prea vizibil: s-ar fi alarmat mai mult decît era necesar .. . Am încercat s-o conving că e vorba de o anemie generalizată . . . Deşi, sînt convins, nu m-a crezut. . . Oricum, mi-a acceptat diagnosticul.

— Prin urmare ea ştie . . .

— Trebuie să accepţi realitatea ... Şi nu e numai asta . . .

— în această situaţie ce e de făcut?

— Nimic. Sau aproape nimic. Mi-aţi spus adineaori că sîn- teţi un om suficient de tare . . . Arătaţi-vă acum această tărie .. . Nu lăsaţi să transpară nimic din ceea ce ştiţi. . . N-o lăsaţi să vadă că secretul ei e şi secretul dumneavoastră . . . înconjuraţi-o cu foarte multă afecţiune . . . Are *enorma* nevoie de asta ...

— Da, desigur . . . Dar vreau să ştiu: nu i se poate face un tratament? Chiar nu există nimic?! ... Doctorii descoperă în fiece moment un ser nou, poate s-a găsit între timp un remediu şi împotriva acestei boli. . . Nu se poate să stăm aşa, cu braţele în sîn . . . Nu e drept. . .

— Da, ştiu. într-adevăr nu e drept... Din păcate nu putem face nimic. Cel mult vă pot recomanda să coborîţi de la munte . . . E bine să fiţi lingă un spital, nu se ştie în- ce moment lucrurile se pot complica . . . Deşi nu ştiu dacă nu va refuza pînă şi asta .. .

— Am să fac tot ce trebuie, l-am asigurat, deşi în clipa aceea nu ştiam ce aveam de făcut. Doar să plec cît mai repede din cabinetul acela alb, rece, să ies la aer, să fiu undeva singur, să-mi urlu disperarea. De animal rănit. De om rănit de moarte!

— Nu te sfii să mă cauţi oricînd e nevoie ... O cunosc pe soţia dumitale de cînd era fetiţă . . Sînt prieten cu profesorul Cantuniari... în această situaţie, îţi dai seama, nici mie nu mi-e prea uşor . . . Mă gîndesc dacă n-ar fi necesar să-l anunţi şi pe el. . .

— Pe cine, pe el? am întrebat distrat.

— Am aflat de neînţelegerea intervenită între profesor şi fiica lui . . . Dar în astfel de cazuri trebuie să trecem peste toate neînţelegerile . . .

— Da Desigur Poate ar fi mai bine să nu-i spuneţi nimic .. . Am s-o fac eu mai tîrziu . . . Da? îmi promiteţi?

— Cum doreşti . . . îmi întinse mîna: să ştii că îţi invidiez stăpînirea ele sine ... în locul dumitale nu

ştiu dacă n-aş fi început să urlu . . .

— De unde ştiţi că n-o fac? i-am aruncat vorbele, apoi am ieşit în fugă din cabinet fără a-mi lua măcar rămas bun.

în stradă, ridicînd ochii, am zărit munţii. înalţi, reci, în- crîncenaţi. Şi, mai cu seamă, haini! Pentru că voiau să mi-o răpească pe Andra. Pentru totdeauna. Şi de asta, pentru prima dată în viaţă, i-am urît. Aşa cum poţi urî numai un om!

— Andra! . . . i-am rostit numele de parcă ar fi fost lîngă mine. Andra! . . . i-am cîntat numele de parcă ar fi fost alături. Andra! . . . i-am urlat numele pentru că nu era nimeni lîngă mine. Şi nemaifiind obligat să-mi reţin lacrimile, am început să plîng. Cine şi-ar fi imaginat că am să fiu în stare de una ca asta ... Dar cine-şi poate măcar imagina prin ce-i va fi dat să treacă în viaţă?

— Ce faci, bătrîne? m-am auzit interpelat. Nu mai vezi lumea pe stradă? Ce e cu tine, ţi s-a întîmplat ceva?

îl deosebeam destul de greu prin ceaţa lacrimilor. Era o cunoştinţă vagă, jucasem cîndva la aceeaşi echipă, apoi plecase cine mai ştie unde.

— Am nevoie de o maşină, i-am spus, trebuie să ajung imediat în munţi. E problemă de viaţă şi de moarte ...

— îmi pare rău... Te-aş servi cu plăcere, dar trebuie să mă întîlnesc cu cineva, se scuză el.

— Plătesc oricît... Iţi dau cinci sute de lei ...

— Vino, acceptă el la auzul sumei. Am să dau un telefon, apoi plecăm imediat.

N-am scos nici un cuvînt pînă cînd n-am ajuns sus între munţi. Am coborît, i-am întins cunoştinţei mele cinci bancnote de cîte o sută, apoi am luat-o la fugă.

— Oricînd ai nevoie de mine, l-am auzit în urma mea, dar n-am răspuns.

După doi paşi m-am oprit, apoi m-am reîntors din drum. In starea în care eram nu puteam intra în casă, Andra şi-ar fi dat seama din prima clipă că aflasem totul. De asta m-am dus mai întîi la Morega.

— Dă-mi să beau ceva, i-am spus de cum am intrat. Şi nu mă întreba nimic ...

Scoase din dulap o sticlă, îmi întinse un pahar:

— Poftim, bea. Eu nu vreau . . .

Mi-am turnat în pahar, am băut dintr-una totul, am mai umplut o dată paharul, l-am golit din nou, apoi l-am în- pins de o parte. Nimic, nici chiar asta, n-avea nici un rost.

— Ascultă, dacă am să plec de aici, ai să mă condamni? Andra e foarte bolnavă, vreau să încerc pentru ea imposibi- !ul...

— Dacă trebuie, n-am să te opresc ... Nici altfel n-aş putea face asta . . . Eşti sigur?

— Da. Doctorul îi mai dă cîteva luni de viaţă . . . Nu ştiu ce trebuie să fac, dar vreau să fugim de-aci. . . Deşi poate asta nu schimbă cu nimic situaţia ...

M-am ridicat să plec apoi m-am aşezat din nou.

— Mi-e pur şi simplu groază de scena care o să urmeze acum. Va trebui să-i mint ceva .. . Dă-mi o idee, spune ceva .. .

— Ce vrei să-ţi spun?

— Ai dreptate, ce poţi să-mi spui. . . Mulţumesc pentru buna primire, acum plec . . .

Dacă ai nevoie de ceva, îmi spuse la despărţire, sînt gata în orice clipă să te ajut...

în drum spre casă am încercat să-mi reamintesc cîteva glume, voiam să-mi provoc hohote de rîs, îmi simţeam chipul desfigurat şi mi-era teamă de privirea iscoditoare a Andrei, mi-am spus cele mai deşuchiate glume dar n-am schiţat nici măcar un zîmbet, am încercat să rîd la comandă dar mi-a fost imposibil.

— Ei, băiatu', de unde vii la ora asta? mă luă la rost An- dra. Se pare că ţi-ai cam făcut de cap, trăsneşti a băutură de la o poştă . . .

— Să vezi . . . am bîiguit neajutorat.

— Nu te chinui să inventezi acum ceva, tot n-am să te cred . .. Dacă ţi-a căzut bine, să fii tu sănătos! Măcar vino şi mănîncă ceva, cred că friptura s-a făcut scrum de cînd te aştept cu ea.

— Imaginează-ţi, l-am 'întâlnit pe Sergiu Anastasescu, m-am trezit inventînd fapte şi întîmplări, nu ştiu dacă ţi-1 mai reaminteşti, de fapt voi doi nu v-aţi întîlnit niciodată, cu el eram atunci în Franţa cînd am avut nemaipomenita fericire de a te cunoaşte ... De

punea atunci mîna pe tine, praf te făcea, te arunca în ocean ... Ai uitat că din cauza ta era să intrăm într-un stîlp?

— De ce nu l-ai chemat aici, mi-ar fi făcut plăcere să-l cunosc, mă întrerupse Andra. Egoistule . . .

— Ia-mă încet că-ţi spun tot. . . Ei bine, am continuat minciuna, acest nebunatic domn Sergiu Anastasescu a călcat pe bec! Imaginează-ţi că n-a găsit altceva mai bun de făcut acolo decît să se încurce cu o cucoană măritată, nevasta unui fabricant de brînzeturi.. . Ca de fiecare dată, s-a aflat de amorul lor extraconjugal iar tipul, adică negustorul, a făcut un scan- ral enorm, provocîndu-1 pe bietul Sergiu la duel... Îţi dai seama că Sergiu habar n-avea ce-i aia spadă sau duel, de asta, pentru a salva situaţia şi a linişti lumea, şi-a făcut degrabă bagajele şi a venit acasă . . . Iar aici, drept „felicitare" pentru cele făcute, l-au numit la un ziar judeţean ... îţi dai seama, cătrănit cum e, numai de cucoane nu-i mai ardea ...

Andra rîdea cu hohote de toate tîmpeniile pe care i le debitam, prea zgomotos şi prea colorat pentru a fi convingătoare. Ne minţeam amîndoi, crezînd fiecare că eram nişte actori desăvîrşiţi!

— Imaginează-ţi urmarea, am continuat să inventez, pentru că îmi era frică de tăcerea care avea să urmeze. Cred că aş fi fost dispus să povestesc toată noaptea numai pentru a nu fi obligat să tac, să las gîndurile în voia lor. Să las să mă cuprindă din nou spaima. într-o dimineaţă, la vreo două săp- tămîni, Sergiu Anastasescu aude nişte bătăi puternice în uşă, aştepta poştaşul cu nişte bani, de asta nici nu s-a mai uitat prin vizetă cine era, dacă s-ar fi uitat, s-ar fi dat mort la fund, dar aşa n-a putut evita ciclonul care s-a abătut peste el, sare, deci, domnul din fotoliul în care-şi făcea lectura presei şi deschide uşa ... Era madam Camembert (era singurul nume, care, pe moment, mi-a venit pe limbă), cucoana lui, franţuzoaica care-i mîncase capul. . . Sergiu schimbă feţe-feţe, nu ştie ce să facă, afară pe palier n-o putea lăsa, în două secunde toate vecinele şi-ar fi scos curioase capetele, o vîră, zic, pe madam Camembert în casă şi vrea şi el să zică ca tot omul „bonjour, dragă, bine ai venit“ c-avea timp s-o ia pe urmă la întrebări că,

„de ce şi pentru cine ai venit?“, dar degeaba îşi făcea dumnealui probleme că nici una, nici două, cucoana, sînge galez fierbinte, îi rade amicului meu două palme de l-a năucit pe moment şi i-a strigat de-a răsunat tot blocul, dacă nu şi întreg cartierul: „mizerabile, eşti un laş! . . . Ţi-a fost frică să duelezi cu bărbatul meu ... Ei bine, de-acum înainte să nu-mi mai apari în cale. Adieu, monsieur![cf] Şi dusă a fost... Ei, ce zici?

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc . . .

— Era grăbit. . . Mi-a promis că mai vine luna viitoare sau mai încolo .. . Nu e nici o grabă.

Rostind aceste cuvinte mi-am reamintit pe dată de vorbele doctorului Tămaş: trei sau patru luni. . . Oare ştia şi Andra cît de numărate îi erau zilele?

— Of, m-ai făcut să rîd în seara asta cum n-am mai rîs de mult. .. Nici nu te ştiam atît de glumeţ, îmi mărturisi înainte de culcare. Ştii, am citit undeva că dacă rîzi în fiecare dimineaţă cinci minute, îţi prelungeşti viaţa cu nu ştiu cîţi ani...

Doamne, ce gafă îngrozitoare... Cred că nu-şi dăduse seama nici ea cînd rostise aceste cuvinte. Ori le rostise cu bună ştiinţă pentru a mă înşela, pentru a desfide soarta. Spera ea într-o salvare miraculoasă?

— Tu nu trebuie să-ţi faci griji, oricum, tipa care ţi-a ghicit în palmă ţi-a dat optzeci de ani.. . Eventual eu ar trebui să urmez cura de rîs, eu sînt cel ameninţat. ..

— Da, aşa e .. . Of, dar m-a apucat somnul . .. Vreau să mă culc ... Tu, dacă mai vrei să citeşti, nu te deranja din pricina mea . . .

— Nu, am să mă culc şi eu, azi am alergat foarte mult. Hai, vino lîngă mine, am întins mîna spre ea, mai ţii minte cum dormeam pe vremuri? ... Mai ţii minte vara aceea petrecută la Malurile?

— Nu vreau amintiri, mă fac să-mi dau seama că sînt foarte bătrînă ... Şi eu nu vreau să fiu foarte bătrînă...

Am întins mîna în căutarea mîinii ei. Era extrem de rece, am schiţat, sper nesesizabil, un gest de retragere, apoi mi-am înfrînt spaima şi repulsia.

— Ce? Ţi-e frică să nu fug la noapte de lîngă tine? mă luă la rost Andra. Ar trebui să mă legi de pat, aşa cum se făcea pe vremuri...

— Ei, ei, cine ştie dacă nu e nevoie să te leg de pat,

să nu pleci de lîngă mine niciodată . . . Cine ştie dacă într-o bună zi n-ai să te saturi de un tip ursuz şi neurastenic ca mine şi n-ai să-ţi cauţi unul mai tinerel...

— Am să mă mai gîndesc, spuse Andra, apoi închise ochii.

I-am făcut pe plac, apoi m-am întins uşor lîngă ea, atent
să-i surprind respiraţia. întorcîndu-mi brusc capul spre ea i-am zărit ochii mari, deschişi.

— Ce e, lungano, de ce nu dormi?

— Indiscretule! Spionule! Nici măcar noaptea nu pot să fiu singură?! şi Andra izbucni necontrolat în lacrimi.

— Te rog să mă ierţi... Am fost nesimţit... Nu trebuie să pui totul la inimă ... Zău, iartă-mă . . . Vrei să mă pun în genunchi în faţa ta?

— De la o vreme nu mă laşi o clipă singură ... Tot timpul mă supraveghezi... mă urmăreşti... Te uiţi tot timpul în ochii mei... îmi cercetezi fiecare cuvînt de parcă ţi-aş face ceva rău ...

— Nu e vorba de asta, iubito ... Am făcut o glumă, nu credeam să te supere într-atît... Ai dreptate, am spus pe urmă, de la o vreme sîntem amîndoi extrem de nervoşi, cred că sîntem foarte obosiţi. Poate n-am făcut bine venind încoace ... Poate trebuia să fi rămas în vale ... Noi nu sîntem obişnuiţi cu înălţimile ... Ce-ar fi să coborîm? Nu e strict obligator să ne legăm numele de acest drum ...

— Iar să plecăm? Părem caraghioşi.. .

— Asta-i bună! Faţă de cine?

— Faţă de noi înşine! De bine plecăm, de rău plecăm ... Şi ce să facem? Eu nu suport călduţul, starea de mijloc, limita medie ... Oricît de greu ar fi drumul, noi ni l-am ales, mergem pe el pînă la capăt.

— Dormi, Andra, e tîrziu, în curînd se luminează de ziuă . . . Mîine ai să fii obosită . . .

— Nu, nu sînt obosită, dealtfel dormim prea mult. . . Mai mult de jumătate din viaţă omul doarme ... E nedrept. .. N-are timp de atîtea lucruri pentru simplul fapt că doarme ... Dintotdeauna mi-am spus că de la o anumită vîrstă n-am să mai dorm nopţile, sau am să-mi reduc la minimum numărul de ore astfel pierdute... Iţi

dai seama cîte lucruri grozave am putea face în timpul astfel cîştigat?

— A fost odată ca niciodată un împărat mare şi o împărătească, amîndoi tineri şi frumoşi... am început fără să-mi dau seama cum basmul lui Ispirescu despre tinereţe fără bă- trîneţe şi viaţă fără de moarte.

Andra se ghemui în braţele mele şi, ascultîndu-mi povestea, adormi imediat.

1/. La vreo săptămînă şi ceva, într-o seară, ajungînd acasă, Andra mă întîmpină cu o veste, după părerea ei, cu totul senzaţională. Aşa trebuia să fi fost pentru că faţa ei trăda o bucurie fără de margini.

— Te-a căutat Marcu Morega ... A alergat în căutarea ta toată ziua . . . Mîine vă vine ministrul sau vice-ministrul, nu mai ştiu care dintre ei. . . Trebuie să . . .

— N-are decît să vină, ce am eu cu el?

— Ai, tocmai asta e, că ai! Zicea Morega că se vor da cu-acest prilej o serie de decoraţii... Se pare că şi tu eşti printre cei ce o să primească ... Eşti un tip brava, băiatu\ zău aşa!

— Nu mai pot eu de decoraţii! mi-am dat aere. Nici nu mă gîndesc să mă duc, n-am chef să-mi pierd o zi cu fel de fel de treburi! Dacă mă mai caută, spune-i că nu m-ai găsit.. .

— Ce, nu ţi-e bine? Te duci, ţi-am pregătit şi costumul, ţi-am lustruit pînă şi pantofii . . .

— Zău, Andra, te-ai transformat într-o nevastă pisăloa- gă şi care face pe ea de emoţie cînd aude de o decoraţie . .. Poate sînt basme, ce mai încoace încolo! După cît am muncit, crezi c-o să-mi dea tocmai mie? Eu sînt un chiulangiu, he-he!

— Ia nu mai fă pe nebunul! Mîine dimineaţă să mi te prezinţi, la *Cascada*, da? S-a înţeles?

— Am să mă mai gîndesc, i-am promis. Să văd ce visez la noapte.

Să-mi pierd o duminică întreagă pentru o amărîtă de decoraţie! Nu zic, vestea pe care o aflasem nu mă lăsa cu totul indiferent, dar nu voiam, nu aveam dreptul să-mi pierd o duminică întreagă fără Andra, acum cînd începuse marea cursă inversă! Oricum, chiar dacă în loc de trei luni vor fi patru sau cinci sau şase luni (maximum şase! îmi precizase doctorul Tămaş) această cursă începuse deja. Nu ştiu care era cifra exactă, ne aflam la zeci de mii sau doar la mii, dar punctul zero începea să se întrevadă.

— Nu, categoric n-am să mă duc . . . Uite, chiar acum am să-l caut pe Marcu Morega, ia să mă mai slăbească el cu toate flecurile! Şi am plecat după el. Ascultă, i-am spus după ce l-am descoperit, tot n-ai cine ştie ce imagine strălucită despre noi.. . Tot nu eşti foarte în clar ce anume căutăm de fapt... Ai dreptate, am venit aici aşa, de şmecheri, ştiam că se cîştigă ca nicăieri altundeva şi să ne putem lăuda mai tîrziu cît de grozavi am fost... Ca să-ţi dau încă un argument: mîine n-am de gînd să mă duc la festivitate sau ce naiba aveţi de gînd să faceţi. .. Nu vreau şi basta, nu e pentru mine, eu sînt un filfizon şi jumătate! . . .

— Ce vrei? mă întrebă Marcu Morega, ridicîndu-şi privirile de pe planurile pe care le avea în faţă. Iartă-mă, te rog, n-am fost atent. . .

— Uite ce e . . . am vrut s-o iau de la început, dar am renunţat. Nu ştiu dacă se poate, nu ştiu dacă se cade, dar eu mîine n-am să mă duc niciunde! Rămîn acasă cu Andra .. . Şi dacă nu-ţi convine, n-ai decît să-mi faci referat şi să nu-mi dai decoraţia . . . Sau să mă dai afară! Vreau să rămîn cu Andra, pricepi?

— Da, pricep. Pentru asta nu era nevoie să năvăleşti peste mine şi să te-apuci să urli... Credeam însă că vestea asta are să-i facă plăcere Andrei...

— Păi tocmai asta e, că i-a făcut plăcere . . . Şi-acum trage de mine să fac jocul pînă la capăt. . . Ce-ar fi să-mi dai o învoire, mă gîndesc să fugim pentru o zi la Sibiu . . .

— Bine, du-te. Dacă vrei să rămîi încă o zi, rămîi,

răspund eu pentru tine . . . Ascultă, strigă în urma mea, ce-ar fi să-l cauţi încă o dată pe doctorul acela . . . Nu strică să mai vorbeşti cu el. . .

— Nu-ţi tot bate capul pentru mine, am şi eu unul pe umeri, ştiu să mă descurc şi singur! şi am ieşit trîntind uşa.

— Drum bun! i-am desluşit, pierdute cuvintele.

— Ce ţi-am spus? Nu e decît o aiurealã . . . Am vorbit cu Morega, te-a păcălit, uiţi că e luna aprilie, după noile cercetări glumele sînt valabile în tot cursul acestei luni şi nu numai în prima zi ca şi pînă acum ... Ce festivitate, ce decoraţii?! Tocmai pe mine ţi-ai găsit să mă decoreze, care am un unchi miliardar în Brazilia, unul aţîţător la războiu şi încă unul chiabur! Cătinel, cucoană, nici chiar aşa. . . Pînă la urmă Marcu Morega şi-a cerut scuze şi drept semn de împăcare mi-a oferit o zi liberă. Prin urmare mîine de dimineaţă plecăm la Sibiu. Tragem la *Împăratul romanilor*, ne brambu- rim prin tîrg, bem bere, ascultăm muzică de fanfară . . . Meritãm şi noi puţină destindere, nu-i aşa?

— Cam suspectă amabilitatea asta a lui Morega. Dar ai uitat că eu nu sînt de capul meu, că nu pot pleca cu una, cu două . . . Trebuie să-mi cer voie de la doctorul Tătaru . . .

— Las[5] pe mine, aranjez tot eu treaba asta.

Cînd să ies, m-am lovit nas în nas cu Marcu Morega.

— Ei, unde alergi? mă întrebă el. De mare grabă ţi-ai uitat cartea asta la mine, şi-mi vîrî în mînă un volum gros.

— Da, ai dreptate, am uitat-o . . . am înghiţit minciuna. Şi aveam mare nevoie de ea . . .

— Venind spre voi m-am întîlnit cu doctorul Tătaru . . . Mi-am permis să-i spun în numele tău că aş dori să se dispenseze pentru o zi de Andra ... Ai să recuperezi ziua altă dată, da, domniţă?

— Da, desigur . . . Altă dată . . . murmură Andra. îţi mulţumesc, eşti foarte drăguţ . . .

— Nu vrei să bei ceva cu noi? l-am întrebat. Un pahar cu coniac nu strică . . .

— Mulţumesc, sînt grăbit, se scuză Morega. Salutare, drum bun! şi înainte de a-1 mai putea opri, ieşi.

— Cred că are să-mi facă bine călătoria asta . . . am zis într-un tîrziu, aici în munţi m-am sălbăticit cu totul . . . Sînt convins că te vei simţi şi tu bine . . .

— Da, posibil, se mulţumi Andra să-mi zică.

Dar dacă n-aveam să ne mai întoarcem vreodată? m-am întrebat după ce, culcat, am auzit respiraţia uşoară, egală a Andrei, semn că adormise. în ce fază se afla boala? Dacă de pe o zi, pe alta boala se va declanşa cu violenţă? Dar dacă, prin absurd, era totuşi o boală a înălţimilor?! în acest caz, poate acolo jos, la cîmpie, boala avea să dea înapoi... De cîteva nopţi îmi reproşam uşurinţa cu care acceptasem propunerea Andrei de a veni în *Valea Soarelui*. . . Totul începuse aici, boala se dăduse pe faţă în acest loc ... Poate altitudinea, poate efortul făcut, condiţiile de viaţă nu tocmai uşoare, poate ritmul în care trăisem aici, toate au favorizat, au declanşat boala . .. De ce n-am rămas acasă unde totul era atît de frumos, de liniştit, unde n-aveam probleme sau frămîntări? Mai mult decît atît, acolo erau clinicile, erau atîţia doctori renumiţi care ar fi sesizat boala din chiar primul moment... De ce am persistat în duşmănia cu profesorul Cantuniari, el şi-ar fi dat seama înaintea oricui de semnele bolii, dacă tocmai ar fi fost vorba de o boală . .. Am căzut din greşeală în greşeală, orb la ce se întîmplă în jurul meu, pînă în momentul în care era prea tîrziu. într-adevăr nu mai exista nici o scăpare? Totul fusese hotărît în ceea ce o privea pe Andra? Aici sau în altă parte nu se mai putea face nimic? Clinicile lumii gemeau de mii de medici, ziarele scriau fără încetare de senzaţionale descoperiri, anual se acordau premii Nobel pentru medicină şi alte multe distincţii, dar ce naiba se tot descoperea dacă pentru Andra nimeni nu era în stare să facă ceva?! Pe ce se aruncau milioane de dolari, de ruble, de lire, de franci, de tot ce valută-forte mai există în lume dacă nu se putea face nimic pentru Andra? Totul era o mare, o imensă şarlata- nei. . . Puţină iuţeală de mînă, puţină nebăgare de seamă din partea spectatorilor şi bolnavul era mort. . . Iar Andra, şi ea, peste cîteva săptămîni n-avea să mai fie .. . Acum, în momentul acesta, e lîngă mine, o aud respirînd, îi aud bătăile inimii, îi percep mişcările din somn, îi simt însuşi somnul, femeia asta tînără există, este, trăieşte, dar peste cîteva săptămîni nu va mai fi.. . Nu, nu poate fi adevărat, nu este permis. . . De ce totul trebuie să se termine atît de curînd? De ce nimeni nu are un pic de milă, de înţelegeri? Cine conduce destinele noastre, ale fiecăruia, cine, cine permite să se întîmple tragedii cum

sînt cele ce se petrec atîtea în lume, de ce Andra trebuie să sufere, apoi să dispară? Unde e dreptatea, unde e înţelegerea? Andra a muncit pentru viaţa ei, a fost cinstită, harnică, sîr- guincioasă, a învăţat foarte bine, a fost un student excelent, a făcut întotdeauna ce a trebuit, nu s-a dat în lături de la nimic greu, i-a ajutat şi pe alţii, nu a minţit, nu a rîvnit la bunul altuia, păcatele ei sînt mici, neînsemnate, faptul de a fi rupt trandafiri din parcul oraşului nu poate fi considerat păcat, de fapt făcuse ceea ce făcuse doar pentru a avea noroc a doua zi, nici cearta cu tatăl ei nu era cine ştie ce păcat, deşi erau certaţi Andra îl iubea, suferea din pricina acestei despărţiri temporare, nu-şi putea ierta că ei doi nu izbutesc să se înţeleagă, dar ce altceva rău mai făcuse Andra? nu min- ţise, nu înjosise pe nimeni, nu rănise pe nimeni, pe mine mă iubise, mă iubea, îmi oferise zile frumoase, îmi făcuse zilele frumoase, pline, alături de ea am cunoscut foarte frumoase momente, ea făcuse din mine ceea ce eram, alături de ea învăţasem să fiu drept, bun, cinstit, atunci dacă tot ce făcuse Andra era fără greş, ce anume plătea?! Sau pentru cine plătea?! Se revoltaseră oare domnii cei mari şi mîndri din familia Cantuniari, cei pe care dezertarea Andrei îi făcuse să se răsucească în morminte?! Ceruseră ei pedepsirea Andrei? Dar ei erau de mult praf şi pulbere, ce mai puteau ei pretinde? Nu erau decît praf şi pulbere pe cînd Andra, femeia aceasta caldă de lîngă mine era vie, îmi era destul s-o ating pentru a-i simţi umărul moale, coboram mîinile mai jos şi îi simţeam sînii mici, tari, de fată tînără, era destul să-i privesc şoldurile rotunde, pîntecul elastic, picioarele puternice, pentru a-mi da seama că femeia aceasta era vie, mai era încă vie ... Şi cine, pentru ce, îndrăznea să mi-o răpească? De ce peste cî- teva săptămîni Andra avea să rămînă doar o amintire? O durere?

Dimineaţa, cînd am coborît şoseaua dintre munţi, am încercat un sentiment de eliberare, presimţeam că jos totul are să se schimbe, că izbutisem să mă smulg dintr-un blestem; Andra trebuia să fi fost o jertfă, dacă pentru fiecare efort uman era nevoie de aşa ceva, muntele nu se dădea bătut dacă nu i se oferea o fiinţă vie, dacă nu i se jertfea o fiinţă vie, mă interesasem

peste tot şi am aflat că, de la începerea lucrărilor, acolo sus nu se întîmplase nici un accident mortal, de aceea muntele rău şi crud îşi pusese ochii pe Andra, muntele ştia unde să lovească, ştia să-şi caute cu perfidie victima, în ultimul moment izbutisem s-o smulg pe Andra din ghearele sale, acolo jos ne vom elibera, totul avea să se schimbe, minuni erau oricînd posibile, eu nu eram obligat să mă ţin de logică precum doctorul Tămaş care nu admitea minuni, eu voiam minuni şi le admiteam! Andra avea să se facă bine, boala avea să dea înapoi, nu o singură dată s-a în- tîmplat aşa ceva, boala era omenească, prin urmare totul era posibil, John Wayne suferise de aceeaşi boală şi pentru faptul că avusese o voinţă de fier, pentru că a vrut să trăiască, boala a dat îndărăt, cine se cramponează cu disperare de viaţă nu poate să moară, dar, Doamne, Andra vrea mai mult ca oricine să trăiască, vrea şi are acest drept, cine, pe ce considerent vrea să i-1 smulgă, hai, oameni buni, încercaţi s-o ajutaţi pe această femeie tînără, am reuşit s-o smulg munţilor haini, acum e rîndul vostru să faceţi ceva pentru ea . . . Ce vreţi în schimb? Mă vreţi pe mine? Poate mie mi-ar fi mai uşor să suport.. . Sau ce altceva vreţi în schimb? Cineva tot trebuie să poată face ceva pentru ea . . . Viaţa nu poate fi atît de nedreaptă încît un om tînăr, o femeie care ar trebui să fie de-acum înainte fericită . . .

— Aş fi vrut să am un copil cu tine, îmi spuse la un moment dat Andra.

— Ce tot vorbeşti acolo? am repezit-o intenţionat. Viitorul ne e în faţă ... Şi-o să facem nu unul, ci patru-cinci. . .

— Mi-ar fi ajuns şi unul... Să nu te ştiu singur . . .

— Dar tu unde ai să fii, iubito? Ce prostii îţi tot plutesc prin căpăţînă?

— Te-aş ruga să mergi mai încet, maşina scutură prea tare ... Mă oboseşte *enorm* **. . .**

îmi venea să mă pălmuiesc pentru atîta nesăbuinţă, trebuia să-mi fi dat seama de starea în care era Andra şi să fi cerut elicopterul, drumul cu maşina era de nesuportat.

— Ajungem în curînd ... Iar de la Sibiu luăm avionul. Plecăm la Cluj, e mai bine să fim acolo ...

— Da, ai dreptate, acolo va fi mai bine, acceptă ea neobişnuit de uşor.

— Maşina o las la trust, o să trimit mai tîrziu pe cineva după rablă ... N-o să-mi fac probleme din cauza ei!

— Nu ştiu dacă am să mă mai întorc în munţi... Deşi aş vrea nespus de mult să-i mai văd . ..

— Ai să te întorci, nu-ţi fă probleme . .. Nu e nimic, eşti slăbită, atîta tot... Ai să rămîi acasă cîteva zile, te vei odihni, vei dormi cît e ziulica de lungă, eu am să-ţi citesc cărţi cu poveşti. . .

— Ai să rămîi tot timpul lîngă mine? Are să te lase Morega?

— Ce, merge după el? Dacă are nevoie de mine, trebuie să-mi accepte toate dorinţele!

— Dacă ai să rămîi cu mine, atunci e bine, n-are să-mi mai fie frică .. .

— Ţie nu ţi-a fost frică niciodată, lungano, ţi-am invidiat de nu ştiu cîte ori curajul. . .

— Acum e altceva .. . Acum e nevoie de foarte mult curaj .. . Şi singură nu cred să-l mai am . . . L-am consumat tot pînă acum . . .

— Nu-mi fac eu probleme în ceea ce te priveşte . . . Ascultă, am o idee fantastică, de-a dreptul senzaţională . . . Ce-ai zice să plecăm? Zău că meritäm şi noi o mică vacanţă . . . Avem acest drept. . . Cred că ţie ţi-a intrat pur şi simplu în cap ideea acestei boli şi i-ai dat proporţii alarmante . . . Crezi că n-am auzit ce se şopteşte despre voi: să te ferească Dumnezeu de boala doctorilor şi a ţiganilor! Prea vă faceţi voi multe probleme ... Ai ajuns o ipohondră, ăsta e adevărul . . . De fapt acolo sus aveai tot timpul să construieşti basme, n-aveai altceva mai bun de făcut.. . Am sfîrşit cu asta, cel puţin pentru moment. . . De astăzi sîntem în concediu, bani avem destui, am muncit din greu pentru ei, n-am stat cu mîinile în sîn, am lucrat cîte zece, cîte douăsprezece ore pe zi, zile de lucru şi nu de împins hîrţoage de pe un birou pe altul, am muncit şi avem bani, pot cumpăra orice, pînă chiar şi fericirea

noastră . . . Plecăm acasă, te odihneşti cîteva zile . . .

— Unde acasă? mă întrerupse Andra. Ai uitat că noi n-avem casă? Peste tot am fost în trecere, nişte toleraţi . . . Mai întîi în casa vărului tău, apoi acolo sus, în căminul familiştilor ... Noi sîntem ai nimănui, băiatu' . . .

O să avem şi casă, nu mai dramatiza totul! Sîntem tineri, avem viitorul în faţă. Dar să-ţi spun mai departe: ne odihnim, zic, cîteva zile, apoi, doar cu o valijoară în mînă, dar cu buzunarele doldora de bani şi cecuri, pornim în lume ... Să ne mai permitem şi noi o hoinăreală fără griji, nu numai alţii! Luăm la rînd mai întîi oraşele de pe Dunăre, stăm cîteva zile la Belgrad, urcăm în sus spre Budapesta, sărim de acolo pînă la Praga, apoi ne reîntoarcem urmînd cursul Dunării albastre pînă la Viena ... De acolo rămîne la alegerea ta: pornim în Africa sau ne căutăm urmele tinereţii, la Mont Saint Michel. . . Africa mă fascinează ... căldura de acolo mi-ar stinge tot frigul pe care l-am strîns în oase... Africa: cămile ... case cu pereţii foarte albi... cerul albastru sfîşiat de zborurile păsărilor ... oceanul care-i scaldă malurile . .. palmierii. .. oazele etc. etc. Pe urmă din Africa trecem prin Portugalia şi Spania în Franţa, o luăm în sus pe la Bordeaux, ajungem pe valea Loirei, luăm la rînd castelele, nu trebuie să omitem Chenonceaux, Chambord, sînt cele mai frumoase, tu le-ai văzut, nu-i aşa?

— Da, le-am văzut, răspunse cu o abia perceptibilă bucurie în glas.

— ... de acolo urcăm şi mai sus pînă ajungem la Mont Saint Michel... O să alergăm cît ne ţin puterile pe faleza aceea de piatră, printre oameni şi maşini, vom urca pe străduţele înguste strecurîndu-ne printre turiştii cărora în loc de mîini le-au crescut aparate de fotografiat şi filmat, vom intra într-una din micile cafenele şi vom bea *calvados* . . . Apoi vom cere să ne facă o omletă mare, o să ne-o facă din zece, ba nu, din douăsprezece ouă, deasupra o să presare cimbru, plante de mare, o să mai toarne şi rom, ai să vezi ce mîncare straşnică are să fie, pe urmă vom bea vin roşu, seara vom dansa şi ne vom săruta în jocul mic de umbre al luminărilor de pe mese.

— Teamă mi-e, băiatu', că n-o să se aleagă nimic din planurile tale . . . Sau o să le duci la sfîrşit cîndva, fără mine . . . Eu sînt foarte obosită, recunoscu cu o voce extrem de slabă. Deşi aş vrea nespus de mult să plec cu tine . . .

— Totul e treabă de voinţă, i-am spus scrîşnind din

dinţi, trebuie să fii convinsă că nu eşti bolnavă şi că poţi să te faci bine, dar trebuie să crezi, să crezi, pentru că altfel teama, murdăria asta de teamă te va birui, te va îngenunchea, şi omul n-are voie să se plece sub nici o greutate, hai, lungano, m.ii multă voinţă, ce naiba, uite, ia-o gradat, în fiecare zi un l'lir. de voinţă, mai mult, tot mai mult, trebuie să se poată, trebuie sa încerci, vom pleca în lume, vom cînta şi vom dansa, vom uita de toate necazurile şi vom începe viaţa de la început, uite, vom pleca la Vancouver, în Massachusets, la Cairo, în insula Paştelui, vom pleca la Manilla, la Las Vegas, la Rio de Janeiro şi Mar del Plata ...

Pentru prima dată, înşirîndu-i lista nesfîrşită de oraşe nebune, aveam o stranie impresie că vorbesc în gol, că alături de mine nu era nimeni, că Andra nu era decît o imagine care mai persista în imaginaţia mea; de fapt eram singur, în maşină nu mai era altcineva, coboram singur pentru că Andra rămăsese prizonieră pentru totdeauna în munţii aceia blestemaţi care avuseseră nevoie de jertfa ei, eram singur şi tot ce vorbisem eu de mai bine de o oră, înşiruirea aceea de fantezii stupide nu era decît o halucinaţie a mea, vorbeam în neştire pentru a-mi alunga prea multa durere strînsă în mine, vorbeam pentru a nu hohoti, vorbeam pentru a uita că în viaţa mea a existat o femeie care se numea Andra, pentru că ştiam că Andra n-avea să se mai facă bine niciodată, avea să mai existe o săptămî- nă, două, poate o lună, cel mult două luni, apoi încet, pe tăcute, se va stinge şi nu va mai rămîne decît o amintire . . . Dar nu e drept, nu e drept.. .

— De ce-ai tăcut? mă întrebă Andra. Vreau să-mi mai povesteşti, mai *fantazeaza*, spune-mi ce vom mai face ...

— Totul e treabă de voinţă ... Nu trebuie să faci altceva decît să repeţi în nebunie acelaşi lucru. Vrei să încerci cu mine? începem: am să mă fac bine! .. .

— Am să mă fac bine . . .

— Nu, o spui fără convingere. . . Din simplă obligaţie, încearcă să crezi în ceea ce spui: am să mă fac bine!

— Am să mă fac bine . . .

— Ai văzut, dacă vrei, dacă îţi impui asta, se poate ...

încearcă să spui aceste cuvinte de zece, de o sută de ori, de dimineaţă pînă noaptea tîrziu . . .

Pentru prima dată Andra recunoştea că era bolnavă, accepta faptul că şi eu ştiam de boală! Şi nici nu încerca să se mai ascundă de mine. Nu mă pricepeam nici de doi bani în medicină, dar acest fapt mă întărea în convingerea că boala ei evoluase mai repede decît se aşteptase ea, nu avea rost să mai joace teatru, în curînd, mult prea curînd chiar, totul avea să ia sfîrşit...

— Cînd totul are să ia sfîrşit. . . îmi spuse Andra de parca mi-ar fi citit cuvintele.

— Desigur, cînd totul are să ia sfîrşit şi tu vei fi din nou sănătoasă, vom lua din nou viaţa de la început! Nu uita, o maşină, cît de maşină e, tot are nevoie de puţină odihnă. Şi noi sîntem nişte maşinării, mai evoluate, cu niţel suflet, cu multe vise, dar la urma urmelor, tot nişte maşini. . .

— Cîţi ani au trecut de cînd am venit pentru prima oară pe acest drum? Mai ţii minte cît de mult ne emoţionaseră munţii care se vedeau semeţi în depărtare?

— A trecut abia un an . . . Un an şi ceva . . .

— A fost un an frumos . . . Nici nu mi-am dat seama că a trecut deja un an . . . Ascultă, băiatu', mă simt bine, nu e nevoie să te mai dai peste cap în căutarea unui avion ... Am să suport drumul pînă acasă, nu-ţi fă griji . . .

— Nici gînd, trebuie să găsim ceva.

Din păcate n-am reuşit să aranjez nimic, cunoştinţele mele care m-ar fi putut ajuta lipseau sau erau plecate în concediu, iar cele două *aviasane* erau în reparaţie; mi s-a propus să aştept, poate a doua zi mai spre prînz . . .

— N-are nici un rost, am să rezist, căută să mă convingă Andra. Porneşte odată, nu suport să stau într-un loc.

Profitînd de faptul că şoseaua nu era aglomerată, n-am scăzut o clipă sub o sută şi astfel, în două ore şi ceva, coboram Feleacul.

— în sfîrşit! . . . am auzit vocea deznădăjduită a Andrei. Sîntem acasă . . .

— **Da. Magda şi Toni se vor bucura văzîndu-ne . . .**

— **Am să mă odihnesc cîteva zile, apoi am să mă duc să-i fac o vizită *proţului*. . . Trebuie să ne înfrîngem orgoliul . . . Vine un moment în care nici orgoliul, nici ambiţia deşartă nu-şi mai au rostul . ..**

— **Dacă-i numai pe asta, lasă-1 pe *prof*, e timp şi pentru el, după ce ne reîntoarcem din călătoria în jurul lumii, abia atunci să-l cauţi. . . Crede-mă, e mai bine aşa.**

Magda şi Toni n-au avut nevoie de prea multe cuvinte: doar văzînd-o şi-au dat seama că Andra era foarte bolnavă, în rest au respectat şi ei regulile jocului, s-au bucurat de surpriza pe care le-am făcut-o, i-au spus cît de bine arăta, era o adevărată femeie a munţilor, bronzată şi cu trup vînjos, An- dra a rîs auzindu-le minciunile şi n-a protestat nici o clipă, a acceptat chiar să bea un pahar cu vin roşu în cinstea reîntoarcerii noastre ...

— **Gata, acum e timpul să te culci, drumul a fost lung şi obositor, am întrerupt aşa-zisa petrecere. Discutăm mai departe pe seară. Sau mîine . . .**

Am condus-o în camera cealaltă, am dezbrăcat-o, i-am şters cu un prosop umed mîinile, picioarele, faţa, i-am dat o cămaşă de noapte mai veche de-a mea, apoi am acoperit-o cu plapuma.

— **Nu pleca de lîngă mine, se rugă Andra. Nu vreau să rămîn singură . .. Mi-e teamă . . .**

— **Vorbeşti prostii. . . Dealtfel chiar dacă plec, n-am să lipsesc mai mult de o jumătate de oră . . . Vreau să-i dau un telefon lui Marcu Morega, să-i spun ce-am hotărît.. .**

— **Ce-am hotărît? veniră cuvintele ei ca un ecou.**

— **Parcă n-ai şti.. .**

— **Bine. Am să încerc să dorm pînă atunci.. .**

Am acoperit-o cu sărutări apoi m-am îndreptat spre ieşire.

— **Ascultă, băiatu\ m-am tot pregătit să te întreb . . .**

— **Nu mai întreba nimic, stai şi dormi . . .**

— **Am timp să dorm . . . Spune-mi, ce crezi, de ce Tereza n-a încercat să scape?**

— Ce Tereza? Despre ce tot vorbeşti?

Ştiam foarte bine şi cine era Tereza şi ce voia să afle. Ceea ce, atunci demult, încercasem şi eu să înţeleg, să aflu.

— Femeia aceea pe care au dus-o apele . . .

— Nu ştiu, nu-mi amintesc . . .

— De ce n-a încercat să scape pe cînd apele mai erau mici... De ce n-a încercat să scape cînd apele n-au cuprins încă în întregime casa . . . Sau prea se zbătuse mult ca să mai încerce ceva? Crezi că s-a dat bătută?

— Dacă mai stau mult cu tine, Marcu Morega are să-mi facă un scandal ...

— Nu vreau să mă dau bătută, şopti sfîrşită . . . Nu vreau să mă dau bătută . . .

Am ieşit trăgînd încet uşa după mine. Am luat telefonul şi am trecut cu el în hol.

— Alo, domnul profesor Cantuniari?... Aici e Radu Manea . . . Mă iertaţi că vă deranjez la ora asta, dar e vorba dc Andra . . . Trebuie să vă vorbesc chiar acum . . . Bine, vin . .. Şi, lipsit de puteri, am lăsat receptorul să alunece pe furcă. Din pragul uşii mă priveau îngroziţi Magda şi Toni.

— Poate are să fie bine . . . am spus încercînd să schiţez un zîmbet mincinos.

18. în viaţa asta a noastră Andra şi-a dorit un singur lucru: să fie fericită!

Pentru ea fericirea era sinonimă cu viaţa, cu dragostea, cu primăvara, cu dimineţile albastre, cu păsările care zburau în înaltul cerului, cu munţii şi cu pescăruşii albi ca fulgul . . . cu oamenii pe care-i vindeci şi cu simfoniile lui Beethoven. Andra şi-a dorit în viaţă

în primul, în al doilea, în al treilea şi în toate rîndurile, să fie fericită, fericirea pentru ea însemna muncă, dragoste, împlinire, cinste, încredere, din nou dragoste, muncă, omenie ...

Iar numele Andrei era sinonim cu dragostea.

19. — Te rog să fii scurt, sînt foarte ocupat, se scuză *proţul.* **Am cîţiva invitaţi, colegi din străinătate . ..**

— în acest caz nici n-are rost să mai discutăm . . .

Şi, întorcîndu-i spatele, m-am îndreptat spre ieşire.

— Mă rog, cum doreşti, consideră el discuţia încheiată. Oricum .. .

— Din nou: *oricum!* **am strigat. Ori de cîte ori vă întîl- nesc, nu găsiţi altceva să-mi spuneţi decît** *oricum!* **Cuvîntul acesta blestemat. . .**

— Ascultă, tinere, nu ştiu ce e cu dumneata, nici nu mă interesează . . . Nu eu te-am căutat, spuneai doar că ai să-mi comunici ceva în legătură cu Andra ...

— Da. Doream să vă comunic că în cel mult o lună Andra nu va mai exista!

Abia după ce am rostit aceste cuvinte mi-am dat seama cît de stîngace erau ele, cît de neinspirate. Dar, la dracu' cu totul cînd e vorba de viaţa Andrei!

— Da, Andra are să moară! am strigat exasperat, să priceapă odată şi *proful* **că nu mai e timp de ifose, de gomă . . . E vorba de Andra** *noastră!*

Era primul — şi ultimul — element care ne lega pe unul de celălalt. Doar ea, Andra, era bunul nostru comun.

— Ei, ei, ce te tot agiţi atîta?! Dacă nu cumva e o glumă de prost gust, şi nu cred că este, explică-mi şi mie despre ce este vorba . . . Pari speriat, eşti chiar speriat, evident, e reacţia tipică a unuia care nu pricepe

nimic . . . Hai, încearcă să te aduni, vorbeşte . . .

Uram indiferenţa asta — voită sau normală, a profesorului; un om avea nevoie de ajutorul lui, iar el se pierdea în consideraţii stupide.

— într-adevăr nu ştiu prea multe . . . Dar doctorul Tămaş mi-a confirmat faptul că totul se va termina în cel mult două luni. , . Se pare că Andra nu va mai prinde această toamnă . . .

— Eşti panicard, tinere! Ştii măcar despre ce este vorba?

— Are vreo importanţă? Andra e aici, cu mine, am sosit acum o oră, am lăsat-o dormind, sper să nu se fi trezit între timp ... Tot ce vreau să vă rog.. .

— Nu trebuie să-mi spui nimic . . . Deocamdată să mergem la ea ... Pe urmă vom vedea ce e de făcut.

— Ştiţi, eu nu mă prea pricep în treburile astea medicale,
aşa cum aţi spus, sînt suficient de incult în materie de boli, de tratamente . . . Dar cred în voinţa omului de a se face bine, de a vrea să se facă bine . . . Mi-am spus tot drumul că am s-o salvez pe Andra sfidînd soarta .. . Vreau să plec cu
ea în lume, să ne facem de cap, să ne îmbătăm ochii cu toate
frumuseţile lumii, să cîntăm şi să dansăm de dimineaţă pînă noaptea . .. Poaite aşa boala va fugi din ea . . .

— Lasă prostiile, bolile nu se vindecă cu bune intenţii . . . Aşteaptă-mă două clipe, trebuie să mă explic . . .

Reveni în fugă, l-am surprins gîfîind uşor de efortul făcut, apoi am coborît.

— De ce nu m-ai anunţat din vreme? îmi spuse după ce urcă în maşină. în astfel de cazuri contează fiece minut. . .

— Domnule profesor, am venit la dumneavoastră trecînd peste tot ce a fost între noi pentru că sînt convins că dacă există cineva în stare să o salveze pe Andra, acela sînteţi dumneavoastră . . .

— Eşti un mare naiv, băiete, de cînd ai venit n-ai făcut altceva decît să-mi îndrugi poveşti de adormit

copiii! Mă mir, un inginer ar trebui să fie mult mai lucid, mai. . .

— Dar e vorba de o viaţă, nu de un compresor! am strigat revoltat. Dacă nici chiar asta n-o înţelegeţi.. .

— Uite, ar trebui să ne menajăm amîndoi... Să încercăm să lăsăm orice dispută deoparte, măcar pînă cînd Andra se va face bine .. .

— Vă mulţumesc pentru acest gînd. Eu aş fi spus: pînă cînd Andra va mai fi între noi ... Eu sînt un înfrînt; pentru că nu ştiu cum se poate lupta cu moartea ...

— Prostii, nimeni nu ştie, de fapt. . . Cu toţii încercăm . . . Şi uneori mai reuşim!

În drum am depăşit un cortegiu funebru; în faţă fanfara intona zgomotos şi fals un marş; încolonaţi, cîteva sute de oameni îşi trăgeau, obosiţi, paşii.

— Nu suport înmormîntările, am spus. Cînd eram copil, am locuit un timp nu departe de cimitir ... în fiecare după- masă treceau prin faţa casei oameni vii şi oameni morţi . . . în acele momente viaţa mi se părea nespus de tristă şi nespus de nedreaptă ...

— Sper să rămîi aici o vreme ... E mai bine pentru amîndoi ... Nu am certitudinea că Andra mă va accepta lîngă ea.

— Ba, da, l-am asigurat, am discutat înainte de a veni la dumneavoastră despre asta .. .

— Asta?! zîmbi ciudat *pro ful.* **Viaţa mea şi a Andrei s-a transformat într-un singur cuvînt:** *asta* **. . .**

— Ce-aţi dori? am strigat. Să vă ceară iertare?

— S-o lăsăm ... Tot nu mai schimbăm nimic . . .

Pînă acasă am tăcut amîndoi... Am oprit, am coborît, eu am luat-o înainte; probabil Magda îmi pîndise sosirea pentru ca ieşi în întîmpinarea noastră. In spatele ei, suferind vizibil, stătea Toni.

— Bună seara, se înclină *proful.* **Ne este dat să ne cunoaştem în momente nu dintre cele mai fericite . . .**

— Ce face, doarme? l-am întrerupt.

— Cred că da. N-am îndrăznit să intru, spuse Magda.

— Sa îndrăznim noi, băiete, propuse *proful.* **Dar încearcă să te stăpîneşti. ..**

— Ce credeţi că fac de cîteva săptămîni de cînd am aflat? Nu mă tot stăpînesc?!

— Tu eşti, tată? am auzit de cum am deschis uşa. Puteam să jur că ai să vii... Băiatu' ăsta nu s-a lăsat pînă nu ne-a adus faţă în faţă . .. întinse mîna spre *prof:* Vino lîngă mine, tată ...

— Ei, ei, ce mi-a fost dat să aud? Nu face nimic, în cîteva zile te punem pe picioare, încercă *proful* să glumească. înainte de toate cred că ar fi bine să vii acasă . . . Aici, vezi şi tu, spaţiul e mic ... strada e gălăgioasă ... Tu ai nevoie de linişte, de odihnă ...

— Are vreo importanţă unde o să . . . Andra lăsă fraza neterminată. Dar dacă tu vrei.. . Sper că va putea veni la mine şi băiatu', nu-i aşa?

— Semn bun, surise *proful.* Dacă îţi arde să-mi plăteşti polițe, lucrurile merg spre bine. Cred că e niţică ipohondrie la mijloc . .. Ştii, acum pot să-ţi mărturisesc, cînd făcusem boala aia de inimă, mai mult era spaimă. . . Fleacuri . . . Ascultă, colega, ce zici: ne facem bine?

— Ţi-a împuiat şi ţie băiatu' capul cu terapia prin autosugestie?

— De ce nu? Dar acum să mergem, e tîrziu . ..

— Ce atîta grabă, tată? De-abia am venit. . .

— Eu am un principiu, Andra: nu amîna cu nici o clipă ceea ce trebuie să faci. Tu trebuie să te faci bine, pricepi? Iar eu trebuie să ştiu cu absolută precizie ce ai . . . Şi asta acum, imediat, nu mîine sau într-o altă zi...

— Şi dacă ai să afli, ai să fii mai liniştit? Eu ştiu ce am, nu e nevoie să-ţi mai pierzi şi tu vremea .. . Mai bine mi-ai vorbi despre tine, e atîta vreme de cînd n-am mai stat împreună ... M-am gîndit deseori la tine ...

— Te rog să te îmbraci, n-are rost să stăm la poveşti ca babele . .. Noi te aşteptăm dincolo.

Ii priveam pe cei adunaţi la un loc: într-o parte Magda şi Toni, de cealaltă parte — *proful.* Nu găseau ce să-şi spună, se priveau stingheri; eu, cel care puteam să-i aduc la numitor comun, n-aveam chef de aşa ceva . . . într-un tîrziu în cadrul uşii îşi făcu apariţia Andra, era înaltă, subţire, extrem de subţire, faţa îi era palidă, ochii, adînci, erau suferinzi. Cu toate astea zîmbea, dacă jocul uşor al feţei ei se putea numi aşa. *Proful* şi cu mine am întins spre ea mîinile în acelaşi timp, pentru o clipă

Andra a ezitat, nu ştia pe cine să aleagă, în ea se lovea glasul sîngelui şi glasul inimii, apoi pentru a nu ne jigni pe niciunul, a întins mîinile spre amîndoi.

— Acum mă simt mult mai bine, ne spuse. Cele cîteva ore de somn mi-au făcut extrem de bine .. . Am să mă fac bine, o să vedeţi, am să mă fac bine . . .

Lecţia mea îşi făcuse efectul!

— Am să mă fac bine, continuă ea, prin urmare n-are rost să faceţi figurile astea de înmormîntare. O să vă spună şi profesorul aici de faţă, el este un diagnostician excelent! Hai, tată, să mergem . . . Vii şi tu cu noi? mi se adresă apoi mie.

— Da, desigur.

— N-are rost să ne aştepţi, îmi spune *profu*l **după ce ajunsesem în faţa clinicii. Nu se ştie cînd terminăm .. . Du-te acasă, am să-ţi telefonez mai tîrziu. Sau dacă vrei, du-te la mine, am să-ţi dau cheile .. .**

— Nu, nu e nevoie, am să aştept aici. Oricît va fi nevoie ...

Probabil tonul pe care rostisem aceste cuvinte l-au convins pe *prof* **că n-avea rost să insiste: n-aveam să accept nimic. După ce de săptămîni mă luptam de unul singur, încrîncenat şi de neînvins, acum să fiu împins dintr-odată la o parte?**

— Bine. Aşteaptă-ne.

—• Ţine-mi pumnii, băiatul strigă Andra înainte de a intra. Dacă ai să mi-i ţii zdravăn, totul va fi în ordine!

Stăteam nemişcat la volan, cu ochii pe porţile mari ale clinicii, tresărind de fiecare dată cînd cineva ieşea, stăteam nemişcat deşi, mai degrabă, aş fi vrut să fug cît vedeam cu ochii, cît mă ţineau picioarele... Să fug astfel ore în şir, zile în şir, pentru că fugind nu mă mai puteam gîndi la nimic, să fug astfel în neştire pînă cînd frînt, gîfîind de moarte, să mă prăbuşesc la pămînt.. .

De ce tocmai mie a trebuie că mi se întîmple asta? m-am întrebat stupid. De ce tocmai mie şi de ce tocmai Andrei? Ne dorisem să facem atîtea lucruri frumoase în viaţă, ne propusesem o viaţă marcată de intense bucurii, uite, plecasem acolo unde era greu, nu ne fusese frică de nimic, eram tineri şi aveam puteri cît

zece la un loc, voiam să avem copii cît frunza şi iarba (cît nisipul mării, ne urase într-o vară fără pereche domnul Semiramidis), voiam să ne ştim fericiţi la casa noastră, voiam să-i învăţăm pe copiii noştri să fie drepţi, cinstiţi, harnici... Trebuia să dovedim că nu trăisem degeaba . ..

Uite, eu, Radu Manea, inginer de meserie, uite, aş fi în stare să fac orice s-ar cere cu singura condiţie ca Andra să se însănătoşească .. . E nevoie întotdeauna de temerari: indiferent dacă e vorba de a zbura cu o navă cosmică, de a experimenta o nouă maşină sau un medicament, orice mi s-ar cere, aş înfăptui. Fără ezitare, fără un moment de reţinere ... Hai, încercaţi-mă, puneţi-mă la un efort, doar aţi văzut foarte bine, n-am dat înapoi acolo sus în munţi, am făcut tot ce mi s-a cerut şi încă ceva în plus, de ce dacă eu singur mă ofer, prin urmare fără să mă forţeze nimeni, fără să mă şantajeze nimeni, dacă deci, eu cer asta, de ce nu se poate? Doar nu vă cer în schimb un lucru atît de imposibil... Poate n-aţi fost atenţi la ceea ce v-am spus... E simplu de tot: vreau ca Andra să se facă bine. Nu încercaţi să-mi explicaţi că nu se poate, că sîntem supuşi unui destin biologic, tot n-aş înţelege nimic, nu-mi vorbiţi nici despre gene, despre predispoziţie, despre celulele bolnave, nu mă interesează toate aceste celule nesăţioase, nu vreau să ştiu de ele, am surprins-o de cîteva ori pe Andra, noaptea, cînd credea că dorm şi se bănuia neobservată, am surprins-o, zic, pipăindu-şi obrajii, mîinile cu degetele subţiate şi ele de boală erau pline de spaimă, de groază, îşi cercetau ca nişte adevărate sonde dimensiunile feţei, bănuiam că încerca senzaţia fizică a morţii lente, mi s-a părut groaznic, mi s-a părut inuman, îşi pipăia obrajii fără de culoare întrebîndu-se pînă cînd avea să reziste... Nu, nu sînt lipsit de înţelegere, nu cer viaţa Andrei pretinzînd în schimb moartea altcuiva, nu vreau ca altcineva să se sacrifice pentru ca, cu toţii sîntem oameni, fiecare om înseamnă foarte mult pentru altcineva, vreau doar atît ca Andra să-şi trăiască viaţa pînă la adînci bătrîneţi aşa cum s-a hotărît la începutul zilelor ei, nu-mi pasă nici de explozia demografică, nici de malthusianism sau de

neomalthusianism, nici de faptul că trebuie să murim ca să lăsăm loc urmaşilor noştri — eu ştiu un singur lucru: sîntem tineri, trebuie să muncim, trebuie să ne ducem viaţa. In rest nu mai există nimic. Şi eu vreau ca Andra să trăiască! Acum! Nu altcîndva! Nu pe altă lume! Pentru că nu vreau să rămîn *singur* **. . .**

Cred că e pentru prima dată de luni de zile cînd pronunţ acest cuvînt şi, firesc, îl asociez cu absenţa pentru totdeauna a Andrei. încerc să-mi imaginez această absenţă, îi caut dimensiunile exacte dar nu pot să cred. îmi vine greu să accept că de-acum înainte am să trăiesc singur, că, plecînd dimineţile, n-am să las pe cineva în urma mea; „la revedere, cumpără pentru la prînz carne pentru şnitele . . ." spuneam ieşind pe uşă, sau „fă-te frumoasă, diseară mergem la teatru". Nu voi avea pe cine deranja cu telefonul, nu voi avea pentru cine să fur flori dintr-un parc . .. Venind acasă, niţel obosit şi poate chiar iritat, nu voi avea lîngă cine să-mi găsesc liniştea, cine să-mi spună ce s-a mai întîmplat în jumătatea cealaltă de oraş, să-mi ceară bani pentru un covor persan, pentru un servici *Rosenthal*, **serile nu voi avea cu cine ieşi la plimbare pe stradă, sau chiar dacă am să ies, totuşi, cu cineva, nimeni nu va avea ce are Andra . . . Am să mă culc serile şi locul de lîngă mine va fi gol, un gol pe care n-are să-l poată umplea nimeni, n-are să mai fie cine să-mi spună: „salut, băiatu'" aşa cum mă saluta ea de obicei, sau „eşti un individ mîrşav, băiatu', dar numai pe tine te iubesc" — cum sunau declaraţiile ei de dragoste, aşa cum nu voi avea cui spune: „uite ce e, lungano, dacă nu te astîmperi, am să te arunc în ocean.. ." Viaţa are să-mi fie mult mai goală, o dimensiune a ei are să se piardă — şi de ce asta?**

— Hei băiatu', ce-ai înţepenit aşa?

Fusesem atît de prins de ale mele încît nici n-am observat cînd au ieşit pe poartă.

— Cît vrei să mai aşteptăm? se răsti apoi la mine.

— Să existe oare, cu adevărat, minuni? Vocea Andrei îşi recăpătase cu adevărat vigoarea sau doar mie mi se părea asta?

Am sărit din maşină, le-am deschis portierele, i-am

lăsat să urce — în tot acest timp ferindu-mă să-i privesc. Dacă vestea pe care aveau să mi-o dea era rea, voiam s-o amîn pentru cît mai tîrziu. Iar dacă veştile erau bune, chiar dacă aveau să întîrzie cu cîteva secunde sau chiar minute, ei bine, nici un necaz. Măcar de-ar fi aşa . . .

— Ce spun doctorii? nu m-am putut stăpîni pînă la urmă. E vorba de un surmenaj, nu-i aşa? am încercat să le sugerez, pentru cazuri extreme, o motivaţie. Presimt că lucrurile evoluează spre bine . . .

— Da, totul evoluează, mi-a spus Andra. Depinde cum . . .

— Ei, Andra, nu trebuie să fii panicată, o certă *proful*, cu blîndeţe, ai fost şi tu acolo, n-am încercat să-ţi ascund nimic.

Cum mai minţea *proful* — doar în faţa mea dăduse telefon la clinică pentru a-i avertiza pe cei de acolo de apropiata lui sosire. Apoi, coborînd tonul, le ceruse maximă „diplomaţie", trebuiau să creadă cu toţii într-o posibilă minune.

— Am fost doar între colegi, oamenii au spus lucrurilor pe nume . . . E adevărat, există boală tot aşa cum există şi vindecare . . . îmi vine să cred în intuiţia soţului tău ca şi în tratamentul propus: trebuie să crezi, Andra, trebuie să crezi că ai să te vindeci. Şi-atunci pe jumătate eşti vindecată... Iar restul vom încerca să-l suplinim cu medicamente . . .

— Aşa, în acest fel, totul e foarte simplu . . . Dar dacă nu pot să cred?

— Ştii ce, tu ai fost veşnic o căpăţînoasă! Chiar simplul fapt că ai stat aproape doi ani departe de mine ... în loc să ai încredere în ce îţi spun eu, tu baţi cîmpii...

— Bine. Am să fac cum vreţi voi, se dădu învinsă Andra. Aşa e bine, da?

— Cît? l-am întrebat pe *prof* după ce am rămas numai între noi. Andra se retrăsese în camera ei de odinioară care — a avut delicateţea s-o spună *proful* — nu se schimbase cu nimic de cînd plecase ea. Cît? am repetat întrebarea.

***Proful* încercă un imens efort în clipa în care îmi**

răspunse, pesemne gîndurile lui erau extrem de departe.

— Foarte curînd... înainte chiar de venirea toamnei. O primă toamnă fără Andra . ..

— Ea ştie? îşi dă seama?

— Cred că da. Sînt sigur ... Neamul nostru a fost întotdeauna extrem de perspicace. în bine ca şi în rău. Şi nu se putea ca Andra să facă excepţie . .. Nu ne rămîne nimic altceva de făcut decît sa încercăm să-i facem cît mai pline ultimele zile ...

— Aş vrea.. . Nu ştiu dacă e posibil... M-am gîndit să plec cu Andra într-o călătorie. .. Poate alte imagini, alţi oameni au să aibă un efect. . .

— Ţi-am mai spus: nici un efect. . . Dealtfel Andra este foarte bolnavă . . .

— Ştiu asta, nu trebuie să mi-o repetaţi din două în două clipe . . .

— Iţi spun asta pentru a înţelege că nu este în stare de un efort atît de mare . . . Oboseala s-ar putea să grăbească procesul evolutiv şi sfîrşitul să intervină în orice moment. . . Nu ai voie să rişti. . . Pentru că nu există nici cea mai mica şansă . . .

— Are dureri? Am auzit că boala *asta* nu doare ... Sau cînd începe durerea, omul e deja mort...

— Andra susţine că nu are dureri. . . S-ar putea să fie aşa, cum s-ar putea tot atît de bine să aibă, dar ea refuză să recunoască . .. Dumneata ce ai de gînd să faci?

— Ce să fac cînd: înainte sau după?!

— Eu nu mă gîndesc atît de departe: eu sînt medic, datoria mea e de a încerca orice . . . Chiar imposibilul. . . Pentru rest sînt cioclii!

— Vă rog să mă iertaţi, am fost lipsit de bun simţ ... Am să rămîn lîngă Andra — bănuiesc că asta aţi vrut să ştiţi...

— Da, asta doream.

— Am să rămîn lîngă ea atît cît va fi nevoie . .. Am să dau un telefon încă în noaptea asta pentru a informa pe cine trebuie că renunţ să mă mai întorc în *Valea Soarelui.* . . Dealtfel inginerul şef se aştepta la acest sfîrşit...

Vreau să ştiţi că am bani destui... Dacă e nevoie, pot să mai fac rost şi de alţii. .. Am să vînd maşina ...

— Nu, nu e nevoie de nimic ... Vreau să ştii că aici eşti acasă ... Simte-te ca acasă .. .

— Mulţumesc, am să încerc . . .

— Din ziua aceea n-am mai plecat de lîngă Andra. Magda şi Toni stăteau şi ei mai tot timpul aici. Eram toţi la un loc şi nu ne vorbeam, de parcă nici unul nu mai aveam grai. Cuvintele nu-şi aveau rostul: pentru noi nu mai rămăseseră decît două: *viaţa* **şi** *moartea***Ascultă, băiatu', îmi spuse Andra într-o seară, am tot itat şi m-am gîndit în serile astea afurist de lungi.. . Cred că im fost o ţipă băftoasă ...**

— Da, aşa e, am aprobat-o, deşi nu înţelegeam ce voia să spună cu asta.

— Sînt băftoasă pentru că te-am întîlnit! Nici nu ştii cît de bine mi-a fost lîngă tine ...

— Vorbeşti de parcă ai pleca cine ştie unde ... Refuz să te mai ascult...

— Stai liniştit, băiatu', acum mă simt foarte bine ... De foarte mult timp nu m-am simţit atît de perfect... M-au lăsat şi durerile ... De asta te-am chemat, să mai stăm şi noi de vorbă ... Cine ştie ce se poate întîmpla mîine ... Dacă va mai exista pentru mine un *mîine* **. . .**

— Ce rost are, Andra? şi mi-am simţit ochii plini de lacrimi.

— Pentru că vreau să ştii că te-am iubit... Că alături de tine am fost foarte fericită . . . Ştii, dacă aş fi trăit pînă la adînci bătrîneţi, poate atunci nu ţi-aş mai fi spus... La bătrî- neţe omul uită şi de ce a trăit.. . Nu ştiu dacă lîngă altcineva mi-ar fi fost viaţa atît de plină.

— Dar ai să te faci bine ... Uite, jur, ştiu că te vei face bine ...

— Of, băiatu', pe ce juri? Hai să nu ne mai amăgim, ştim fiecare ce are să urmeze ... Peste cîteva zile totul are să fie gata ... Presimt... Ştiu asta ... Şi tot de asta îţi cer acum să vorbim cu toată sinceritatea, să nu ne ascundem în dosul cuvintelor... N-are nici un rost. . . Tu, băiatu', tu ai fost fericit lîngă mine?

— Te iubesc, Andra . ..

Ce-a însemnat pentru mine Andra? Omul alături de care am crescut — pentru că fiecare om are un semen alături de care se împlineşte. Viaţa e făcută de fiecare dată din doi oameni, existenţa e dusă în doi, dragostea nu se poate concepe decît în doi, fericirea nu e fericire dacă n-ai un om căruia să-i mărturiseşti totul... nici o

mare bucurie a lumii n-a fost dusă pe umeri de unul singur... Andra şi cu mine am crescut împreună ... ne-am sprijinit unul pe celălalt... mînă în mînă am păşit unul alături de celălalt... Fiecare om are în viaţă un drum pe care trebuie să-l parcurgă . .. Mai uşor, mai greu, mai plin de hîrtoape sau mărginit de flori. . . Ce-a însemnat pentru mine Andra? Omul alături de care am pornit pe un drum . . . Ce-a însemnat pentru noi viaţa în doi? Ce-am făcut în anii în care am stat unul lîngă celălalt? Ne-am realizat? Prea multe întrebări. . . Cine ştie cînd şi cine ştie cine va stabili cu exactitate partea noastră de contribuţie la fericirea universală . . . îmi vine greu să fac astfel de aprecieri, mi se pare absurd să-mi pierd vremea cu fel de fel de socoteli stupide . . . Dacă totuşi aş fi silit să răspund, ei bine, noi doi, Andra şi cu mine, tot am făcut ceva în viaţa asta .. . Uite, *Valea Soarelui* **măsoară în jur de o sută de kilometri. .. asta înseamnă o sută de mii de metri . . . Dacă împărţim distanţa astfel obţinută la toţi cei care au lucrat pe acest şantier, ne rămîn şi nouă, Andrei şi mie, cîţiva metri buni . . . Da, asta aş răspunde: în viaţa asta am construit cîţiva metri de şosea . .. După asta să fiu judecat, după asta să-mi fie calculată porţia de bine şi de fericire care mi se cuvine . . . Şi-atunci de ce îmi era răpită Andra?!**

— Prostuţule, nu cumva ai lacrimi în ochi. . . Ruşine, băiatu', dintotdeauna am detestat oamenii care plîng . . . E o lipsă de bun simţ, crede-mă .. . Uite, acum te iert, ştiu, e pentru prima oară în viaţă cînd ţi se întîmplă, învăţăm greu, mai ales în momente grele... Pe viitor încearcă să te stăpî- neşti.. . Nu de alta, dar mai sînt oameni răi, nesimţiţi, care ar rîde de tine . . . De un lucru îmi pare rău, băiatu', că n-am izbutit să am un copil cu tine... Astăzi ar fi fost deja mare ... Ar fi avut doi ani. . . poate chiar trei ani . . . Ciudat, deşi mi l-am dorit atît de mult, tot nu m-am gîndit ce nume să-i dau . . . Iar acum n-am răbdare să răscolesc printre nume de oameni. .. Poate ai s-o faci tu într-o zi. . . După! ... Spune-mi ce-ai să faci *după*f **... Ai să te reîntorci acolo sus?**

— Da, desigur ... Vom merge amîndoi după ce te vei face bine ... Ieri am vorbit cu cei de acolo, ne aşteaptă . . .

— încă un drum care se va sfîrşi fără ca eu să fiu de faţă ... Am început în viaţa asta a mea atîtea drumuri şi, culmea, n-am să duc nici unul la bun sfîrşit.. . Poate doar unul... Dar el nu mai depinde de mine ... Să te reîntorci în *Valea Soarelui*, băiatu' . . . Azi, mîine, acolo se va termina şoseaua... Măcar cît eşti acolo, ai să-ţi aduci aminte de mine ... Nu-ţi cer prea mult...

— Nu ai voie să vorbeşti aşa ...

— Spune-mi, băiatu', tu ai fost tot timpul lingă mine, tu eşti un tip lucid, întreg — spune-mi, nu-i aşa că n-am trăit chiar de pripas? Că ceva din ce am făcut va rămîne după mine? ... N-aş suporta ca pe lumea cealaltă să mi se reproşeze că n-am făcut nimic . . . Dacă vreodată ai să te recăsătoreşti . ..

— Ce rost are . . .

— Are .. . Eşti tînăr, de ce să nu-ţi faci şi tu o familie . . . Omul fără familie, fără soţie şi copii mulţi, e ca un copac care nu e nici uscat, nici cu rod . . . Care ţine degeaba umbră pămîntului.. . Insoară-te cît mai degrabă şi fă-i soţiei o groază de copii . . . Dar măcar unuia dintre ei, dă-i numele meu ... Andra . . . Sau Andrei . . . Sper ca nevastă-ta să nu fie geloasă . . . Are să înţeleagă . . .

— Dacă nu te potoleşti, lungano, am să-l chem aici pe însuşi *pro ful* şi are să te pună el la punct. . . Pare-se că numai de el mai ştii de frică . . .

— Lasă-1, nu-1 chema, nu-1 vezi cum se chinuie de cînd sîm eu aici. . . Mi-e teribil de milă de el, mi-e groază ca nu cumva să i se întîmple lui ceva înainte ca eu să .. . Băiatu', cînd totul va fi gata, cînd socotelile vor fi făcute, vreau să te rog, băiatu', să rămîi lîngă el.. . Un timp măcar . . . Ori chiar dacă pleci acolo sus, cînd vii înapoi din cînd în cînd, aşa cum fugeam noi pe cîte două-trei zile, vino la el. . . E foarte singur, este bolnav de singur . .. Va fi... Doar tu, tu singur, tu doar vei izbuti să-i aduci puţină linişte . . .

— Am plecat, nu te mai ascult nici un minut. .. Uite, în curînd, da, da, în curînd se vor împlini patru ani de

cînd ne-am întîlnit pentru prima oară . . . Sîntem bătrîni, Andra, încep şi amintirile să se adune duium în urma noastră. . .

— Numai patru ani? ... Aş fi vrut să trăim foarte mulţi ani unul cu celălalt. . . De-abia patru ani... Eu te-am iubit, băiatu', poate de aici mi se trage . . . Of, cred că dacă-ţi mai spun mult asta, am să mor de durere . . . Pentru că n-aş fi vrut să te las nimănui altuia... Dar acum sînt foarte obosită, du-te, vreau să rămîn singură . . . Mă bucur că am putut să-ţi spun tot ce am vrut, aş fi *plecat* **disperată de nu erai acum lîngă mine ... Of, ce n-aş da să pot azvîrli acum totul dracului, să arunc totul de pe mine şi, ţinîndu-ne de mînă, să hoinărim aşa prin oraş . . . Mi-a plăcut grozav să-mi fac de cap . . . Mai ţii minte cînd am furat flori? Tu te-ai temut şi de asta te-a prins miliţionerul... Noroc că erai un tip greu, cunoscut prin toată lumea, altfel o încurcai, băiatu', ascultă ce-ţi spun eu ... Mi-a mai plăcut teribil să dansez ... Din păcate cu tine n-am dansat prea mult... De ziua mea, atunci demult, cînd Totoraşcu ţi-a spart capul... De cîteva ori la Malurile ... aici de cîteva ori la restaurant... Mi-a mai plăcut teribil să călătoresc . . . Trebuia să mă fi făcut stewardesă, mi-a spus cineva ... Poate de nu mi-ar fi plăcut drumurile, nici nu te-aş fi cunoscut...** *Proful* **avusese o sesiune de comunicări la Paris şi atîta m-am ţinut de capul lui pînă m-a luat şi pe mine ... Aş fi vrut să văd lumea toată ... Tot ce se poate vedea, pentru că sînt convinsă că lumea asta a noastră e minunată şi viaţa e minunată şi ea şi merită s-o trăieşti cît poţi tu mai bine şi mai frumos... Păcat! ... Dacă nu s-a putut altfel... Auzi, băiatu', asta ţi-o spun numai ţie ... Să nu faceţi circ mare ... N-am suportat niciodată astfel de spectacole ... Dacă tocmai vreţi, adunaţi-vă în jurul meu cei care m-aţi iubit, spuneţi-i preotului să rostească o scurtă rugăciune la capul meu ca să-mi fie mai uşor la drum şi pe urmă plecaţi fiecare în norocul vostru... Nu vreau să vă ştiu pe toţi plîngînd în jurul meu, nu are rost, băiatu', tot nu se mai schimbă nimic ... Vă chinuiţi şi voi degeaba ... Ştiu că m-aţi iubit, ştiu că aţi fi vrut să fiu alături de voi încă foarte mult timp de-acum înainte, dar dacă nu s-a putut... Aş fi vrut să fiu foarte**

fericită ... De-ai şti, băiatu', cîte aveam eu în cap ...

20. Andra nu mai există. Există doar amintirea unei fete care purta acest nume. Amintirea unei fete care şi-a dorit, mai mult ca orice pe lume, să fie fericită. Şi să-i facă şi pe cei din jurul ei fericiţi... Dar exist eu, există atîţia alţii care au cunoscut-o, există atîtea lucruri care-i mai păstrează, caldă, prezenţa, există viaţa asta din care ea ar fi vrut să se înfrupte ca dintr-un măr roşu.. . Dar dacă toate acestea există, nu înseamnă că şi Andra există?!

Mi-am jurat să nu plîng . . . Aşa cum am dorit ca oamenii care s-au adunat în acea după-amiază de vară tîrzie să-şi amintească; numai de lucruri frumoase .. .

N-aş fi crezut vreodată ca Andra să aibă atît de mulţi prieteni; pesemne abia în astfel de ocazii triste îţi dai seama dacă prin viaţă ai trecut singur sau nu. Deşi eram de o vîrstă cu toate fetele şi cu toţi băieţii aceştia, privindif-i, înţelegînd că durerea nu era una cu ei — ştiu, aveau lacrimi în ochi, erau sincer îndureraţi, pierduseră şi ei pe cineva drag, dar suferinţa nu era una cu ei, nu era în ei — mă simţeam nespus de bătrîn. îmbătrînisem în ultimele luni cît alţii într-o viaţă. Ii priveam şi nu-mi putçam reprima un sentiment de itividie: dacă toţi aceşti prieteni ai ei i-ar fi dăruit măcar cîte o zi din vieţile lor, Andra ar fi fost bogată cît zece . .. Cîte o singură zi doar ...

Peste cîteva luni Andra ar fi împlinit douăzeci şi şapte de ani, peste un an ar fi avut douăzeci şi opt, peste doi ani... Dar Andra va afea de-acum înainte, pentru totdeauna, vîrsta ei de astăzi.

Sînt atît de multe coroane cu flori încît mă întreb dacă în oraş a mai rămas un singur fir măcar. De fiecare dată cînd dispare un om tînăr, cimitirele înfloresc indecent...

Adineaori au plecat Sir Stanley Mathews cu Hanna şi Catarina ... Veniseră băieţii... Eva a călătorit toată noaptea cu maşina ca să ajungă la timp .. .

Intr-un tîrziu, pe cînd începea să se întunece, n-aih mai rămas decît noi patru. Profesorul a îmbătrînit mult. De-acum este un om bătrîn, sfîrşit. . . Săptămînile petrecute unul lîngă altul mi l-au apropiat mult. . . Andrei i-am promis că am să rămîn lîtigă el, acum cînd el este foarte singur şi neajutorat .. . Cînd ştiinţa nu-i mai poate da nimic ... Magda şi Toni au suferit de parcă Andra ar fi fost copilul lor .. . Mi-e teamă pentru ei toţi, mi-e teamă pentru suferinţa pe care Andra şi Cu mine, parcă într-un joc nesăbuit, le-am produs-o. Stăm neajutoraţi unul lîngă celălalt şi nu ştim ce să facem. Fiecăruia dintre noi îi e teamă să pornească spre casă: pentru că acasă *totul* va începe de la capăt, pentru că acasă *totul* poartă în sine prezenţa Andrei... Şi Andra nu mai există ...

Există doar amintirea unei fete tinere care se numea Andra. O fată care a încercat şi a izbutit să mă facă fericit. Nu ştiu dacă fericirea e un lucru deosebit, dar Andra a fost dintot- deauna convinsă că omul are datoria să trăiască fericit.Am lăsat în urmă oraşul. In depărtare se văd munţii. Au vîrfurile învăluite în ceaţă.

Aici jos, în cîmpie, e vară, e cald. Urc spre munţi şi aerul devine tot mai rece. Peste puţin timp va începe să ningă ... Munţii sînt mari, încruntaţi, reci.. .

Mă reîntorc singur. în urma mea rămîne Andra. Mi-e teamă de dimineaţa de mîine, de dimineaţa de poimîine, de dimineţile care vor urma, de toate dimineţile cînd va fi să mă scol şi n-am s-o mai găsesc alături de mine pe Andra . . .

Lector: MIRCEA OPRIŢA
Tehnoredactor: L. HLAVATHY

Apărut: 1978. Bun de tipar: 3. IV. 1978. Comanda nr.: 1079. Coli de tipar: 14,5. Hîrtia: Scris I A 63 g/m*. Format: 16/54X84. Tiraj: 15 000+90 + 15 ex. broşate.

Tiparul executat sub comanda nr. 51/1978 la întreprinderea Poligrafică Cluj, Municipiul Cluj-Napoca, str. Brassai nr. 5—7. Republica Socialistă România

Lei 8,

Un roman de dragoste. **Un nou Love Story!** se vor grăbi să spună unii. Poate, deşi asemănările de situaţii, de întîmplări, unele chiar voite, nu înseamnă mai nimic. O poveste despre dragoste, despre viaţă şi despre moarte, despre oameni care se întîlnesc sau despre oameni ale căror drumuri se despart, despre oameni singuri şi despre oameni care şi-au învins singurătatea, despre cer şi despre nesfîrşit, despre nori şi despre împliniri, despre flori şi despre fericire, din nou despre viaţă şi despre moarte — pe scurt, tot ce

DACIA

c
ompune viaţa noastră cea de toate zilele. Aceeaşi şi de fiecare dată o altă poveste de dragoste.

editura dacia